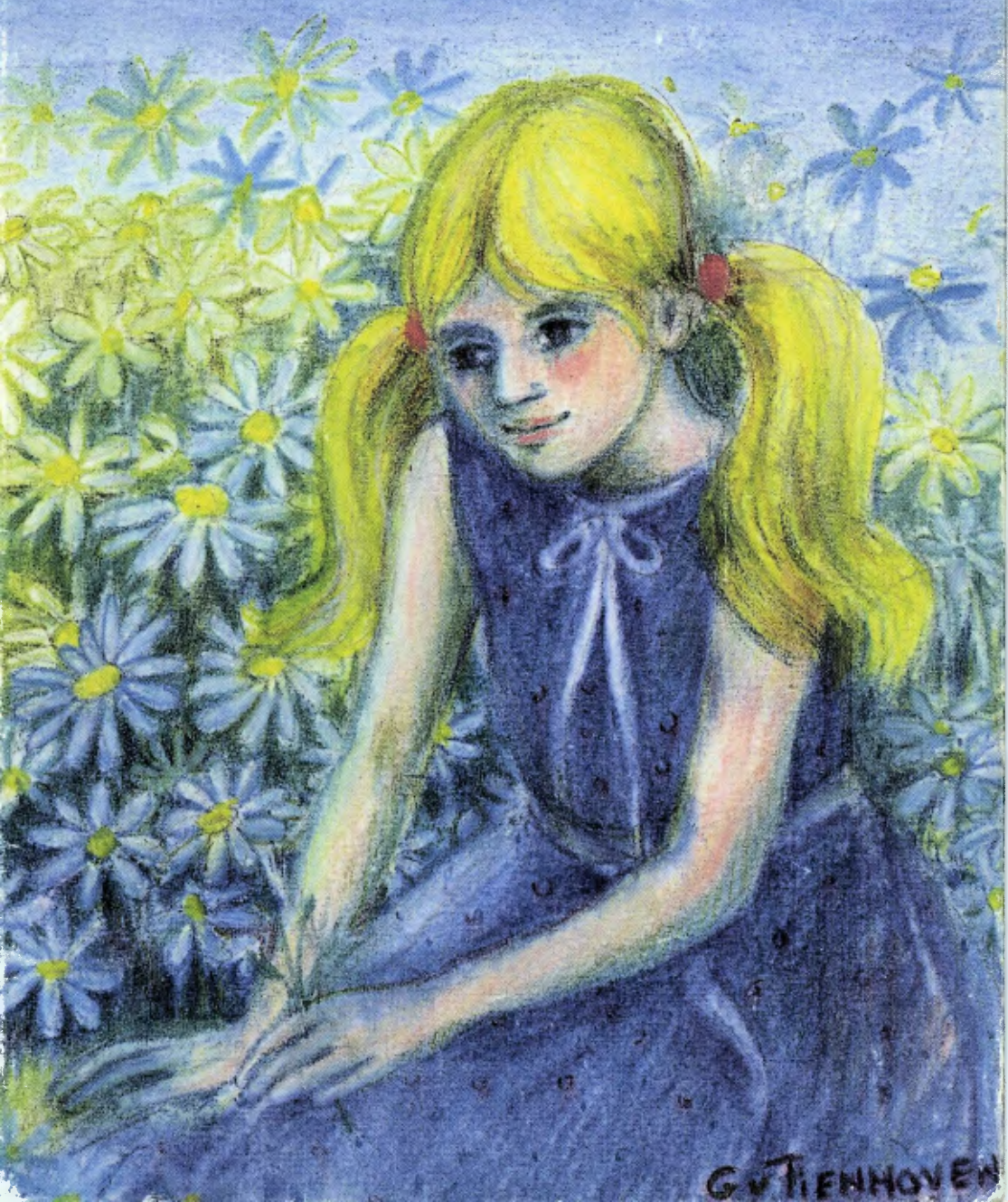

C. Th. Jongejan-de Groot

Greetje ~ Margriet

G. TIENHOVEN

GREETJE-MARGRIET

C. TH. JONGEJAN-DE GROOT

GREETJE-MARGRIET

Illustraties van Rie Reinderhoff
Omslag van Geeske van Tienhoven

NEGENDE DRUK

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH B.V. - NIJKERK

ISBN 90 266 3922 8

Hoofdstuk 1

GREETJE

Koekoek – koekoek – koekoek.

Zesmaal stak het aardige roodgelakte vogeltje zijn kopje uit het klokje van kunstig houtsnijwerk.

Greetje schrok wakker, ging rechtop zitten en wreef zich de ogen uit.

Zes uur . . . dat was nog te vroeg om op te staan, ze moest immers pas om acht uur op school zijn!

Dan herinnerde ze zich, dat ze vandaag niet meer naar school zou gaan. Vandaag vertrok ze van hier. Weg uit het aardige kleine huisje midden in het bos. Weg van die lieve oudjes.

Langzaam welden tranen in Greetjes ogen, maar ze beet zich op de lip en schudde haar donkere krullen. Niet huilen nu . . . flink zijn. Precies doen wat ze alle andere morgens deed.

Zij liet zich uit bed glijden, trok vlug een bontgebloemd peignoirtje aan en schoot in een paar muiltjes. Heel zacht liep ze naar beneden en ontsloot de achterdeur.

Als nu de pomp maar weer niet zo akelig knarste. Ha, dat viel gelukkig nogal mee.

Toen de waterketel gevuld was, zette Greetje zich even op de stenen rand van de bak, die voor de pomp gebouwd was. 't Was zo heerlijk . . . zo heerlijk buiten.

De vogeltjes maakten een kabaal en schetterden en kwetterden zo druk, als ze alleen maar doen, wanneer ze zeker weten, dat het mooi weer zal worden.

Boven haar stond de strakblauwe lucht en oma's lieve huisje lag daar zo schilderachtig, met de rood- en witgeverfde luiken.

De gouden regen droop zo mooi langs het verweerde rood van de stenen.

O, wat zou ze dat alles missen. Ze had hier zo'n heerlijk, heerlijk jaar gehad.

Een paar jaar geleden was ze uit Indonesië gekomen. Haar broer Coen, die bij de koopvaardij voer, was met haar meegegaan naar Holland.

Eerst hadden vader en moeder in Indonesië gewoond. Ze herinnerde zich nog zo goed het mooie grote huis in Buitenzorg met zijn prachtige tuin.

Later was vader, die in dienst van de zending werkte, naar Nieuw-Guinea vertrokken. Moeder was met hem meegegaan, maar ze hadden het beter gevonden, dat Greetje naar Holland ging.

Zij zou in huis komen bij vrienden van haar ouders, maar eerst zou zij een bezoek brengen aan de ouders van haar moeder.

Toen de oudjes haar gezien hadden, had oma uitgeroepen: „Niets ervan, hoor. Eerst zullen we dat hartje eens hier houden en wat Hollandse kleur op haar bruine wangetjes brengen.”

Er was bericht uit Nieuw-Guinea gekomen, dat Greetje dan maar een poosje bij opa en oma moest blijven.

Een fijne tijd had Greetje bij haar grootouders gehad. Ze had de dorpschool bezocht en ze was zo vrij geweest als een vogeltje in de lucht.

Greetje dacht aan de fijne boswandelingen naar het dorp. Barrevoets had ze vaak over het mos gelopen. Nu zou dat vrije leven tje uit zijn. Vandaag kreeg ze een nieuw tehuis. Ze zou vertrekken naar Heemstad, waar tandarts Stenfert woonde. Hij was een vriend van haar vader en moeder.

Vier kinderen hadden de Stenferts: Annelies en Bert, die van haar leeftijd waren en de vijfjarige tweeling Wolly en Woutertje. Mijnheer Stenfert was juist een week geleden voor 't eerst in oma's huisje gekomen. Greetje was verrukt geweest over zijn mooie auto en had er een fijn ritje in mogen maken.

Maar toen hij vertrokken was, had oma verteld wat de reden was geweest van zijn komst. Op verzoek van Greetjes ouders was mijnheer Stenfert met oma en opa gaan praten. Ze vonden, dat het nu tijd werd, dat Greetje naar een goede school ging. Greetje had boos uitgeroepen: „O, die nare man, is hij daarom zo vriendelijk geweest? De school op 't dorp is toch goed genoeg voor mij.”

Oma had beloofd, dat ze er nog eens over zou schrijven naar Nieuw-Guinea, maar toen was er iets gebeurd, waardoor de brief niet verstuurd werd.

Oma, die de laatste tijd erg veel last kreeg van haar hart, was op een nacht erg naar geworden. Opa had de dokter gehaald en die had hoofdschuddend bij haar bed gestaan. Hij had gezegd, dat oma zo min mogelijk drukte om zich heen mocht hebben.

Greetje had hem gevraagd, of het dan beter was voor oma, als zij weg zou gaan en hij had geantwoord, dat de zorg voor Greetje oma inderdaad te zwaar was geworden.

Toen had Greetje begrepen, dat ze te veel was en ze had gezegd, dat ze wel wilde vertrekken naar Heemstad. En zelf had ze aan oom Dolf – zoals ze nu mijnheer Stenfert noemde – geschreven, dat ze graag bij hem in huis zou willen komen. In de verte galmde de torenklok zijn heldere slag. Greetje schrok ervan. Hier stond ze nu al haar tijd te verdromen. Zij nam het gevulde keteltje op en liep naar binnen.

Hoofdstuk 2

DE LAATSTE MORGEN

't Zag er eenvoudig maar gezellig uit in de kleine kamer, waar Greetje binnenkwam. De vierkante tafel was voor 't raam geschoven en de vloer was bruin gebeitst.

Er lag een grof-geknoopte mat op de vloer.

Tegen de muur stond een gezellig ouderwets ladenkastje met gebogen buik.

Greetje bukte zich om het tafelkleed van Brabants bont uit een van de laden te nemen en keek naar het portret, dat boven op het kastje stond. Even gleed er weer een weemoedige trek over het frisse gezichtje. Dat portret was gemaakt, toen ze nog in Indonesië woonden. Coen stond achter vader en zij zelf leunde tegen moeders schoot. Het was gemaakt in de zonnige tuin achter het mooie grote huis, dat ze voor de oorlog in Buitenzorg bewoonden.

O, wat kon ze verlangen naar haar moedertje.

Haar oog viel op een verschoten merklap, die boven het kastje hing. Die was door Greetjes oma bewerkt, toen ze nog heel klein was.

„Mijn oog zal op u zijn”, was erop geborduurd.

Greetje knikte tegen het portret. Waar je ook ter wereld was, je kon ervan verzekerd zijn, dat de Here Jezus je zag en over je waakte. En dan kon je rustig zijn, óók als er oceanen lagen tussen je ouders en je zelf.

Greetje keek weer blij en spreidde vlug het fleurige laken over de tafel en zette het servies met de bonte bloemen klaar.

Dan vulde ze vlug de bekers met verse melk en schoof de twee

grote leunstoelen aan de tafel. Toen haalde ze de Bijbel te voorschijn en legde die met opa's bril naast zijn bordje.

Oma's stoel schoof ze dicht bij de tafel en legde een kussentje over de leuning.

Toen ze helemaal klaar was, hoorde ze op het opkamertje, waar haar grootouders sliepen, de wekker aflopen.

Greetje lachte guitig. Een half uur eerder dan anders ratelde het klokje. Oma wilde zeker wat vroeger opstaan om op de laatste dag haar taak over te nemen.

Greetje wipte het trapje op. Na het „binnen” van oma opende zij de deur en drukte het rimpelgezicht, omlijst door het witte nachtmutsje, tegen zich aan.

„Goedemorgen, omaatje. Hoe gaat het ermee? Zult u weer helemaal beter worden, als de levenmaakster weg is?”

De oude handen beefden, toen ze op Greetjes krullen rustten.

„Hoe is 't, kleintje? Ik was zo bang, dat je vandaag erg verdrietig zou zijn.”

Maar Greetje schudde moedig het hoofd.

„Verdrietig? Heemstad ligt maar twee uur sporens van hier. En ik zal u immers heel lange brieven schrijven.”

Na een half uurtje zaten ze met hun drietjes aan de ontbijttafel. Ze waren stiller dan anders.

Na het ontbijt wilde Greetje de Bijbel aan opa geven.

„Lees jij maar, meisje,” zei hij. „Mijn ogen willen vandaag niet zo goed.”

„Lees dan Psalm 103 maar, Greetje,” zei oma zacht.

Met gevouwen handen en aandachtig voorovergebogen hoofden luisterden ze naar de frisse jonge stem van Greetje, die de troostende woorden las uit de grote ouderwetse Bijbel. Ze las langzaam en ernstig. Opa en oma keken elkaar aan.

„Gelijk zich een vader ontfermt over zijn kinderen, ontfermt Zich de Here over wie Hem vrezen . . .”

Als je die woorden hoorde, kon je Greetje wel rustig laten gaan.

Toen Greetje de Bijbel sloot, zei oma: „Zullen we nu samen voor 't laatst nog een versje zingen?”

„De Heer is mijn Herder,” zei Greetje, die wist, dat dit oma's lievelingsgezag was.

Opa's gebed was ernstig en erg onder de indruk stonden ze van tafel op.

Greetje hielp oma afwassen en toen mocht ze nog wat gaan wandelen in 't bos. De uren vlogen om en voor ze het wist, moest Greetje zich klaar gaan maken voor de trein.

Hoofdschuddend bekeek oma het eenvoudige manteltje en het alpinomutsje van haar kleindochter. Het kind zag er wel erg eenvoudig uit. Och, hier op het dorp had ze maar weinig kleren nodig gehad. 't Grootste gedeelte van haar garderobe was nog afkomstig uit Indonesië. Greetje wilde nooit anders dragen dan de korte linnen jurken, waarin ze in het warme land had rondgelopen.

Haar peignoirtje met de fleurige muiltjes had Coen haar toegestuurd. Mevrouw Stenfert moest maar alles kopen, wat Greetje nodig mocht hebben.

Toch was er nog een grote hutkoffer met de bezittingen van Greetje vooruitgestuurd. De rest had oma gepakt in haar eigen grijs-linnen reiszak, waar nog „goede reis” op stond.

Opa kwam binnen.

„Greetje moet ook een paraplu meenemen, hoor,” waarschuwde hij. „'t Zonnetje kruipt telkens weg achter de wolken.”

„Nee hoor, geen paraplu,” flapte Greetje eruit.

Toen keek ze naar het grote ouderwetse regenscherm, dat opa op de reiszak gelegd had.

„Ik neem alles mee, wat u nodig vindt,” zei ze toen en ze knuffelde haar grootouders in één omhelzing.

En over de hoofden van de oudjes heen keek ze met een beklemd hart naar de wijzers van het koekoeksklokje, die maar draaiden en die straks het uur van afscheid zouden aangeven.

Hoofdstuk 3

BIJ DE STENFERTJES

Het was 't speelkwartier. Op het schoolplein van de U.L.O. voor meisjes stond Annelies Stenfert tegen het hek geleund en beet van een roodwangige appel, die haar moeder haar had meegegeven.

„Wanneer komt het nieuwe kind, Annelies?”

„Vanmiddag komt ze in de stad, maar ik weet natuurlijk niet, of ze morgen al direct op school komt.”

„Is ze pikzwart, Annelies?” vroeg Truusje Zeeman, die erom bekend stond, dat ze zo erg dom uit de hoek kon komen.

„Och, ze is toch een Hollandse net als wij. Haar vader en moeder zijn naar Indonesië vertrokken gelijk met mijn vader en moeder. Maar vader moest terug, omdat hij niet tegen het klimaat kon.”

„Hoe heet ze?”

„Ze heet Greetje . . . eh . . . Margriet.”

„Greetje Margriet?” lachte Truus. „Wat een rare achternaam.”

„Nee,” zei Annelies. „Ze heet Van Noort, maar eigenlijk weet ik ook niet zo precies hoe 't zit met die namen. Vader zei, dat ze Greetje heette, maar toen ze ons een brief schreef, ondertekende ze: Margriet.”

Tingelingeling.

De meisjes vonden het spijtig, dat de bel nu juist ging. Een nieuweling was altijd zo leuk. Vooral zo'n Indonesisch kind. Annelies boog zich zuchtend over haar rekenschrift. Hè, wat ging die tijd toch langzaam. Ze telde op haar vingers na hoeveel uur het nog zou duren, voor ze naar het station kon gaan.

„Wat doe jij nu, Annelies? Tel jij nog op je vingers?” plaagde juffrouw Paré, de lerares van klas I A.

Met een kleur boog Annelies zich over haar sommen. Twee treinen rijden elkaar tegemoet, de een met een snelheid van . . . Toen probeerde Annelies haar gedachten bezig te houden met die twee rijdende treinen, terwijl ze toch alleen maar kon denken aan die ene trein, die straks in hun richting zou rijden.

„Och, och, wat overkomt ze? Daar komen de kinderen samen uit school fietsen,” zei Tonia, de dienstbode van de Stenferts, toen Annelies en Bert samen de achterdeur binnenstapten.

„De kinderen?” meesmulde Bert.

„Ja, de kinderen,” lachte Tonia. „Dacht je, dat jullie al grote mensen waren? Ik heb je vader nog uit school gehaald, toen . . .”

Annelies en Bert prikten Tonia met hun vingers onder de arm, omdat ze daar niet tegen kon, en liepen toen lachend naar de serre, waar moeder bezig was de planten te begieten. Wanneer Tonia begon met haar verhalen over vaders huis, was ze voorlopig nog niet uitgepraat.

Annelies en Bert begroetten moeder en Annelies werd onmiddellijk bestormd door Wolly en Woutertje, die haareen sprookjesboek in de hand duwden.

„Voorlezen alsjeblieft, Lies!”

„Hè bah, nee,” zei Annelies en ze duwde hen weg en begon de beker chocolademelk leeg te drinken, die voor haar klaarstond.

„Ik ben net zo moe van school.”

Moeder Stenfert keek haar hoofdschuddend aan.

„Ik vind, dat je niet zo erg veel voor je zusje en broertje overhebt, Annelies. Ben je nu werkelijk te moe om je wat met hen bezig te houden?”

„Ze zaniken altijd zo,” pruilde Annelies en ze nam een boek op om zelf te gaan zitten lezen.

Nogmaals schudde moeder het hoofd. Het was te hopen, dat Greetje wat aardiger voor de kinderen zou zijn dan het eigen

zusje. Dertien jaar was ze nu en geen hand stak ze uit. Per slot van rekening was Tonia ook niet zo heel erg jong meer en hulp was er bijna niet te krijgen.

Toen ze aan de koffietafel zaten, begon moeder er nog eens over. Ze zei, dat ze hoopte, dat Greetje in hun gezin een echt prettig tehuis zou vinden.

„Jullie moeten erg lief voor haar zijn,” zei moeder, „en dan hoop ik, dat Annelies ook eens zo af en toe een heel klein beetje de handen uit de mouwen zal steken.”

„Ik heb altijd net zoveel huiswerk!” zei Annelies.

Vader keek haar over zijn bril streng aan.

„Ik denk, dat er best wat tijd over zal blijven om je moeder en Tonia eens wat te helpen. Iedere nieuwe huisgenoot brengt zijn drukte mee.”

„Ik haal toch zelf mijn bed af,” mokte Annelies.

En toen haalde Bert zo'n dwaze strek uit, dat ze allemaal begonnen te lachen. Hij liet zich van zijn stoel rollen en riep:

„O, o, daar val ik van om. Mijn zus haalt haar eigen bed af.”

Annelies lachte mee, maar als een boer, die kiespijn heeft. En de tweeling liet zich toen ook met krukje en al omrollen.

Het werd zo'n lawaai, dat Tonia hoofdschuddend kwam kijken.

„Och, och,” zei ze, „vroeger, toen meneer nog klein was . . .”

Maar alleen de poes hoorde, wat vader Stenfert allemaal uitgespookt had, toen hij klein was, want Tonia was naar de keuken teruggesloft en roerde eens in de heerlijke soep, waar ze extra veel balletjes in had gedaan om dat arme „Indonesische weessie” eens een beetje te verwennen.

Hoofdstuk 4

HET REGENT – HET REGENT

Annelies stond voor de spiegel en bekeek zich van alle kanten. Ze knikte tevreden haar spiegelbeeld toe. Dat korte jasje stond haar maar wat leuk. 't Was alleen jammer, dat de lucht af en toe zo betrok.

Bert zou ook meegaan naar het station om het nieuwe huisgenootje te halen, maar hij had zich niet willen verkleeden. Nou ja, Bert was een jongen en jongens gaven nooit veel om kleren, maar wie weet hoe piekfijn Greetje er uit zou zien.

Ze was nog maar zo kort uit Indonesië en Annelies wilde niet afsteken bij haar nieuwe pleegzusje.

Hè, wat schrok Annelies. De deur van haar kamertje werd met een ruk opengegooid en Hilde Hogendoorn, haar vriendinnetje, stond op de drempel.

„Kind, wat ben jij poesmooi. O ja, dat is waar ook. Jullie gaan onze nieuweling van de trein halen.”

„Had je bij me willen blijven vanmiddag?”

Hilde lachte. „Als jij mij je Franse themaschrift geeft, ben ik in een wip weg.”

„Laat de juffrouw niet merken, dat je spiekt. Stel je voor, dat je dezelfde fouten hebt als ik.”

„Daar pas ik wel voor op,” lachte Hilde. „Ik zal er met opzet een paar fouten in zetten.”

Hilde was op de vensterbank gaan zitten en trommelde met haar vingers op de ruiten.

„Ik breng jullie even naar het station, als je 't tenminste goedvindt. Of brengt je vader je soms weg met de auto?”

Annelies trok haar mondhoeken naar beneden.

„Stel je voor! Vader zal voor ons de auto uit de garage halen! Hij zal trouwens wel patiënten krijgen ook. 't Zal Greetje wel erg tegenvallen, want die was bij haar ouders niet gewend te lopen.”

„Lopen de kinderen daar nooit?” vroeg Hilde verwonderd.

„Heel weinig, hoor. Die worden natuurlijk naar school gebracht en gehaald.”

„Als 't maar geen erge nuf is,” zei Hilde. „We hebben nu zo'n leuk clubje in de klas.”

„Een nuf is zo'n naar woord,” lachte Annelies. „Maar ik denk wel, dat ze in Indonesië gewend was op haar wenken bediend te worden. Daar is alles zo heel anders. Daar heb je meer bedienden dan hier.”

„'t Lijkt wel, of je er zelf geweest bent,” lachte Hilde.

„We hebben er toch vroeger ook gewoon!”

„Daar kun je je vast niets meer van herinneren.”

„Annelies . . . Annelies . . . Hallo, ga je nu mee?”

Bert stond onder het raam en begeleidde zijn geroep met het belletje van Hildes fiets.

Toen de meisjes op de drempel van de kamer stonden, zei Hilde: „Zeg Annelies, ik hoorde geritsel in die kast. Er zal toch geen muis in zitten?”

Annelies, die erg bang was voor muizen, rilde en liep terug de kamer in. Ze duwde de deur van de kast dicht en draaide de sleutel om.

„Moeder gebruikt deze kast wel eens om wat in op te bergen,” antwoordde Annelies. „Ze bewaart er dan wat voorraad in. 't Kan dus best gebeuren, dat er een muis in zit. Ik laat de kastdeur dicht zitten tot ik weer thuiskom en dan zet ik er Moortje, de poes, in.”

Vlug liepen de meisjes naar beneden, wuifden tegen Tonia, die niet kon nalaten hen allebei vermaningen tot voorzichtigheid na te roepen, en liepen toen op een holletje om Bert in te halen,

die op de fiets van Hilde rondjes draaide en allerlei kunsten uithaalde.

„Voorzichtig aan, hoor,” riep Hilde. „Dat oudroest karretje moet langer mee dan vandaag. ’t Geld groeit mijn vader niet op de rug.”

„k Voel druppels. ’t Begint te regenen,” schrok Annelies.

„’t Station is niet ver en je jasje is niet van papier.”

„Ja, maar het is nog zo nieuw. Zou ik even teruggaan?” weifelde Annelies.

„Hè nee, dan komen we misschien te laat voor de trein,” riep Bert. „Bah, wat zijn meisjes toch zeurpieten.”

„Kom maar, Greetje heeft natuurlijk een paraplu bij zich,” zei Hilde. „Die heeft vast zo’n nieuwmodische, die je kunt opvouwen in tasformaat.”

Samen liepen ze nu op een draf naar ’t station. Bert was vooruitgefiets om perronkaartjes te kopen.

„Had je soms ook op het perron gewild, Hilde?” vroeg hij, toen het tweetal hijgend aankwam.

„Nee hoor, ’t is veel knusser, als jullie onder elkaar blijven. En ik maak vandaag of morgen op school wel kennis met de nieuweling.”

Annelies en haar broer wuifden Hilde gedag en liepen het station binnen. Ze waren mooi op tijd. Heel in de verte gleed langzaam de trein nader.

„Nu goed uitkijken, Bert,” waarschuwde Annelies.

De trein stond stil en een stroom van reizigers spoedde zich naar de uitgang. Annelies greep haar broer bij de arm.

„Zie jij haar?” vroeg ze. „Ik zie niemand, die zo oud kan zijn als wij.”

„Ja daar . . . kijk!”

Bert wees naar een meisje, dat een linnen reiszak droeg, waarop met rode letters geborduurd stond: „Goede reis”. Ze werd vergezeld door een boer en een boerin, die drie jonge kinderen voor zich uit duwden, allen gekleed in grappige boerenpakjes.

Annemies keerde zich naar haar broer.

„Wat een raar stel, hè?”

„Gaaf nog al,” vond Bert. „Juist enig dat kleine meisje met haar lange rokken en een kanten mutsje op het hoofd. Waar zouden ze vandaan komen?”

Annemies haalde de schouders op en zei ongeduldig: „Waar blijft Greetje nu? Ze is vast niet meegekomen.”

Het meisje met de reistas glimlachte.

„Ik hoor mijn naam noemen. Ik ben wèl meegekomen, hoor. Maar ik wilde even met deze kleintjes meelopen tot de uitgang. Ik heb zo leuk met ze gereisd.”

Verwonderd volgden Annemies en Bert hun nieuwe huisgenootje naar de uitgang. Annemies keek misprijzend naar het verformfaaide alpinopetje, dat Greetje droeg en Bert monsterde de linnen reiszak. Nou, hij was niet zo nuffig als zijn zus en op kleren lette een jongen lang niet zo erg als een meisje, maar die reiszak van Greetje zag er wel heel erg ouderwets uit.

Annemies bleef wat verongelijkt bij de stationsuitgang staan. Ze vond wel, dat Greetje erg veel notitie nam van die vreemde mensen. Ze had Bert en haar nog niet eens begroet.

Gré was neergehurkt bij de kindertjes en liet zich door hen omhelzen.

Annemies haalde haar neus op. Eer zij zich zou laten kussen door die vreemde kinderen.

Greetje wuifde haar reisgenoten nog even na en wendde zich dan naar Annemies en Bert.

„Wat waren dat leuke kinderen, hè? En ze spraken zo'n grappig taaltje.”

Annemies lachte wat preuts en zei: „Mogen we ons even voorstellen? Ik ben Annemies Stenfert en dit is mijn broer Bert.”

De keurige maniertjes van Annemies maakten niet veel indruk op Greetje.

„Nou zeg, dat had ik al lang begrepen, hoor, dat jullie Annemies en Bert waren.”

Toen ze buiten het station kwamen, keek Annelies bezorgd naar de lucht. Het regende nu, dat het kletterde. Wanneer ze in die bui naar huis gingen, zou haar jasje kletsnat worden.

Greet zag haar bezorgde blik en wees naar de grote paraplu, die tussen haar reiszak gestoken zat.

„Nu komt de paraplu van oma toch nog van pas. Kom maar, Annelies, dan kruipen we er samen onder.”

Annelies keek schamper naar het ouderwetse regenscherm, dat groenig zag van ouderdom, maar ze had geen keus. Greetje stak de paraplu op en haakte haar arm door die van Annelies.

„Zo, nu word je niet nat. Loop jij er maar goed onder, hoor. Aan mij valt niet veel te bederven. Wonen jullie ver weg?” Annelies kwam nu ook wat los. Die Greetje mocht er wat wonderlijk uitzien, het was in ieder geval een leuk kind.

„Geef mij die reiszak maar,” zei Bert na een korte aarzeling. „Tenminste als het niet erg is, dat hij nat wordt.”

„Hij is al klets,” lachte Greetje en ze duwde hem de ouderwetse reiszak in de hand.

En zo, onder de groenige paraplu, terwijl Bert het grijs-linnen geval in de hand hield, passeerde het drietal een portiek van waaruit een paar lachende ogen hen nakeken.

Die waren van Hilde, die haar nieuwsgierigheid niet had kunnen bedwingen.

„O Annelies, wat heb je weer dik gedaan,” giechelde ze in zich zelf. „Dat is me nogal een kind voor een deftige auto.”

En op haar fiets stappend volgde zij het groepje. Maar dan sloeg ze rechtsaf en terwijl het water hoog om de wielen spatte, dacht ze: „Goede reis – goede reis staat er op die gekke zak. Ik word kletsnat, maar ik heb het er voor over, hoor. Ik zal er morgen op school de meisjes vast op voorbereiden, dat die Greetje-Margriet eigenlijk het best doodgewoon Greetje kan heten.”

Hoofdstuk 5

GREETJE OP BERKENOORD. O, DIE TWEELING

„Laten we maar achterom gaan, Annelies, anders maken we de gang vuil.”

Tonia wierp de keukendeur wagenwijd open en keek meewarig naar de drie kletsnatte kinderen.

„Drie verdronken katten,” lachte Bert, „en we hadden nog wel een paraplu bij ons als een tent.”

„Ach, mijn hartje . . . welkom op Berkenoord,” zei Tonia en ze omhelsde Greetje zo nat als zij was.

Even rustte het donkere krullekopje tegen Tonia's witte schort. Het was heerlijk, maar het deed toch een beetje pijn ook. Het was heerlijk, omdat Greetje begreep, dat ze met liefde ontvangen werd. Maar het deed pijn, omdat het haar herinnerde aan oma en moeder, die ze nu geen van beiden meer had.

Daar kwam ook mevrouw Stenfert met uitgestoken handen op haar toe.

„Ach, ach, wat een vochtige aankomst, Greetje. Haal maar gauw een andere jurk uit je koffer.”

Maar toen zag mevrouw in één oogopslag de „koffer” en de inhoud, die erg doorweekt was en die Tonia daarom maar vlug in de keuken uitgepakt had. Een verformfaaid rokje en een paar blouses, dat was alles wat de reiszak aan kleren bevatte.

„Het is goed, dat het kind bij ons is gekomen,” dacht ze. „Die lieve oudjes kunnen niet meer voor haar zorgen.”

„Neem Greetje even mee naar boven en geef haar een warme jurk van jou, Annelies. Maar niet blijven hangen boven, want

de thee is klaar. Het is nodig, dat jullie er een paar warme koppen van drinken.”

„Zeg Annelies, waar is nu de tweeling?” vroeg Greetje, die dol was op kleine kinderen.

„Ja, waar is de tweeling?” schrok Tonia, die de vraag van Greetje gehoord had. „Ze moeten overal met hun neuzen vooraan staan en ze hebben me de hele morgen de oren van het hoofd geteut over het nieuwe zusje.”

Terwijl Greetje op haar kamertje een leuke lichtblauwe wollen jurk aantrok, ging Bert op zoek naar de beide peuters. Maar er was geen spoor van de tweeling te bekennen.

Tot Knolletje, de grappige ruige fox-terriër, hem op weg hielp. Hij bleef staan voor de kast, die Annelies in haar angst voor muizen op slot had gedraaid en krabbelde aan de deur.

Bert draaide de sleutel om en opende de deur. Met de ogen knipperend kropen Wolly en Woutertje op handen en voeten te voorschijn. Ze verspreidden een doordringende odeurlucht.

Greetje, die op Berts gelach aan kwam lopen, was direct vertederd en had de kleuters wel willen knuffelen, maar ze kreeg daar geen gelegenheid voor. Ze werden mee naar beneden genomen en stonden toen voor moeder en Tonia als twee boefjes voor een rechtbank.

„Hoe kwamen jullie in die kast?” vroeg moeder streng.

„We speelden, dat we muizen waren,” begon Wolly.

„En dat Annelies de kat was, die ons niet mocht zien,” zei Woutertje.

„En toen draaide Annelies de sleutel om en toen waren we zo bang,” bekende Wolly.

„Jullie hadden wel kunnen stikken,” zei Tonia. „En waarom heb je niet geantwoord, toen je ons hoorde roepen?”

„En heb je aan mijn odeur gezeten?” informeerde Annelies met dreigende stem, terwijl ze een stap naar voren kwam.

„De fles is omgevallen, toen Wolly door 't sleutelgat wilde kijken,” vertelde Woutertje.

„Och,” zuchtte Greetje vertederd.

En tegen dat meewarige „och” van het nieuwe zusje, dat ze nog helemaal niet hadden mogen begroeten, waren de ondeugden niet bestand. Het lipje van Wolly zakte langzaam naar beneden en bij de eerste hoorbare snik zakte Woutertjes lip eveneens.

„Och,” zei Greetje nog eens en toen duwde mevrouw Stenfert de tweeling naar het nieuwe huisgenootje toe.

„Voor dit keer zullen we dan maar niet boos zijn op jullie en je de straf kwijtschelden, omdat het vandaag zo'n bijzondere dag is. Maar denk eraan, dat jullie je de rest van de dag werkelijk gedraagt als muisjes.”

Met z'n allen gingen ze naar de serre. Wolly en Woutertje hielden Greetje stevig vast. Ze voelden zich al de beste maatjes met dat aardige grote vriendinnetje, dat onmiddellijk medelijden met hen had gehad.

En Greetje hield de kleintjes dicht bij zich. Ze hield nu al veel van hen en kon niet begrijpen, hoe Annelies zo kon blijven zeuren over dat flesje odeur.

Gelukkig maakte oom Dolf, die ook binnenkwam om Greetje te begroeten, een eind aan dat gemopper.

„Nu ophouden, Annelies. Greetje moet je vandaag van je beste zijde leren kennen.”

„Annelies krijgt van mij een nieuw flesje reuk,” beloofde moeder.

Het werd een echt gezellige middag. Mijnheer en mevrouw Stenfert haalden oude herinneringen uit Indonesië op en Greetje moest op haar beurt alles vertellen, wat zij nog wist. Ze had geen ogenblik tijd om te piekeren over haar grootouders.

Maar 's avonds, toen ze alleen was in de aardige kleine logeerkamer met het witte ledikant en de gebloemde gordijnen, dacht ze: „Ik heb het vandaag zo erg gezellig gevonden en eigenlijk heb ik omaatje niet zo erg gemist, maar hoe eenzaam zullen de oudjes het niet gehad hebben!”

Zij nam zich voor de volgende morgen direct te schrijven.

Toen ze al in bed lag, kwam Annelies nog even bij haar babbelen. Ze zette papillotten in haar haren en begon langzamerhand op een vogelverschrikker te lijken.

„Hoe kun je toch slapen met al dat gewriemel aan je hoofd?” lachte Greetje.

„Ja, jij kunt erom lachen, want jij hebt krulhaar van je zelf, maar ik ben een echte polletje-piekhaar.”

Ze lachten dat ze schudden om die gekke naam, die Annelies in een boekwinkel gelezen had en toen opeens vroeg zij: „Zeg, dat is waar ook. Hoe heet jij nou eigenlijk? Greetje of Margriet? Vader zei, dat je oma je Greetje noemde en . . .”

Greetje liet haar niet uitspreken.

„Ze hebben me altijd Greetje genoemd,” zei ze zacht, „maar nu ik in Holland ben, wil ik liever Margriet heten. Ik had me echt voorgenomen hier aan de nieuwe naam te wennen, maar ik vergis me telkens.”

„Ik zal me niet vergissen,” beloofde Annelies.

Maar toen zij haar moeder de trap op hoorde komen, stooft ze naar haar kamertje en riep: „Welterusten, Greetje . . . eh . . . Margriet.”

Voor Greetje insliep, lekker ingestopt door mevrouw Stenfert, die ze tante Ine mocht noemen, dacht ze nog eens aan de naamswisseling. Ze had Annelies niet alles verteld. Ze had haar niet verteld, dat haar broer Coen dat verzonnen had van die naam. Dat was ook een geheim tussen Coen en haar. Ze dacht aan de avond, toen ze samen hadden gestaan op het dek van die grote mailstomer.

Boven hen was de hemel geweest en de wolken, die langs de maan joegen. Coen had de arm om zijn zusje geslagen en haar voor 't eerst Margriet genoemd. Hij had gezegd: „Nu blijf je straks helemaal alleen, kleine . . . Margriet.”

„Waarom noem je me zo?” had ze gevraagd.

En Coen had geantwoord: „In het verre Canada werd in de oorlog een prinsesje geboren. De koopvaardij was haar peet.

Ik ben ook van de koopvaardij en ik ben niet je peet, maar je broer. Ik wilde, dat je je ook Margriet liet noemen. Dan zal ik je beschermer vanuit de verte zijn.”

„Omdat ik dan net eender heet als de prinses?” had Greetje gevraagd.

Coen had gelachen. „Nou ja, dat is natuurlijk wel erg aardig, maar toch nog ergens anders om. Margriet doet denken aan die witte bloem, die haar gouden hart naar de zon keert. Iedereen mag weten, hoe het er uitziet in dat hartje. Je moet proberen op die margriet te lijken, kleine Margriet. Rein en met een open eerlijk hart gekeerd naar de zon . . . naar God.”

„Ik wil graag Margriet heten,” had ze geantwoord.

Maar het viel niet mee, als je jarenlang Greetje had geheten, zo maar ineens je naam te veranderen. Voor moeder was ze Greetje geweest en voor oma ook. En die naam was haar daarom lief.

Maar hier wilde ze nu toch Margriet genoemd worden. Hoe had Coen het ook weer gezegd? Rein zijn . . . met een open hartje, dat geen lelijke dingen verborg. Dat kon nooit uit je zelf zo zijn. Daar moest je om bidden. Daar moest je je voor wenden tot God . . . tot de Here Jezus.

„Here, geef me een nieuw hart,” bad ze zacht.

En toen viel ze in slaap.

Toen Greetje wakker werd in haar nieuwe tehuis, wist ze de eerste ogenblikken niet goed, waar ze zich bevond. Met gesloten ogen droomde ze nog wat na en wachtte ze op de kleine koekoek, die zo trouw bij oma de tijd had afgeroepen.

Maar dan galmde de gangklok zijn zeven zware slagen door het huis en Greetje wreef zich verwonderd de ogen uit.

Ach ja, dat was waar ook, ze was niet meer in het kleine huisje in het bos. Ze keek eens rond. De kamer was écht geschikt voor een jong meisje en ze voelde er zich direct in thuis. Tante Ine had overal foto's van Indonesische landschappen opgehangen.

O, ze zou 't hier best prettig vinden. Maar nu knaagde het verlangen naar moeder weer zo. Ze veegde een traan weg.

Toen, heel langzaam, werd de deur opengeduwde en Wolly's guitige ogen kwamen om het hoekje kijken. Greetje stak haar hand uit.

„Dag kleine kabouter, kom eens hier.”

Wolly legde haar vinger verlegen tegen haar mondje en wiegde met haar lijfje heen en weer. Ze wees met een angstig gezichtje naar de tussendeur.

„Ssst, we mogen hier niet komen.”

„Wie heeft dat gezegd?” vroeg Greetje, op haar beurt fluisterend.

De peuter kwam dichterbij en klauterde op het bed.

„We mogen nooit niks,” zei ze. „We mogen alleen in de logeerkamer komen, als de mensen aardig tegen ons zijn en ons zelf komen halen.”

Daar kwam de andere helft van de tweeling ook op 't appèl.

„Zouden we durven, Greetje?”

„Mag je 's morgens wel naar Annelies toe gaan?”

„O ja, best hoor. Maar dat willen we niet, want Annelies wil lang slapen en Bert ook.”

„Dan denk ik, dat je ook wel op mijn kamer mag komen van je moeder,” knikte Greetje. „Ik ben geen logé, maar eigenlijk een klein beetje een nieuwe zus.”

„Ga je vandaag met Annelies naar school?” informeerde Woutertje, die nu ook op Greetjes bed was geklommen.

„Misschien vandaag nog niet.”

„Maar je moet lopen, hoor,” zei Wolly. „Vader heeft geen tijd om je met de auto weg te brengen.”

„Hij moet kiezen trekken,” knikte Woutertje wijs.

Greetje lachte hartelijk.

„Nou, en als je vader wel tijd had, zou hij nog niet veel zin hebben om mij naar school te brengen.”

„Wie bracht je dan in Indonesië weg? Je vader?”

„Als het hard regende, werd ik wel eens gehaald met een klein pieter-wagentje, maar anders moest ik netjes tippelen, hoor.”

„Hadden jullie gouden borden?” vroeg Wolly.

Greetje schaterde weer van de lach.

„Hoe kom je daar nu weer bij?”

„Annelies zei, dat je vader erg rijk was,” zei Wolly. „Net zo rijk as . . . as . . .”

„As een koning,” fantaseerde Woutertje. „Annelies zei ook, dat jullie erg veel knechten hadden.”

„En Annelies zei, dat je wel een nuf zou zijn. Wat is dat: een nuf?”

„Hebben jullie soms voor luistervinkje gespeeld?” vroeg Greetje. Woutertje schudde verwoed het hoofd.

„We zaten toch immers in de kast. Nou, en toen hoorden we alles wat Annelies zei.”

Greetje had glimlachend geluisterd. Zou Annelies werkelijk zelf al die onzin geloven, die ze verteld had? En tegen wie had ze dat gezegd? Zou ze maar wat aan 't opscheppen zijn geweest tegenover een of ander vriendinnetje? In ieder geval zou ze Annelies bij de eerste de beste gelegenheid al die malligheid uit het hoofd praten.

„Kun jij verhaaltjes vertellen?” informeerde Woutertje.

„Nou, en wat een fijne,” knikte Greetje. „Ken je het sprookje van de wolf en de zeven geitjes?”

„We kennen het wel, maar we willen het best nog eens een keertje horen,” zei Wolly.

Greetje vertelde van de ondeugende wolf en van de weggekropen ondeugende geitjes en toen 't verhaal uit was, wilden Wolly en Woutertje allebei geitjes zijn en toen ze onder 't ledikant gekropen waren, vergat Woutertje, dat hij zachtjes moest praten.

Hij brulde tegen Greetje: „Steek je poot eens door 't sleutelgat.” Maar toen ging de deur open en daar stond mevrouw Stenfert. Ze had een gezellig gebloemde peignoir aan en droeg een blaad-

je, waarop een kopje thee stond en een besmeerde beschuit met suiker lag.

De geitjes schrokken zo, dat ze haastig overeind kwamen en hun hoofden tegen 't ledikant stootten.

„Alweer ondeugend?” informeerde moeder.

„We mochten heus komen van Greetje,” zei Wolly, over haar hoofdje wrijvend.

Moeder opende wijd haar armen en de ondeugden vlogen naar haar toe.

„Ze hebben de gewoonte om onze logés voor dag en dauw een bezoek te brengen,” lachte mevrouw Stenfert.

„Het waren zeven slagen en toen zijn we pas gegaan,” zuchtte Woutertje.

„Ik vond 't erg prettig, dat ze kwamen, mevrouw . . . eh . . . tante Ine.”

„Goed zo, je begint al te wennen,” lachte mevrouw Stenfert. En toen de tweeling aankijkend: „Maar jullie nu als de wind naar je kamer, hoor. Tonia wacht daar al om jullie aan te kleden.”

Toen de tweeling verdwenen was, zette mevrouw zich op een stoel naast het ledikant.

„Dat kopje thee is een verwennerijtje voor vanmorgen, hoor. Ik moest eens zien, hoe je geslapen had.”

Terwijl Greetje haar kopje thee leegdrank, babbelde mevrouw nog wat met haar.

„En zullen we nu samen je garderobe eens nazien? Je hutkoffer is gisteravond nog aangekomen en Tonia heeft hem al uitgepakt.”

Tante Ine nam Greetje mee naar de overloop, waar een paar jurken op de koffer lagen.

„Welke droeg je altijd naar school, Gré?”

Deze haalde de schouders op. „Ik had bij oma geen aparte schooljurk, tante Ine. Ik droeg mijn jurken tot ze vuil waren,

of stuk gingen en dan waste oma ze en de verstelnaaister repareerde ze weer.”

„Ja, dat kon allemaal op een dorp,” glimlachte mevrouw Stenfert. „Maar als je met Annelies naar school gaat, zullen we wat meer zorg aan je kleren moeten besteden.”

„Maar ik wil toch geen nuf worden,” zei Greetje half in scherts, half in ernst.

„Dat zou 't laatste zijn, wat ik zou willen, mijn kind. Maar een paar aardige jurken en een stevige mantel zul je er wel bij kunnen gebruiken. We gaan fijn winkelen vanmorgen en we nemen de auto mee. Ik chauffeer zelf, dan kunnen we er net zo lang over doen als we willen.”

Greetje knikte blij. Al was ze dan geen nuf, ze was genoeg meisje om 't leuk te vinden een paar aardige jurken te krijgen.

Toen ze nog in haar peignoir stond, wipte Annelies binnen.

„O zeg, wat heb je daar een leuke kimono aan en wat een schattige muiltjes. Dat is eigenlijk 't enige mooie dat je bezit, hè?”

„Coen stuurde me dit stelletje met Sint-Nicolaas vorig jaar,” zei Greetje eenvoudig. „Oma had nooit gelegenheid om kleren voor me te kopen. Ze kwam nooit verder dan het dorp en daar waren geen modezaken.”

„Nu ga je met moeder mee, hè?” zei Annelies spijtig. „k Wou, dat ik meemocht. Vraag het eens.”

Greetje schudde het hoofd.

„Je moeder zal je zien aankomen daarvoor uit school te blijven. Maar troost je, morgenochtend vaar ik in 't zelfde schuitje als jij. Dan ga ik ook naar school.”

Toen dreunde de gong voor de eerste keer en Annelies en Greetje moesten zich haasten om nog op tijd aan het ontbijt te komen.

Wolly en Woutertje zaten in een klein zijkamertje van Berkenoord en verveelden zich. Ze verveelden zich, omdat moeder weg was en vader al maar patiënten moest helpen. Het grootste

gedeelte van het huis was verboden terrein voor de ondeugden en dat was heel erg. Maar het was een strafmaatregel, die ze eerlijk verdiend hadden.

Eens, tijdens een spreekuur van hun vader, had Wolly haar tweelingbroertje een bontgekleurde kiespijndoek om het hoofd gebonden en toen waren ze achter elkander de wachtkamer binnengestapt. Ze hadden hun jasjes aangetrokken en zaten tussen de mensen als rasechte patiënten.

Och, och, wat werden ze verwend en vertroeteld in de wachtkamer. Ze kregen pepermuntjes en lekkers en toen Woutertje eindelijk samen met Wolly de spreekkamer binnenstapte, had Woutertje werkelijk een dikke wang gehad van het lekkers, dat erachter gepropt zat.

Vader had zijn bengels met grote verwonderde ogen aangekeken en was in lachen uitgebarsten. Ja, maar hun vader wist nog niet, hoe de vork in de steel zat. Hij dacht eigenlijk, dat ze tussen twee patiënten in even de spreekkamer binnengeglipt waren.

Maar de volgende patiënt kwam binnen en vroeg, of dat lieve kleine kereltje erg veel pijn aan zijn tandjes had gehad. Toen begreep tandarts Stenfert, hoe de vork in de steel zat en nu zwaaide er wat voor de tweeling.

„Jullie mogen niet meer in de gang of bij de wachtkamer komen, hoor. Als je er toch gevonden wordt, ga je in 't kolenhok,” had vader gezegd.

En nu waren ze tijdens het spreekuur verbannen naar de zijvleugel van Berkenoord. Och, anders was dat zo erg niet. Ze namen dan hun speelgoed mee en ze vermaakten zich toch wel. Maar nu had Woutertje zijn spiksplinternieuwe zeilscheepje vlak bij de wachtkamer in de gang laten staan. Hij wilde dat scheepje laten varen buiten in de kleine vijver, maar hij durfde zich niet in de nabijheid te wagen van de wachtkamer.

Wolly had voorgesteld er op handen en voeten heen te kruipen, maar Woutertje durfde dat niet.

„In 't kolenhok zitten spinnen,” rilde hij. „En als vader ineens de spreekkamer uitkomt!”

Wolly deed een vondst.

„Bert heeft vanmorgen geen school. Hij zit in 't prieel te lèren,” zei ze. „Kom mee, dan gaan we vragen, of hij 't scheepje voor ons wil halen.”

Maar Bert was niet te vermurwen.

„Scheer je weg,” snauwde hij. „Wacht maar tot het spreekuur afgelopen is. Van dat varen komt toch niets. Ik kan je niet zo dicht bij me hebben, als ik leren moet.”

Wolly en Woutertje staken hun tongen uit en slenterden hand in hand weer terug. Zo was het nu altijd. Grote mensen waren altijd even druk.

Vlak voor het keukenraam hielden ze stil en keken naar binnen. Giechelend stootten ze elkaar aan. Tonia, die erg slecht geslapen had, zat worteltjes te schrappen en was over de vergiet in slaap gevallen.

„Zullen we Tonia vragen, of zij 't scheepje wil halen?” vroeg Wolly.

Woutertje knikte en zette zijn handen als een spreektrompet aan zijn mond.

„Vollek,” gilde hij.

Tonia sprong op en al de worteltjes rolden over de vloer. Verschrikt vluchtte de tweeling naar binnen. Ze begrepen wel, dat ze Tonia nu ook verder maar niet in haar vaarwater moesten komen.

„Ik weet wat,” riep Wolly.

„Ga jij 't scheepje halen?” vroeg Woutertje hoopvol.

„Nee, 't scheepje komt straks wel. We gaan nu tandartsje spelen op zolder.”

„Maar dan ben ik de tandarts,” zei Woutertje, „want ik ben een man.”

Dat vond Wolly goed en achter elkaar klommen ze naar de zolder.

Terwijl Woutertje zijn spreekkamer in orde bracht, klom Wolly op de schommel.

„Ik woon buiten de stad en ik kom met de trein naar je toe,” zei ze. „En je moet me geen zeer doen, want dan ga ik gillen.” Woutertje zette twee kisten klaar en hees een stoof op de ene kist. Over een van de drooglijnen gooide hij een touwtje, waaraan hij een oude koperen passer bond.

„Dat is de boormachine, Wolly.”

„Er moet niet geboord worden, er moet getrokken worden,” zei Wolly, van de schommel springend.

Ze nam een doek van de lijn en knoopte die om haar gezicht. Woutertje wilde haar op de stoel hijsen, maar Wolly schudde het hoofd.

„Je moet toch eerst vragen, waar ik pijn heb.”

„In je mond natuurlijk,” zei Woutertje. „Ga maar zitten, dan trek ik er wel een paar uit.”

„O Woutertje, je hebt geen tang om te trekken,” giechelde zijn zusje.

Woutertje keek erg teleurgesteld. Zonder een tang was er geen aardigheid aan om tandarts te zijn.

„k Zal er wel even een halen,” zei hij, naar de zoldertrap lopend.

Hij bleef lang weg. Van verveling klom Wolly maar weer op haar schommel-stoomtram. Eindelijk hoorde ze haar broertje aankomen. Hij had een grote nijptang bij zich.

„Wat ben jij lang weggebleven,” zuchtte Wolly.

„k Moest zo lang zoeken, eer ik die tang vond,” legde Woutertje uit. „En Bert zat er nog. Als hij me gezien had, zou hij mij een draai om mijn oren gegeven hebben.”

„Bert mag ons niet slaan,” zei Wolly.

„Nee, maar wij mogen niet lastig wezen, als hij leren moet.”

En opeens zijn stem uitzettend, zei hij heel deftig:

„Gaet u maer zitten, mevrouw. Ik trek die naere kiezen er wel even uit.”

Wolly was op de kist geklommen.

„Moet je me niet eerst verdoven?”

Woutertje trok zijn voorhoofd in rimpels. Die Wolly was een lastige patiënt, hoor.

Er werd een tweede strooptocht naar beneden ondernomen. Woutertje kwam even later terug met een eau de cologne spuit, die hij in de kamer van Annelies had gevonden.

„Hier heb ik dat knijpding, dat zo lekker ruikt,” grinnikte hij.

„Nee joh, geen odeklonje van Annelies gebruiken,” zei Wolly verschrikt

„De spuit was leeg en ik heb er water in gedaan. Doe je mond nou maar open.”

Wolly deed, wat van haar gevraagd werd en Woutertje spoot haar ijverig in de mond. De kleine patiënte schudde van de lach.

„Oei, oei, wat kriebelt dat. En ik krijg zo'n rare smaak in mijn mond.”

De tandarts begon ongeduldig te worden.

„Praat nou niet zoveel en doe je mond open,” zei hij.

Toen Wolly nog niet ophield met lachen, nam Woutertje twee waspinnetjes van de drooglijn.

„Ik heb wel instrumentjes om uw mond open te houden. Ik ben een goeie tandarts.”

Op Wolly's lippen kwamen twee wasknijpertjes te zitten en toen kon de tandarts beginnen te trekken. Hij knipte de tang, die erg stroef ging, open en dicht en kwam op zijn prooi af.

Wolly zat op haar kist en leunde gierend van het lachen tegen een zolderbalk. De open tang zweefde boven haar hoofd. Woutertje wilde hem open- en dichtklappen om haar schrik aan te jagen. Hij vond het niets leuk, dat zijn zusje zo bleef lachen. Echte patiënten van vader lachten toch immers ook niet, wanneer hun een kies getrokken werd!

Opeens weigerde de nijptang. Hij wilde niet meer dicht. Wou-

tertje moest er al zijn kracht op zetten en toen klapte hij dicht, maar het arme neusje van Wolly zat ertussen.

Ja, toen was het met lachen gedaan. De kleine patiënte begon hard te gillen en haar broertje huilde van schrik mee.

Er kwam spoedig hulp opdagen. Tonia was het eerst boven. Bert kwam achter haar aan en vaders hoofd stak even later ook al boven de zoldertrap uit.

„Wat is er gebeurd?” riep Tonia verschrikt.

Maar vader hoefde niets te vragen. Die zag wel, wat er gebeurd was. Hij nam voorzichtig de tang van Wolly's arme neusje en haalde de wasknijpers van haar lip. Tonia droeg het schreiende kind naar beneden. Vader en Bert volgden haar en Woutertje sloot de rij. Hij huilde van schrik tranen met tuiten. Ze hadden zo'n leuk spelletje verzonnen en nu liep alles zo treurig af.

Vader zei gelukkig, dat het wel los zou lopen met Wolly's neusje. De plekken, waar de tang geklemd had, zagen vuurrood, maar vader dacht, dat een pleisterverbandje wonderen zou doen.

Toen het snikken van Wolly wat bedaarde, werd Woutertje ter verantwoording geroepen. Hoe kwam zo'n klein kereltje er nu bij om zijn zusje met een nijptang te lijf te gaan?

„Wolly was een mevrouw, die kiespijn had,” snikte de kleine tandarts. „En toen moest ik haar kiezen trekken.”

Vader bedwong met moeite een glimlach.

„Zijn er geen andere spelletjes, Woutertje?”

„We hadden met mijn scheepje willen spelen,” snikte het kereltje. „Maar we konden er niet bij komen en Bert wilde het niet halen.”

„Had je daar niet even tijd voor, jongen?”

„Ik moest mijn huiswerk maken voor vanmiddag, vader,” zei Bert kleurend. „U zegt altijd, dat we niet mogen lanterfant, omdat onze school te klein is en onze klas in een ander gebouw ondergebracht is.”

„Ik waardeer je ijver, Bert. Maar een beetje meer vriendelijk-

heid van Annelies en jou voor deze hummels zou ik ook wāarden.”

Toen Annelies uit school kwam, was ze dit keer wel heel vriendelijk voor de kleintjes. Ze beloofde Wolly een poppemutsje te zullen haken en bood de kinderen aan om voor te lezen.

„Kom maar mee, Woutertje, dan zal ik je helpen om je bootje te laten varen.”

„Geen geknoei met water vlak voor de koffietafel,” zei Tonia kort aangebonden. „’t Is al erg genoeg, dat Wolly met zo’n bomneusje loopt. Wat zal mevrouw wel zeggen als ze thuiskomt.”

„Hier ben ik al. Wat is er voor ergs aan de hand?”

Tonia deed moeder het verhaal van de kiezentrekkerij in geuren en kleuren. Met haar mantel nog aan ging moeder naar binnen om Wolly te troosten, maar Woutertje kwam er niet zo goed af.

„Zul je eindelijk eens leren met je vingertjes af te blijven van zulke gevaarlijke dingen?”

„Bert gaat nu mijn vlieger plakken,” glunderde Woutertje.

„Dan kom ik nooit meer ergens aan.”

Greetje, die natuurlijk de tweeling ook even wilde knuffelen, lachte: „Er schiet vanmorgen geen kind voor mij over.”

„Nee,” zei tante Ine, „als er eentje narigheid heeft beleefd, kunnen ze hier wel lief voor elkaar zijn. Maar anders laten de groten de kleintjes maar al te vaak aan hun lot over.”

Aan de koffietafel heerste een prettige stemming. Mevrouw vertelde van de leuke morgen, die ze gehad hadden en midden op tafel prijkte de extra traktatie voor vanmiddag: voor ieder een lekker vleescroquetje.

Wolly had niets minder eetlust dan anders. In een wip had ze vier boterhammen opgepeuzeld. Het croquetje verdween er achteraan.

Maar toen vader gedankt had en Tonia de tafel afruimde, ontdekte ze, hoe het kwam, dat Wolly zoveel gegeten had. Onder de stoel, waarop Wolly gezeten had, lagen acht korstjes brood keurig bijeen.

„De ondeugd,” lachte mevrouw, „ze heeft gedacht, dat Knolletje zich wel over die restantjes zou ontfermen.”

„Wie is er heel stout geweest en heeft alle korstjes op de grond gegoooid?” vroeg mevrouw even later heel streng.

„Ikke,” bekende Wolly eerlijk, „maar ik had zo’n zeer neusje en toen kon ik niet goed eten.”

„Ze eet met haar neus,” plaagde Bert.

„We moeten eens zien, of het croquetje ook niet onder de tafel ligt,” zei Annelies.

„Nee, dat zou Knolletje wel weggepikt hebben,” lachte Greetje.

„Ga je mee naar boven, Greetje?” vroeg Annelies, die vond dat ze zich nu lang genoeg met de kinderen bemoeid hadden. Samen gingen de meisjes de trap op en de tweeling keek hen zuchtend na. Ziezo, die narigheid en die pret waren alweer achter de rug.

Hoofdstuk 6

OP SCHOOL

„Hè, vandaag weer regen.”

De meisjes, die tussen de middag over moesten blijven, omdat ze te ver van de school woonden, zaten bijeen in de vensterbank van hun splinternieuwe school en keken verdrietig naar de speelplaats, waar de kastanjabomen hun bloeiende kaarsen bijna niet rechtop konden houden van de zware regenval.

Op zonnige dagen konden ze zo fijn verstoppertje spelen op de grote speelplaats, die dan zo heerlijk leeg was. Maar nu moesten ze binnenblijven en de tijd duurde zo lang.

Met hun drietjes waren ze: Truusje Zeeman, Nel Spoor en Toos van Noppen. De slordige Nel Spoor haalde haar zakkammetje uit de zak en begon haar haren op te kammen.

„Zeg, kijk een beetje uit,” zei Toos met een vies opgetrokken neus. „Je haren vliegen overal heen.”

„Och kind, je hebt toch je boterhammen op,” lachte Nel en knoopte rustig de grote roze strik over, die wel een beetje kinderachtig rechtop in haar haren stond.

„Zeg,” zei Truusje, „vanmiddag komt dat nieuwe kind, dat bij Annelies Stenfert in huis is. Heb je al gehoord, wat Hilde over haar verteld heeft?”

„Ik niet,” zei Toos schouderophalend, „vertel eens op.”

„Nee hoor, ik weet niet, of ik 't vertellen mag.”

„Zo ben jij nu altijd,” zei Nel Spoor. „Eerst maak je iemand nieuwsgierig en dan ben je te bang om wat te zeggen.”

„Daar is Hilde al. Vraag het haar dan zelf maar.”

Heel vroeg kwam Hilde het schoolplein op fietsen. Ze reed

dwars over de speelplaats tot aan het fietsenhok, wat streng verboden was en schudde zich als een natte poedel voor ze naar binnen ging.

Nel liep naar het bord, zette er een grote A op en schreef er met koeieletters Hildes naam onder. Met een stem, die precies leek op de stem van de klasselerares, zei ze, toen Hilde binnenkwam:

„Meisje Hogendoorn, je verdient een afkeuring. Rondjes rijden op een overbevolkte speelplaats gaat niet.”

„k Zal me nog natter laten regenen,” lachte Hilde. „Ik was blij, dat ik er was.”

„Nee meisje Hogendoorn,” begon Nel weer, maar Toos viel haar in de rede: „Zeg Hilde, wat is het voor een kind, dat bij Annelies in huis is? Heb jij haar gezien?”

„Ja, ik heb haar gezien. Een kind uit 't jaar nul. Met een groene paraplu en een linnen reiszak.”

„Ze komt uit Indonesië,” zei Truus, „en die kinderen hebben geen van allen zoveel kleren.”

„Dan moet Annelies niet zo over haar opscheppen,” vond Hilde. „Eerst vertelt ze me, dat dat kind zo'n halve prinses was. Ze mocht niet naar school lopen en ze had een hele schaar bedienden. Je maakt mij niet wijs, dat ze dan na een jaar in Holland te zijn nog zó rondloopt.”

„Kan mij 't schelen of ze niet rijk is! Maar dan zal ze ook wel geen bloemplaatjes bij een versje kunnen kopen,” zuchtte Truus, die een echte poëziealbum-maniak was.

„En ze zal ook niet meedoen met de kampeerderij, want dan zou ze het spaargeld ineens mee moeten brengen, dat wij in de loop van 't jaar gespaard hebben,” zei Nel.

Langzamerhand voegden zich nieuwe klasseggenootjes bij het groepje en praatten mee over het nieuwe kind.

En toen ineens stootte Toos Hilde aan.

„Zeg, kijk eens, daar komt Annelies aan.”

Hilde knikte. „Ja, dat is Annelies.”

„Wie heeft ze bij zich?”

Hilde kreeg een kleur als vuur.

„Dat is . . . dat is . . . ik geloof, dat het 't nieuwe meisje is.”

Met grote ogen keken de meisjes naar hun nieuwe klasgenootje. Zij zag er schattig uit in haar lichtbeige kameelharen jasje met een gezellig geruite kap over haar donkere krullen getrokken en daarover een witte plastic cape. Ze droeg een nieuwe bruinleren tas en had een paar stevige zwarte schoenen aan, die niettegenstaande de regen nog glommen van nieuwigheid.

„Ze moet ons echte harken vinden,” zei Toos. „We staan haar hier maar aan te gapen.”

„Is ze het nou, of is ze het niet?” vroeg Nel. „Jij hebt toch gezegd, Hilde . . .”

Maar ze kon niet herhalen, wat Hilde allemaal gezegd had, want de deur ging open en Annelies kwam binnen met de nieuweling.

„Hallo,” zeiden de meisjes, grinnikend van verlegenheid.

„Dit is Greet . . . eh Margriet van Noort,” zei Annelies en de meisjes gaven haar om beurten een hand. Bewonderend keken ze naar de Schotse overgooier met het witte bloesje en de brede zwartleren riem, die zo leuk stond bij de donkere tint en de krullen van Greetje.

Van haar keken de meisjes naar Annelies en toen naar Hilde. Nu leek het er toch op, dat Hilde geroddeld had. Dat kind armoedig?

Nel trok zuchtend haar langer gemaakte jurkje wat naar beneden. Ze groeide zo hard! Altijd kwamen haar spillebenen onder haar rok uit.

En toen hielp Greetje hen zelf uit de droom. Nadat ze wat heen en weer gebabbeld hadden, zei ze: „Bah, ik kraak gewoon van nieuwigheid. Een nieuwe jurk, nieuwe schoenen en een nieuwe tas.”

Dan kon Hilde dus toch gelijk gehad hebben, dacht Nel. Maar die domme Truusje Zeeman flapte eruit: „Zeg, ben je nu arm of rijk? Dat zouden we wel eens willen weten.”

Greetje keek verwonderd van de een naar de ander en schaterde het dan uit.

„Voelen jullie alle nieuwelingen zo aan de tand? Wat doet het er nou toe hoeveel geld mijn vader heeft. Ik denk, dat ik niet arm ben en ook niet rijk. Zo ongeveer net als jullie.”

„Ja, maar Hilde zei . . . ,” begon Truus weer.

Hilde kreeg een kleur als vuur en zei, nog voor Trusje haar zin af kon maken: „Ik dacht, dat Annelies gezegd had . . . ”

„Hè bah, flauwe klets-kousen, schei toch uit,” riep Toos van Noppen.

Gelukkig redde de klingelende bel hen allemaal uit de verlegenheid. Ze liepen hun eigen klas binnen en gingen op hun plaatsen zitten. Bij de lessenaar wachtte Greetje op de komst van de klasselerares. De meisjes bleven doorbabbelen.

Greetje klom voor de grap even op de hoge kruk en riep: „Meisjes, zo kan ik onmogelijk les geven.”

De meisjes giechelden. Die Greetje-Margriet leek een echte leukerd. Ze zou vast en zeker fijn mee kunnen doen.

Toen Greetje het hoofd van de lerares door de ruit van de deur zag verschijnen, stapte ze vlug van de kruk.

Juffrouw Paré, de Franse lerares, kwam echter nog niet binnen. Met de deurknop in de hand en met afgewend gelaat bleef ze nog even praten met een van haar collega's, die ook op weg was naar haar klas, en toen zag Nel Spoor plotseling op het bord de A staan met Hildes naam eronder.

Natuurlijk zou juffrouw Paré vragen, wat die onzin betekende. Het was veel beter, dat het geschrevene weggeveegd werd. Nel rees op uit haar bank.

„Greetje . . . ,” begon ze gejaagd. „Veeg jij die A eens van het bord met die naam eronder. Vlug dan . . . vlug dan.”

„Mag dat dan wel?”

„Ja, ik heb het opgeschreven en juf mag het niet zien. Vlug . . . vlug.”

Greetje keerde zich om, greep een doek en poetste de A en de

naam van het bord. Terwijl ze nog bezig was, ging de deur open en zo verbouwereerd was Greetje, dat ze de krijtdoek met een harde klap uitsloeg. Een krijtwolk daalde op de lerares neer en op haar zelf en juffrouw Paré deed verschrikt een stap achteruit.

„Ik . . . eh . . . ik maakte het bord vast schoon,” stotterde Greetje. Juffrouw Paré glimlachte.

„Als je ijver bij de lessen even groot is als dit begin, mogen we blij zijn, meisje . . . eh . . . meisje . . .”

„Meisje Van Noort,” giechelde Annelies.

„Wat had je, meisje Stenfert?”

„Ik zei, dat ze Van Noort heet, juffrouw.”

„Dat kan ze me zelf wel vertellen,” zei de juffrouw en ze haalde haar notitieboekje te voorschijn. „Hoe heet jij?”

„Greetje, juffrouw.”

„Margriet,” waarschuwde Annelies hardop.

„Annelies denkt, dat ze je zo'n beetje moet bemoederen,” glimlachte juffrouw Paré, die best een grapje kon velen. „Maar nu zou ik toch willen weten, hoe je naam precies is.”

„Margaretha van Noort, juffrouw.”

„En word je Greetje genoemd?”

„Ja juffrouw, Greetje en Margriet.”

„Nu, dan kunnen we kiezen,” vond juffrouw Paré.

Maar de klas koos niet. Greetje was en bleef Greetje-Margriet.

Greetje bleef niet lang in de klas. De directrice kwam haar al heel gauw weghalen om te onderzoeken, of het nieuwelingetje met het Hollandse onderwijs meekon.

Haar kennis viel erg mee. Met taal, rekenen en lezen was Greetje de eerste klas zelfs vooruit, maar Frans had ze nog bijna niet gehad en de directrice beloofde, dat ze bijlessen zou krijgen tot ze het klasseonderwijs zou kunnen volgen.

Toen de ondervraging over de lessen was afgelopen, vroeg juf-

frouw Morselt (de meisjes noemden haar Mosseltje) aan Greetje alles over haar familie in Nieuw-Guinea. Ze moest ook vertellen van oma en opa en ze kreeg een paar heerlijke flikken uit een doos, die de directrice in een kast bewaarde.

Vóór Greetje er erg in had, ging de bel en de school was al een kwartier uit, toen ze naar buiten stapte. Het hele clubje meisjes stond haar bij het hek op te wachten.

„Hallo Greetje-Margriet, blij je bij ons?”

„Alleen met Frans ben ik niet zover als jullie,” knikte Greetje blij. „Daar moet ik opnieuw mee beginnen.”

„J'ai - tu as - il a,” plaagde Nel.

Het troepje zette zich in beweging. Annelies kreeg geen kans naast haar huisgenootje te lopen. Nel Spoor en Toos van Noppen drongen zich naast haar en schoven gezellig hun arm door die van het nieuwelingetje en babbelden honderd uit. De anderen volgden en achteraan liepen Hilde en Annelies. Hilde hield haar fiets aan de hand.

Maar Annelies haakte niet zoals anders haar arm gezellig door die van Hilde. Wat stil en strak liep ze naast haar vriendinnetje tot ze er opeens uitflapte: „Zeg Hilde, wat heb jij gekletst op school? Truusje Zeeman zei . . .”

„Truusje Zeeman is een teut,” zei Hilde boos.

„Ja en dat ben jij ook.”

„Nou, als je 't dan weten wilt, jij bent zelf een teut. Jij hebt allemaal idiote dingen verteld over Greetje en toen zag ik haar bij het station met die gekke reiszak en die groene paraplu. Ze was zo armoe . . . ze was zo gewoon en toen heb ik op school verteld, dat jij zo opgeschept had. Ik dacht, dat Greetje echt arm was en toen kwam ze op school en . . . en ze zag er zo leuk uit en . . .”

„Je bent toch een klikspaan,” hield Annelies vol.

„Nou ja,” mokte Hilde, „dan moet jij maar niet zo opscheppen.” Toen gebeurde er iets, wat alle meisjes in lachen deed uitbarsten. Toos van Noppen wees op het been van Nel Spoor, waar-

van de kous tot op de schoen afgezakt was. Een stukje elastiek bungelde er nog aan.

„O Nel, je kous.”

„Mijn jarretelle is zeker gesprongen,” schrok Nel. „Wie heeft er een touwtje?”

Bij elkaar gegroept stonden ze en keken hun tassen na. Nel hield de kous aan een punt op.

„Zal ik de veter uit mijn schoen halen?” bood Toos aan.

Greetje schafte raad. Ze viste een grote zakdoek met luchtgaatjes uit haar tas en rolde die op.

„Hier zeg, bind die om je kous. Het is het enige, dat niet nieuw aan me is. Maar hij is wel schoon.”

De meisjes vormden een kring en Nel, gebukt, bond de zakdoek om de kous. Met een stijfgehouden been liep ze verder en zuchtte: „O kinders, mijn hele bloedsomloop raakt in de war. Mijn been slaapt nou al.”

Annelies en Greetje werden weggebracht tot huis toe. Hilde trok Annelies nog even apart.

„Laten we niet meer praten over die onzin, Lies. Als Greetje het te weten komt . . .”

Annelies knikte blij. Fijn, dat Hilde weer goed was.

„Een echt fijne school, Annelies,” zei Greetje, toen ze zich boven wat verfristen voor ze aan tafel kwamen. „Alleen vond ik het gek, dat Truus me vroeg, of ik rijk was.”

„Och ja,” ontweek Annelies en ze borstelde erg lang op haar nagels.

Greetje dacht aan de vragen van de tweeling in bed: of ze boden van goud gewend was en of ze altijd met de auto naar school ging. Ze begreep wel zo half en half, waar de schoen wrong. Annelies had natuurlijk gedacht, dat ze een nuffig verwaand nest was en ze had dat maar vast verder verteld en het nog een beetje aangedikt ook. De tweeling had dat afgeluisterd, toen ze in de kast zaten.

„We zullen 't hier best leuk hebben, hoor!” zei Greetje nog eens en stak haar arm door die van Annelies.

Beneden in de gang werd in de handen geklapt.

„Dat is onze gong,” lachte Annelies, „Tonia! Ze blijft meestal klappen tot we beneden zijn.”

Maar dit keer had Annelies het mis. Tonia was veel te bang, dat de pasteitjes in de oven zouden aanbranden. Heerlijke goudgele pasteitjes, met kruidige vleesragoût.

Bert zwaaide met zijn hand langs de oren.

„Ik heb een hapje gehad van de pasteitjes. Mmm - mmm!”

„Niet uit de school klappen, anders mag je nooit weer proeven,” waarschuwde Tonia.

Maar de anderen konden de zon best in het water zien schijnen. Want dat was nu eenmaal zo bij Tonia: als je voor etenstijd de keuken binnendwaalde, moest het al heel gek gaan, als je geen soepballetje kreeg, of een puddingpannetje om uit te likken.

„Niemand komt erdoor te kort,” lachte Tonia en dat was ook zo. Toen ze een half uur later van tafel opstonden, hadden alle kinderen van Berkenoord hun buikjes dik en rond gegeten. Daar zorgde Tonia wel voor.

Hoofdstuk 7

ZWEMMEN NA SCHOOLTIJD

„Kun jij zwemmen, Margriet?”

„Tuurlijk. Ik bedoel – er verscheen een ondeugende trek op haar gezicht – zo'n beetje.”

„Nou, ik kèn dat,” plaagde Annelies. „Zeggen dat je best in 't diepe durft en zo'n beetje robbedoezen in 't pierenbad en af en toe je grote teen uitsteken naar 't diepe.”

„Precies,” zei Greetje. „En hoe staat het met jouw zwemkunst?”

„Ik zwem wel in 't diepe. Ik durf over te steken zonder rusten. Enfin, ik zal je mijn kunsten wel laten zien. Ik kan een beetje rugzwemmen ook. We hebben donderdags 't laatste uur vrij; dan gaan we meestal met 't hele stel zwemmen.”

De meisjes pakten al babbelend hun schooltassen en Annelies zuchtte: „Bah, ik zal blij zijn, als jij je fiets hebt en wij niet meer hoeven te lopen. Die tas is zo zwaar, nu mijn badgoed er ook nog in zit.”

„O . . .,” schrok Greetje, „dat is waar ook. Ik heb geen badpak.”

„Hè, wat vervelend. Even moeder vragen, wat we daarmee aan moeten.”

Even later kwam Annelies terug.

„Kom maar mee naar de zolder. Moeder denkt, dat er nog een oud badpak van mij in de koffer moet zitten. 't Is alleen een beetje gekke kleur. Een echt oorlogspak. Oranje met zwarte pijpen.”

Terwijl Annelies in de koffer rommelde, zwaaide Greetje wat aan de ringen.

„Hè,” zei ze, „wat hebben jullie toch een heerlijke zolder. Fijn als het regent.”

„Als het regent, weet ik een veel fijner plekje,” zei Annelies op geheimzinnige toon. „Hier wil de tweeling altijd meespelen.”

„Net of dat niet leuk is. Ik vind Wolly en Woutertje echte schatten.”

„Nou ja, ik bedoel, als je lezen wilt, of een vers in een poëziealbum schrijven, dan weet ik een fijn geheim plekje. Niemand kan er komen.”

„Waar is dat dan?”

„Zul je later wel zien,” lachte Annelies. „Als ik het je nu vertel, is de aardigheid eraf. Wacht, hier heb ik dat badpak. O Greetje, kijk eens.” Annelies hield het zwempak in de hoogte. Het was doorzeefd van de motgaten en de flarden hingen erbij.

„Lekker luchtig,” lachte Greetje.

Mevrouw Stenfert schudde het hoofd, toen de meisjes haar het gehavende pak lieten zien.

„Tonia moet met de motspuit naar boven,” zei ze. „Maar hoe komt Greetje nu aan een badpak? Ze wil natuurlijk graag met jullie meegaan vanmiddag, hè?”

„We kunnen er wel een kopen.”

Moeder weifelde even, dan knikte ze.

„Natuurlijk kunnen jullie dat. Jullie zijn al groot genoeg om goed uit je ogen te kunnen kijken. Zeg maar, dat ze de rekening naar mij toe sturen.”

Gezellig gearmd, de volle tassen onder de arm, stapten ze weg. Moeder keek ze met een tevreden glimlach na. Wat een prettig kameraadje had haar dochtertje aan Greetje en wat was de tweeling dol op haar. Een echt zonnetje in luis. Jammer dat die fiets zo lang wegbleef. Ze zou de fietsenmaker nog maar eens opbellen.

„Zullen we met het pontje gaan of omlopen?” vroeg Greetje. Het veerpontje was de verbinding, die het hun mogelijk maakte

een heel eind van de weg naar school af te snijden. Voor een stuiver was je over.

„Laten we maar omlopen, we hebben tijd genoeg,” vond Annelies.

Spijtig keek Greetje naar 't pontje, dat van de brug af te zien was. Ze vond het zo enig, dat oversteekje met de „Zeldenrust”. De vriendelijke veerman maakte altijd een babbeltje met hen en vertelde hele verhalen over zijn zoon. En Kazan, de keeshond, die altijd bij hem was, zwiepte al met zijn staart, als hij hen zag.

Greetje had wel eens een paar worstvelletjes voor hem bewaard en dat vergat de hond niet.

Als Greetje het pontje opliep, snuffelde hij aan haar tas en bleef blaffend bedelen.

„We hebben geen tijd meer om nu nog naar een zwempak te kijken, hè?” zei Greetje.

„Nee, dat doen we vanmiddag. Dan gaan we met z'n allen. Dat is veel leuker.”

„Een fijne middag, zeg,” zei Hilde. „Een uurtje handwerken en dan 't water in. Is Greetje-Margriet van de partij?”

„We moeten eerst een zwempak kopen. Gaan jullie even mee?” Sommige meisjes voelden daar niet veel voor, omdat ze dan een deel van hun kostelijke zwemtijd zouden moeten missen, maar het clubje „klitten”, zoals juffrouw Paré het zestal noemde, dat meestal bij elkaar was, besloot gezamenlijk de stad in te trekken, voor ze naar het zwembad gingen.

Gelukkig maar, dat de handwerklerares het goedvond, dat ze onder de les wat praatten met elkaar. Greetje was de enige, die niet veel zei. Och, zij had best mee kunnen babbelen, want ze was maar met een heel eenvoudig handwerkje bezig. Ze breide polsmofjes voor haar grootmoeder en haar gedachten gingen uit naar het boshuis, waar de oudjes nu zo alleen waren.

Gelukkig kreeg ze heel opgewekte brieven van oma. Zij had de hele dag hulp en de rust deed haar erg goed.

„Nu habbelen jullie me wel wat te hard, hoor,” waarschuwde de juffrouw en ze hield de vingers in de oren. „Kijk maar eens naar die ijverige Greetje-Margriet. Als beloning mag zij nu eens een versje opgeven.”

„Hè . . . wat . . . ?” schrok Greetje, die ver weg was geweest met haar gedachten en nu opeens haar naam hoorde noemen.

„Een versje noemen . . . Waar de blanke top der duinen,” hielp Toos.

Greetje dacht even na. Dan gaf ze zacht en beschroomd oma’s lievelingsvers op: De Heer is mijn Herder.

De frisse heldere meisjesstemmen zongen alle coupletten van het bekende lied en daarna zongen ze vaderlandse versjes. Ze deden allen uit volle borst mee en het was tijd eer ze het wisten.

„Handwerken keurig in de kistjes bergen,” zei de juffrouw.

Toen de stapel kistjes in de kast stond, wees juf lachend naar een bandje, dat ergens neerhing.

„Wedden dat dat het kistje van Nel Spoor is?”

„Och ja,” zuchtte het sloddervosje, „de overhanddoek, die ik aan ’t borduren ben, is ook zo groot.”

„En Nelletje is zo precies, hè?” plaagde juf. „Ik kom later eens bij jou kijken, als je een eigen huishouden hebt. De breinaalden in de trommel en het brood in de la.”

„Als ik getrouwd ben,” zei Nel Spoor, toen ze na schooltijd een hele rij vormden dwars over de weg, „brei ik niet meer. Dan doe ik niets anders meer dan zwemmen en . . .”

„Jagen, vissen en zwemmen,” lachte Toos. „Je kunt zien, dat je nog afstamt van de Batavieren.”

Truusje Zeeman viste een verkreukt zakje uit haar tas.

„Ik heb zuurtjes bewaard. Ik geef een rondje, tenminste als jullie er eentje uit kunnen krijgen.”

Ze pulkten ieder op haar beurt aan de kleverige klont.

„Goed, dat we ’t water ingaan, alles pikt aan me,” klaagde Truusje en ze plakte het kleverige opengescheurde zakje tegen een lantaarnpaal.

„Laat niet als dank voor 't aangenaam verpozen, de eigenaar van de paal de schillen en de dozen,” grinnikte Toos.

„O, kijk eens, Gré – een zwempak. Donkerblauw met witte margrietten erop geborduurd. Echt toepasselijk voor jou.”

Nel wees naar een etalage van een klein handwerkwinkeltje, waar het aangewezen badpak als pronkstuk in het midden lag.

„Zouden we niet naar een grotere zaak gaan?” weifelde Annelies. „Dit straatje is zo klein.”

„Wat doet het straatje er nou toe, als je een badpak wilt hebben?” giechelde Truusje.

„Niet allemaal naar binnen, hoor,” zei Annelies. „Dat staat veel te raar.”

Maar niemand wilde buiten blijven en zo zag het magere oude dametje, dat op het luid klingelende belletje naar voren kwam, haar winkeltje gevuld met een stel meisjes, die kwetterden als mussen.

Ze keek er niet van op. Zij knikte hen vriendelijk toe. Ze was gewend, dat meisjes van één school gezamenlijk bij haar de benodigdheden kwamen bestellen, die ze voor hun handwerklessen mee moesten brengen.

Glimlachend vroeg ze: „Wat zal 't zijn? Spelden, naalden of garen?”

„Een rondje zwempakken,” giechelde Nel.

Maar de andere meisjes stootten haar aan. Zo'n vriendelijk oud dametje mocht je niet voor de mal houden en Greetje, die naar voren geduwd werd, zei beleefd: „Ik wilde graag dat zwempak kopen, dat in de etalage ligt.”

„Dat is een heel duur pak,” zei de juffrouw.

„Het is voor rekening van mijn vader, tandarts Stenfert,” zei Annelies, die het opscheppen nooit kon laten.

„Och ja lieverdje,” zei de juffrouw, die helemaal niet erg onder de indruk kwam van de deftigheid van Annelies, „ik zei dat niet, omdat ik je niet vertrouwde, maar omdat ik meende, dat jullie

als schoolkinderen het wel met een eenvoudiger pakje zouden kunnen doen.”

Zij nam het pak uit de etalage, maar schudde het hoofd.

„Het is veel te wijd voor je, liefje. Een echte grote damesmaat. Wacht, ik heb hier nog een hele la vol met zwempakjes.”

Greetje boog zich al over de modellen heen, maar Annelies hield voet bij stuk.

„Zij heet Margriet, ziet u en daarom vond ze het zo leuk een zwempak met margrietten te dragen.”

„Och, dat is aardig,” zei de juffrouw en ze pakte één van Greetjes pijpkrullen, die ze ver uittrok. „Maar daar weet ik wel raad op. Margrietje zoekt een aardig badpakje uit, dat haar goed past en ik borduur er een krans margrietten op, die nog veel mooier zijn dan op het grote badpak.”

„Hè ja,” riepen de meisjes in koor.

Maar Nel zei: „Maar dan is Greetje-Margriet vandaag nog niet geholpen.”

„Och ja, dat is waar,” schrok het dametje en ze keek heel even beteuterd. Doch heel even maar, want dan straalde haar gezichtje weer. „Ik weet wat, ik heb achter in mijn kamer nog een heel aardig badpakje liggen, dat ik als jong meisje droeg.”

„Zo een hadden wij thuis ook,” zei Annelies, „maar bij ons hebben de motten het opgegeten.”

„Nee,” zei het dametje guitig, „ik heb er bijtijds een bordje „Verboden Toegang” op gezet. Trouwens,” voegde zij eraan toe, „het pakje is van katoen en de mottelarven grazen liever in wol.” „Fijn Margriet, dan ben je voor vandaag geholpen,” zei Toos, toen de verkoopster verdwenen was. „Ik heb echt zin om jou eens te zien spartelen in het pierenbad.”

„Ziezo, ik heb het pakje meteen maar ingepakt. Er zit een badmuts bij. Morgen mag de jonge juffrouw het andere badpak komen halen. Ik zal erg mijn best doen op de margrietjes.”

Greetje bedankte het lieve oude dametje nog eens hartelijk en samen liepen de meisjes terug in de richting van het zwembad.

Dat lag buiten in de rivier en als je door de tralies het water op keek, kon je je verbeelden, dat je midden tussen de Rijnaken zwom, vertelde Nel.

„Dat moet jij maar niet doen, Margriet, want de griebels lopen je over de grabbels, als je nog niet goed zwemmen kunt,” zei Truusje Zeeman, die erom bekend stond, dat ze een tikje wattervrees had.

„Ik beloof je, dat ik niet door de tralies zal kijken,” lachte Greetje, toen ze achter elkaar als eendjes over de éénpersoonssteiger het zwembad binnengingen.

„Wachten op je beurt, meisjes,” maande de badmeester.

Greetje boog zich over de leuning van de steiger en keek over de rivier uit. Een spoorbrug welfde zich van de ene oever naar de andere. De voetbrug lag er op een afstand naast. Een jongen had zijn leven gegeven om die brug te behouden. Dat was nou echt een jongen van Jan de Witt geweest. Het was maar goed, dat er een gedenksteen voor hem was opgericht en misschien kreeg hij ook wel een jaartal achter zijn naam. Een jaartal, dat je met plezier zou leren.

„O Greetje-Margriet, sufkous, schiet toch op.”

Greetje schoot lachend het kleine hokje binnen en was in een wip ontkleed. Als dat geleende zwempak haar nu maar pastel Zij rolde het uit het papier, maar toen ze het zag, barstte ze in zo'n schaterlach uit, dat de hele „klittenclub” meelachte, hoewel ze helemaal niet wisten, wat er aan de hand was. Nieuwsgierig waren ze echter genoeg. Van alle kanten werd er geroepen.

„Wat is er, Greetje-Margriet? Is het pak je te wijd?”

„Is het een jongensbadpak?”

„Wat heb jij een schik in je eentje!”

„Denk liever aan het ijswater, waar je dadelijk in moet,” beefde het stemmetje van Truusje, die al op de kant van het zwembad zat te bibberen.

Greetje gaf helemaal geen antwoord. Ze hield het donkerblauw

linnen badpakje met het overrokje en de vierkant uitgesneden hals in de hoogte. Langs het rokje was wit tres gestikt en er zaten pofmouwtjes in het lijfje. Die mouwtjes werden met witte bandjes toegestrikt.

En de muts . . . o, die muts! Ook donkerblauw met wit tres langs de stroken. Precies een nachtmuts voor oude dames, zoals je vroeger wel eens afgebeeld zag.

Er waren ook badschoentjes bij, die vastgebonden moesten worden met banden kruiselings over de voet. Maar die deed ze niet aan, dat was haar veel te veel werk.

Greetje had zich nu in het badpak gewurmd. Hè, wat jammer, dat ze zich zelf niet kon bekijken. Alleen het hoofd met de gekke floddermuts kon ze in het spiegeltje zien.

Ze stapte het hokje uit en nam heel nuffig de twee punten van het wijde rokje in haar hand. De meisjes, die buiten wachtten in hun eenvoudige tricot badpakjes, hadden de grootste pret, toen Greetje te voorschijn kwam.

„O Margriet, je bent er net eentje uit de oude doos.”

„O Greetje-Margriet, je drijft gewoon op het water.”

„Zo op de foto, Greetje.”

Greetje liep, quasi zonder te luisteren naar de uitroepen van haar vriendinnetjes, naar het trapje, dat naar het pierenbad leidde en liep het water in.

„Koud zeker, hè?” griezelde Truusje.

„Ijscowater,” plaagde Greetje, die voor de grap twee blikken drijfbussen in haar handen had genomen en nu rondreef tussen de spartelende kinderen, die bezig waren zwemmen te leren.

Dan liet ze de bussen los en wilde onder het touw doorduiken, waar de meisjes nu allemaal rondzwommen in het diepere water. Maar de badmeester waakte. Hij had gezien, dat Greetje eerst rondsprong in het pierenbad en hij wilde haar niet zonder meer toelaten in het diepe bad.

„Kun je zwemmen, meisje?”

„Zo'n beetje.”

„Laat me eerst maar eens zien, wat je kunt. Hier is de hengel. Gesp de riem vast en probeer langs de kant te zwemmen in het diepe. Er kan je niets gebeuren. Zo, zo, flink de slag maken. Goed de benen uitslaan. Prachtig. Je slag is uitmuntend. Ik zal de hengel hier vastzetten en dan oefen je even tot ik terugkom. Meisjes, let even op haar. Ik ben in een minuut terug. – Als je durft, mag je straks nog even alleen proberen,” riep hij nog tegen Greetje. „Je hebt een mooie rustige slag.”

„Zou je durven, Greet?” vroeg Annelies, die bezig was als een eendje heen en weer te zwemmen van stang tot stang en zich nog erg onzeker voelde in het diepe.

„Even een natte neus halen,” zei de ondeugd en ze dompelde haar hoofd diep onder water.

Toen ze proestend weer bovenkwam, schrok Annelies: „O Greetje, wat durf jij veel en je hebt je badmuts ook verloren.”

Daar schrok Margriet echt van. Die badmuts van het oude dametje kwijt. Ze maakte met een handige beweging de gesp los en dook als een dolfijn naar de bodem om haar muts te pakken.

Annelies, die juist aan de kant stond, snakte naar adem van schrik en Truusje dacht aan een ongeluk.

„Help . . . help . . .,” gilte ze.

De badmeester kwam terughollen, zag de lege gordel, gooide zijn witte jas al uit om in 't water te springen en toen kwam die ondeugd van een Margriet boven water en knikte doodleuk tegen de ontstelde toeschouwers.

De badmeester wist eigenlijk niet, of hij moest lachen om de grap, of boos moest zijn om de schrik, die dat .nieuwelingetje in haar aepakje hem bezorgd had.

„Waarom heb je mij niet verteld, dat je zo goed zwemmen kon?” vroeg hij strak.

„U heeft mij gevraagd, of ik zwemmen kon en ik mocht toch niet zo erg pochen op mijn kunde,” antwoordde Greetje leuk.

„Maar je ging in 't ondiepe bad!”

„Dat was toch niet verboden?” vroeg ze onnozel.

„Vooruit dan maar. Die schrik hebben we alweer gehad,” zuchtte de badman, „en laat me dan nu maar eens zien, wat je kunt.” Wat Greetje kon? Ze kon springen en duiken, watertrappen en drijven en onder water zwemmen. Ze was een kleine water-rat en de meisjes waren verrukt over haar.

„Je moet ons ook al die kunstjes leren, Greetje-Margriet.”

„Dat beloof ik je, maar dan moet ik eerst het margrietenpak hebben. Met dit pak aan heb ik net een gevoel, of ik helemaal aangekleed in 't water lig.”

Een voor een verdwenen de meisjes in de kleedhokjes en samen gingen ze weer naar huis met frisse gezichten en natte haren. Maar die droogden wel in het warme meizonnetje. Natuurlijk moest het verhaal van het badpak en de zwempartij in kleuren en geuren in Berkenoord verteld worden. Tonia was de enige, die het grappige van zo'n badpakje helemaal niet kon inzien.

„Is het dan niet keurig?” vroeg ze, toen het bij het andere bad-goed te drogen hing. „Blauw met wit tres! Zo droeg onze jongheer nog een kraag op zijn matrozenpakje.”

„Dat zullen we vader eens vragen,” riep Annelies.

En vader zei, dat Tonia gelijk had. Een matrozenpak met een muts, waarop met gouden letters had gestaan: „H.M. Neptunus”. Hij was er wàt trots op geweest.

„Zie je wel, ik vertel geen leugens,” zei Tonia triomfantelijk en ze duwde Greetje een schoteltje met een mislukt flensje in de hand. „Hier, eet op. Jullie wordt zo mager als een lat van al dat geravot in het water.”

„O, flensjes, flensjes, we krijgen flensjes toe,” juichte de tweeling en ze knoopten hun slabbetjes maar vast voor.

„Eetlust hebben ze, daar zal 'k niks van zeggen,” gnuifde Tonia, toen ze voor de zoveelste keer een lepel beslag sissend in de gloeiende pan liet glijden.

Hoofdstuk 8

EEN ROEZEMOEZIGE MIDDAG MET EEN VREEMD SLOT

„De trein moet onmiddellijk vertrekken. De... trein... moet... onmiddellijk... vertrekken.”

Klas I A had dictee en juffrouw Paré las langzaam de zinnen voor, die de meisjes moesten opschrijven. Zo langzaam deed ze dit, dat Hilde Hogendoorn zeeën van tijd over had. Ze nam een vloeitje uit haar schrift en schreef erop: „Annelies, gaan we vanmiddag naar ons geheime plekje? En gaat Margriet mee? Knik of schud maar even met je hoofd.”

Ze vouwde het vloeitje kleintjes op en wachtte haar kans af. Die kreeg ze al gauw, want juffrouw Paré keerde zich even om. Maar die domme Truusje Zeeman gooide roet in 't eten. Toen Hilde het propje over het hoofd van Truusje op de bank van Annelies wilde mikken, maakte Truusje een onverwachte beweging en het papiertje viel op de grond. Wanneer het daar stil was blijven liggen, had juffrouw Paré niets gemerkt, maar Truusje bukte zich om het op te rapen en prompt moest de correspondentie ingeleverd worden.

„Aha,” zei juffrouw Paré, „wordt er geknoeid in mijn klas?” Maar dat viel gelukkig nogal mee. De inhoud van het briefje had niets te maken met het dictee en daarom liep het dit keer nog goed af voor Hilde.

„Bewaar je vragen voor het vrije kwartier, meisje Hogendoorn, anders kon je vriendinnetje wel eens alleen op stap moeten gaan naar dat geheime plekje. Dan laat ik je hier komen op je vrije woensdagmiddag.”

Annelies schrok en keek om naar Hilde. Zou die in het briefje gezet hebben, waar dat plekje was? Maar Hilde schudde geruststellend het hoofd en toen ze met het vrije kwartier op de speelplaats waren, zei ze: „Meisje Hogendoorn zal wel wijzer zijn. Heb jij 't Greetje verteld?”

„Nee, vanmiddag mag ze zien, waar het is.”

„Ik kan vanmiddag echt niet meegaan,” zei Greetje, „tenminste niet direct. Ik moet twee brieven schrijven: één aan oma en één aan Coen. En dan moet ik mijn werk voor de Franse les nog maken. Ik krijg veel meer huiswerk dan jullie, omdat ik jullie moet inhalen. Twee grote thema's.”

„Hè bah, vorige week moest je ook al brieven schrijven.”

„Ja, toen naar vader en moeder. Ik moet iedere week brieven wegsturen.”

„Als we nu eens wat later gingen!” stelde Hilde voor. „Om drie uur bijvoorbeeld?”

„Dan ben ik nog lang niet klaar.”

„Ik denk, dat Greetje best tijd heeft om mee te gaan. Ik heb een plannetje,” zei Annelies met een knipoogje naar Margriet.

„Laten we maar afspreken, dat we jou om drie uur halen.”

Toen Hilde weggefietsd was, zei Annelies: „Weet je, waar ik ineens aan dacht? Je hebt niets anders te doen dan de thema's over te schrijven. Ik heb ze een poos geleden gemaakt. Ze zijn nagekeken. Je moet er natuurlijk wel een paar foutjes in laten zitten. Ik zei het maar niet, waar Hilde bij was. Wat niet weet, wat niet deert . . .”

Greetje knikte langzaam. „Ja, dat zou ik wel kunnen doen.”

„Fijn hè, dat je nu mee kunt gaan. O, het is zo'n enig plekje. Hilde en ik hebben het gevonden, toen we wilden schuilen voor een onweer. We liepen een tuin door en we dachten, dat we misschien in een villa zouden kunnen komen, die door een bombardement beschadigd was en toen . . . o nee, zeg, daar had ik je bijna het geheimpje verklapt.”

Ze kneep Greetje van schrik in de arm. Greetje was stil gewor-

den. Langzaam drong het tot haar door, dat ze op het punt stond iets lelijks te gaan doen. Ze wilde de juffrouw op een heel lelijke manier gaan bedriegen en ze zou er zelf geen sikkepit verder mee komen, als ze die thema's overkalkte.

„Nou ja, iedereen doet zulke dingen wel eens,” dacht ze. „Ik zal er geen gewoonte van maken.”

Maar ze kon niet meer blij zijn. Aan de koffietafel was ze zo stil, dat oom Dolf plaagde: „Zeg Gretekind, wat hebben die aardige roze diertjes je in de weg gelegd, dat je ze niet aanraakt? Of houd je niet van garnalen?”

„Ze is er dol op,” zei Wolly wijs en Woutertje maakte van het algemene gelach, dat volgde, gebruik om zijn vorkje in het schaalteje te duwen en het volgeprikt in zijn mond te steken.

Maar dat kostte hem een bestraffing van moeder.

Greetje at werkelijk met lange tanden. Ze moest steeds aan het schrift denken. Wanneer ze het aannam, was ze een bedriegster, maar als ze het niet aannam, zou ze een fijne middag missen en Annelies zou vast en zeker denken, dat ze 't heilig boontje wilde uithangen.

„Ga nu gauw je brieven schrijven,” lachte Annelies, die niets gemerkt had van de strijd, die Greetje te voeren had en ze voegde er zachtjes aan toe: „Ik breng je dadelijk mijn schrift.”

Greetje nam haar schrijfblok en ging naar het prieel. Ze begon haar brief als altijd met: „Lieve Coen . . .”

Hoe kwam het, dat ze nu helemaal niet wist, wat ze schrijven moest? Ze had toch zoveel te vertellen over school en over de zwempartij. Ze stond op het punt haar belofte aan Coen opzettelijk te breken. Een open hart naar God zonder verborgen achterbakse bedriegerijtjes moest ze hebben.

„Hier is het schrift, Gré.”

Met een ruk keerde zij zich om.

„Annelies, je moet niet boos zijn, maar ik doe het liever niet . . . Zie je . . . ik zou er met een repetitie invliegen en . . .”

„Gunst kind, we doen het allemaal.”

„Nou ja . . . jullie denken er misschien niet bij, maar 't is toch eigenlijk erg lelijk.”

„Wij in Holland zijn zulke brave Hendriken en Anna's niet, hoor,” spotte Annelies. „Bonjour. Als je toch niet mee wilt, ga ik lekker vroeg naar Hilde toe.”

Greetje boog zich over haar schrijfblok. Nu was Annelies boos op haar en dat was wel verdrietig, maar toch zong het nu zachtjes in haar. Ze schreef een lange brief aan Coen en onderaan zette ze nog: „Coen, je weet wel, wat je zei van die Margriet, hè? Ik denk er wel aan, hoor.”

Toen ze de brief af had, kwam Bert om het hoekje kijken.

„Wat ben jij druk op woensdagmiddag, Gré.”

„Mijn Franse thema's nog en dan ben ik klaar.”

„Ga je dan een nieuwe vlieger voor ons maken, Greetje?” vroeg Woutertje, die gehurkt zat en met zijn beide handjes de benen van zijn grote broer vasthield.

Greetje, die altijd wel even tijd maakte voor de kleuters, keerde zich om en stak haar armen uit.

„Och Woutermannetje, Greetje kan niet overweg met al die latten en touwtjes. Ik zou wel kans zien een vlieger te plakken.”

„Ja, Greetje zal gek zijn,” plaagde Bert. „Die zal haar kostelijke vrije middag aan jullie verspillen.”

Greet, die juist haar schrift gepakt had, keek even op om te zien, of Bert meende wat hij zei en toen ze zag, dat het hem ernst was, zei ze: „Ik zou de kleintjes met plezier helpen, als ik kon. Ik vind het zelf ook immers fijn om met hen te spelen. Maar ik kan het geraamte van een vlieger niet voor elkaar krijgen.”

„Nou, goed dan,” zei Bert. „Ik zal wel een vliegerkruis maken, dan plakken we straks samen de vlieger, als je klaar bent.”

Juichend volgde Woutertje zijn broer. Wolly huppelde mee, maar nog even kwam ze terug, sloeg haar armpjes om Gré's hals, kuste haar en zei: „Jij bent de liefste, de alder-alderliefste.”

Toen ze weg was, poetste Greetje lachend over de plek, waar

Wolly haar gekust had. Haar snuitje was zeker nog kleverig geweest van de honing, die ze maar half van haar mondje geveegd had, de kleine schat. Vlug begon ze aan de thema's om gauw naar de tweeling toe te kunnen gaan.

Oma kreeg ook een brief. Greetje schreef aan het eind: . . . „U bent gauw jarig, oma en ik stuur u een heel fijn cadeautje. Ik ben het zelf aan het breien. En ik weet nog een verrassing voor uw verjaardag. Maar dat is een geheim. Ik verlang wel eens erg naar u en opa en naar het kleine Hans- en Grietje-huisje in het bos, maar u is geen ouwe heks, hoor. U is het liefste oudje, dat ik maar ken.”

Toen ze de brief nog eens overlas, dacht ze: „Als oma nu maar niet denkt, dat ik een beetje heimwee heb.” En vlug voegde ze aan de brief toe: „Ik vind het hier heel prettig, hoor en ik kan best wennen. Vooral op school is het heel erg gezellig.”

„Zo Greetje-Margriet, moet je heel je vrije middag werken?”
„Ik ben net klaar, tante. Ik ga nu een vlieger plakken met Bert voor de tweeling.”

„Hier is een glas limonade en een stuk taart. De taart was van een patiënt, die erg dankbaar was, dat oom Dolf zijn tanden en kiezen pijnloos getrokken had.”

Mevrouw Stenfert bleef nog even babbelen en toen ze wegging, verliet Greetje ook het prieel.

Hé, wat was dat nou? Ze voelde regen en de zon scheen. Ze keek naar boven en zag, waar dat water vandaan kwam. Hoog op een ladder stond een jongen van een jaar of zestien in een blauwe overall. Hij was bezig de ramen te zemen en had met opzet even de spons uitgeknepen boven Greetjes hoofd.

„Lekker fris, hè?” plaagde hij.

Greetje balde quasi boos haar vuist.

„Wacht maar, als je beneden komt . . .”

Tonia kwam er ook bij staan.

„Zo, zo, is Michieltje weer aan 't plagen? Pas maar op, dat er geen strepen op de ramen komen.”

„In een lange blauwe jas . . . Zeemde Michieltje netjes 't glas . . . ,” dichtte Greetje plagerig, maar toen werd het glazenwassers-knechtje zo overmoedig, dat Tonia een stokje voor zijn plagerijen moest steken.

Greetje vond Bert en de tweeling op zolder. Het geraamte voor de vlieger was al klaar en met elkaar plakten ze nu het fleurige oranje papier erop.

„Nou de staart . . . nou de staart . . . ,” juichte Woutertje.

De staart werd gemaakt en het touw maakte Bert er ook nog aan.

„Nu moeten we eerst proberen, of hij wil blijven staan,” zei de grote broer. „'t Kan wel zijn, dat we de staart nog wat korter of langer moeten maken.”

„Gaan we dat nou proberen?” vroeg Wolly.

„We moeten toch zeker wachten tot er wind is!” zei Bert.

Woutertje klom op een kist en stak zijn hand uit het zolder-raam.

„Bert, heus, het waait een beetje langs mijn hand.”

„Geloof me nou, kereltje, er staat niet genoeg wind en het is ook beter, dat de vlieger eerst flink droogt.”

„Wat hebben we d'r dan aan?” pruilde Wolly, die er niet van hield iets op de lange baan te schuiven.

Maar toen kreeg ze een standje van Greetje.

„Dat is nu niet lief van jullie. Bert is de hele middag bezig geweest en nu zijn jullie niet eens een beetje blij.”

„We zijn wèl blij,” knikte Wolly en ze ging naast de vlieger op de grond zitten. „Ik ga er de hele middag naar zitten kijken.”

„Jullie liever dan ik,” lachte Bert. „Greetje, ga je mee fietsen?”

„Ik heb toch nog geen fiets!”

„Ik vraag wel even, of je moeders fiets mag hebben. Dan zet ik het zadel wat lager.”

Terwijl Bert de fiets in orde maakte, babbelde Greetje nog even met Tonia in de keuken.

„Leuk joch, hè, die Michieltje.”

„Ja, hij is de zoon van de veerman van de „Zeldenrust,” vertelde Tonia.

„O, wat enig. Als die veerman nu weer eens wat over zijn zoon-tje wil vertellen, weet ik wie hij bedoelt.”

„Greetje, kom nou.”

„Ja, ik kom al.”

„Niet te ver gaan, jongens,” waarschuwde Tonia. „Het is al bij vijven en om zes uur gaan we aan tafel, dat weet je.”

De tweeling zat ondertussen nog steeds op zolder.

„Weet je, wat ik vind?” zei Woutertje. „Mijn vlieger is wel een beetje kaal.”

„Onze vlieger is kaal, moet je zeggen.”

„Onze vlieger is een beetje kaal,” verbeterde Woutertje gehoorzaam. „Wat moet er dan nog aan?”

„Een plaatje of een roosje van uitgeknipt papier moet er nog op.”

„Papier uitknippen kunnen we niet. Laten we d'r maar een plaatje opplakken.”

„Heb jij een plaatje?”

„Best, als ik ga zoeken.”

„Maar het moet een heel mooi plaatje zijn. Geen gewoon.”

„Ik ga een heel mooi zoeken,” knikte Wolly en klauterde achterstevoren de zoldertrap af.

Wolly bleef lang weg, maar toen ze terugkwam, had ze een fijn plaatje.

„Hoe kom je daar aan, Wolly?”

„Gevonden. Hoe moeten we het erop krijgen?”

„Met die witte lijm,” zei Woutertje en hield de pot gluton omhoog, die boven was blijven staan.

Het bonte plaatje werd op de vlieger geplakt. Gemakkelijk was dat niet, want het plaatje wilde veel liever aan de vingertjes van de tweeling blijven kleven dan op het papier.

„Hè, hè, het zit.”

Met uitgespreide kleverige handen en de glutton met klontjes in de haren bekeken ze het resultaat van hun ijver.

„'t Zit wel een beetje scheef,” zuchtte Wolly.

Woutertje haalde de schouders op.

„Zo nauw moet je niet kijken.”

„We gaan onze handen maar niet in de keuken wassen, hoor,” stelde Wolly voor. „Anders moet Tonia weer alles weten, wat we gedaan hebben.”

Maar Tonia keek niet naar de tweeling om. Die stond in de serre met moeder te praten en vader stond er ook al bij in zijn witte jas.

„Net of er iemand ziek is,” dacht Woutertje. Maar toen hij eens poolshoogte wilde nemen en wat dichterbij sloop, werd hij door Tonia hardhandig uit de serre verwijderd.

„We hebben geen kleine potjes met grote oren nodig,” zei ze. Annelies merkte ook wel, dat er wat aan de hand was, toen ze thuiskwam. Bert en Greetje kwamen binnenstuiven met een grote bos margrieten.

„Allemaal naamkaartjes van Greetje,” plaagde Bert. „Greetje heeft een natte voet gekregen, toen ze over een slootje sprong om ze te plukken en het was maar een heel klein slootje.”

Niemand luisterde naar de kinderen en aan tafel was het ook al zo stil. Annelies keek erg strak naar Greetje.

„O, had je wel tijd om met Bert te fietsen?” had ze gesnauwd en Greetje had er maar niet veel op geantwoord.

Moeder en vader spraken geen woord en toen een grote schaal met bloemkool terugging naar de keuken, kikte Tonia daar met geen woord over. Alleen de tweeling was druk in de weer. Ze lieten zich de soep en het verdere maal best smaken. En wat de pudding betreft, frambozenpudding met vanillesaus...

„D'r kan niks meer bij in mijn buikje,” zuchtte Woutertje. Maar voor die verzuchting kreeg hij toch een standje. Zulke rare dingen mocht je nooit zeggen, wàt er dan ook was. Maar wàt was er dan?

Hoofdstuk 9

EEN RAADSELACHTIGE GESCHIEDENIS GREETJE EN ANNELIES BLIJVEN OVER

„Bert, Annelies, Margriet, willen jullie alle drie straks bij me in de spreekkamer komen?”

„Hè ja, doktertje spelen,” riep Wolly. „Mogen wij ook komen?” Maar de kleintjes werden dit keer niet toegelaten en de groteren begrepen wel, dat het geen grapje was, waarvoor ze werden ontboden.

„Ga zitten, kinders.”

Annelies en Greetje zetten zich in de fauteuils, die aan weerszijden van de open haard stonden. Bert hees zich op de „gruwelstoel” en trok de boor heen en weer, alsof het een zwaevende hijskraan was.

Greetje keek verontrust naar oom Dolf, die al maar heen en weer ijsbeerde. Zou hij een nare boodschap hebben? Zou oma misschien ziek zijn? Ach, dan zou hij haar toch wel alleen geroepen hebben.

„Vader, wat is er nou?”

Ongeduldig had Annelies de vraag eruit geflapt.

Oom Dolf keek, alsof hij eigenlijk helemaal niet meer wist, dat ze met hun drietjes in de kamer zaten te wachten en als ontwakend uit een droom zei hij zacht: „Kinderen, ik heb iets ake-ligs met jullie te bespreken, iets heel akeligs. Tonia had op de keukentafel een briefje van vijftwintig gulden neergelegd en dat is verdwenen.”

„Weggewaaid,” zei Bert prompt.

„Op de grond gevallen,” dacht Annelies.

Maar vader schudde het hoofd.

„Natuurlijk hebben we alles goed nagekeken, maar Tonia vond dat eigenlijk overbodig. Ze had namelijk haar portemonnaie op het briefje gelegd en haar beurs was op zij geschoven.”

„Dan is er geen inbreker geweest,” zei Bert, „want die had de beurs ook meegenomen.”

„Over inbrekers praten we niet,” zei vader. „De keukendeur stond open en iedereen kon de keuken binnenlopen.”

„Vader denkt toch niet, dat wij . . .,” stotterde Annelies.

Mijnheer Stenfert keek haar aan.

„Vader verdenkt niemand, kindje. Maar jullie zijn in de keuken geweest. Jullie en Michiel de glazenwasser.”

„O, maar dan heeft Michiel het natuurlijk weggenomen,” flapte Annelies eruit.

Greetje keek naar oom Dolf, die erg boos was en snauwde: „Houd je stil, juffertje-vlug-van-tong. Je mag zo maar niet iemand verdenken.”

„Ja, maar, hij . . .”

„Hij draagt een blauwe kiel, wilde je zeker zeggen. Maar dat is geen reden om iemand van diefstal te verdenken. Een eerlijk hart of een oneerlijk hart is niet afhankelijk van de kleren, die iemand draagt. Ik wilde jullie vragen, of je je iets over het biljet kunt herinneren. Of je het misschien hebt zien liggen, toen je de keuken door liep.”

De kinderen schudden het hoofd.

Terwijl ze nog binnen waren, klopte Tonia aan de deur.

„Hier is Michiel, mijnheer.”

„Gaan jullie dan maar weg, kinderen. Maar spreek er met niemand over en laat de kleintjes niets merken.”

Toen Greetje een half uur later in de gang was om haar zakdoek uit haar mantelzak te halen, glipte Michiel langs haar heen naar de voordeur. Hij had roodbehulde ogen en zag haar ternauwernood. Oom Dolf liet hem uit.

„Oom, heeft . . . heeft hij . . . hij is toch niet . . .”

Voor zij 't wist, had ze het er uitgeflapt.

Oom Dolf legde zijn hand op Greetjes hoofd en zei: „Michieltje een dief? Ik geloof er niets van. De jongen was al helemaal overstuur, toen hij hoorde, dat er geld verdwenen was en toch had ik hem uitdrukkelijk gezegd, dat ik hem er niet van verdacht.”

„Maar waar is dat geld dan gebleven, oom?”

„'k Wilde dat ik dat wist, meiske. Maar ga jij maar lekker slapen en maak je er vooral geen zorgen over.”

Toen Greetje op de rand van haar bed zat, wipte Annelies nog even bij haar naar binnen. Ze had vloeipapier in haar hand om krullen te zetten.

„Naar hè, dat die vijftewintig gulden weg zijn.”

Greetje, blij dat Annelies niet meer boos was, lachte: „Kom naast me zitten, meisje Stenfert.”

Naast elkaar zaten de meisjes op Greetjes bed.

„Gaat er nooit een krul los 's nachts?”

„Vaak genoeg,” knikte Annelies. „En dan hangen er pieken tussen mijn pijpkrullen. 'k Wou, dat ik jouw haar maar had.”

Toen Annelies' hoofd één krakende massa was geworden, stak ze haar arm door die van Greetje.

„Gré, dat van vanmiddag, hè . . . Ik had toch ongelijk. Ik heb er met Hilde over gepraat en die zei, dat jij veel meer waard was dan wij, omdat jij niet wilde knoeien met je Franse thema's. Misschien doen wij 't ook niet meer.”

Greetje moest lachen om dat „misschien” en Annelies legde uit: „Ja, zie je, als ik helemaal niet klaar kan komen met mijn werk, doe ik 't misschien toch weer. 't Is zo veel gemakkelijker, als je elkaar een handje helpt.”

De meisjes zwegen. Dan ging er beneden een deur open en Annelies wilde haastig en een beetje verlegen een zoen geven op Greetjes wang. Maar deze draaide zich juist om en toen kwam die kus op Greetjes oog terecht.

Met de ogen knipperend lag Greetje te wachten tot tante Ine

haar kwam onderdekken. Ze moest aan zoveel dingen denken. Aan het gesprek met Annelies en aan het bankbiljet van vijftwintig gulden.

De Here Jezus wist alle dingen, ook waar dat bankbiljet was. Greetje vouwde haar handen en bad: „Here Jezus, wilt U alstublieft maken, dat het geld weer terecht komt.”

Slaperig keek ze door het raam naar buiten. De lucht stond vol sterren. Neen, het waren margrietten. Ze hadden een geel hartje en ze hadden hun bloembladeren wijd opengevouwen.

„Naar de Here Jezus toe,” dacht Greetje.

Toen tante Ine bovenkwam, sliep Greetje al. En ze lachte zo blij in haar slaap, dat mevrouw zich over haar heen boog en dacht: „Hier hoeven we alvast niet te zoeken naar het bankbiljet. Een kind, dat zo gelukkig lacht in haar slaap, kan niets op haar weten hebben.”

Al heel vroeg de volgende morgen liep de wekker af op het kamertje van Tonia. Deze schrok wakker. Waarom moest ze zo vroeg op vandaag? Och ja, dat was waar ook. Dat nare bankbiljet zat haar dwars. Ze was van plan vandaag het hele huis maar eens te doorzoeken, van de zolder tot de kelder. Maar eerst moest ze in de keuken een bakje thee gaan zetten en een kopje troost nemen.

En toen klom zij naar de zolder. Overal keek ze rond, tot zelfs tussen de hanebalken. Och, waarom deed ze dat eigenlijk? Hier kon het geld toch onmogelijk zijn. Hier was ze de vorige dag immers niet geweest. Kijk, daar stond de vlieger van de tweeling.

Wat een ukkies waren het toch nog. De vlieger was vast groter dan de kinderen zelf. Hoe zouden zij hem moeten hanteren? . . .

Hè . . . w . . . w . . . wat . . . wat was dat? Daar zat . . . o, zulke ondeugden . . . ondeugden. Tonia kon wel lachen en huilen tegelijk. Daar zat me haar bankbiljet van vijftwintig gulden schots en scheef op die vlieger geplakt.

Tonia liep de zoldertrap af en was zo de kluts kwijt, dat ze na even geklopt te hebben, maar zonder op antwoord te wachten bij mijnheer en mevrouw Stenfert de kamer binnenstormde.

„O Tonia, wat is er?”

„O mevrouw . . . o meneer . . . de tweeling heeft de vijftientig gulden weggenomen.”

Mijnheer schoot van schrik overeind.

„Waar vond je het geld, Tonia? In hun zakken?”

„Welnee jongeheer – Tonia vergiste zich van verwarring – op hun vlieger geplakt.”

Och, wat waren mijnheer en mevrouw blij, dat het geld terecht was. Tonia moest de blijde tijding ook direct aan de anderen brengen.

Maar toen moest de tweeling aan de tand gevoeld worden. Tonia luisterde al telkens, of ze nog niet wakker waren. Om acht uur was het geduld van Tonia op. Zo lang sliepen ze anders nooit.

Ze liep naar de slaapkamerdeur van de kleintjes, opende die en . . . de vogels waren gevlogen.

„Wat zullen we nou hebben?” schrok ze.

Maar op hetzelfde ogenblik hoorde ze Wolly's stem roepen: „Bert, hierheen kijken . . . wij hangen uit het zolderraam, Bert . . . ik voel wind.”

„Komen jullie eens gauw naar beneden,” bromde Tonia. „Moet je splinters in je blote voeten krijgen?”

Voor de hele familie werden ze verhoord. Hoe ze aan dat plaatje op de vlieger kwamen? Nou, dat had Wolly gevonden op de keukentafel. Iedereen had toch plaatjes op zijn vlieger!

Mevrouw keek in de grote, ronde verbaasde ogen. Daar moest je nu maar eens kwaad om worden.

„Nu moeten jullie me beloven, dat je nooit weer . . .,” begon moeder.

Maar Tonia, de onverstandige Tonia, drukte hen allebei tegelijk tegen zich aan.

„Als ze zo kijken, mevrouw, kan ik niet boos zijn. Laat de jongheer . . . ik bedoel meneer maar spreken. We moesten hem dikwijls ook wel het een en ander vergeven. Weet u wel, meneer, toen u ziek was, omdat u te veel bessen in de tuin gesnoept had . . . ?”

Oom Dolf en tante Ine keken elkaar lachend aan. Als die Tonia van vroeger begon te vertellen, doe daar dan maar eens iets tegen.

„We zullen nooit meer aan plaatjes komen,” zei Woutertje. „Mogen we dit dan houden?”

Maar Bert had het kostbare plaatje al losgeweekt.

„Ziezo,” lachte mijnheer Stenfert, „nu kunnen wij in Berkenoord ons oorwormengezicht weer gerust opbergen.”

„O oom . . .”

Greetje dacht opeens aan Michiel, die nog niet verlost was uit zijn narigheid. Ze keek op de klok. Misschien was er nog wel tijd om voor schooltijd even naar zijn huis te gaan.

„Naar zijn huis?” vroeg tante Ine. „Dat is in de Veerstraat. Een aardig eindje weg.”

„Maar Tonia zei toch, dat zijn vader het pontje bedient, dat ons over het kanaal zet, als we naar de overzijde van het water willen?”

„Och ja, natuurlijk.”

De meisjes hadden plotseling haast gekregen. Behalve de appel voor het vrije kwartier lagen er nu twee pakjes brood klaar.

„Moeten we overblijven vanmiddag, moeder?” vroeg Annelies.

„Tonia en de werkster gaan de suite een grote beurt geven, meisje. We kunnen vandaag geen handenbinders hebben.”

Maar de grootste handenbinders bleven achter. Die zaten samen te treuren om de poets, die Bert hun gebakken had door een mooi plaatje af te pakken, dat zo keurig op hun vlieger had gezeten.

Annelies en Greetje liepen samen op een drafje in de richting van de pont.

„'t Ding is net aan de andere kant,” zei Annelies.

De meisjes lieten zich in het gras vallen.

„Kazan is er ook weer,” zei Greetje en ze begon alvast te roepen:

„Kazan . . . Kazan.”

Maar dat was niet verstandig, want Kazan begon zijn blijdschap uit te blaffen tot de „Zeldenrust” zó lag, dat de meisjes konden opstappen. Greetje deed het woord.

„Is u de vader van Michieltje, de glazenwasser?” vroeg ze beleefd.

„Ja, die ben ik,” knikte de veerman, „en . . .”

Annelies, haastig gebakerd als altijd, viel hem in de rede: „O, dan moet u hem zeggen, dat het bankbiljet bij ons gevonden is. De tweeling had het op een vlieger geplakt.”

Het gezicht van de veerman, dat erg bedrukt had gestaan, lichtte op. „Wat zegt u, jongejuffrouw, het geld terecht? Och, wat zal mijn jongen blij zijn. Over een uur komt hij me mijn brood brengen en dan zal ik het hem direct vertellen. Hij vond het zo vreselijk, dat de verdenking op hem was gevallen.”

„Dat is niet waar,” zei Greetje. „Oom heeft Michiel wel laten roepen, maar alleen om te vragen, of hij er iets van wist.”

„Dat heeft vader ons allemaal ook gevraagd,” hielp Annelies.

„Het is toch beter, dat het geld terecht is,” zei de veerman. „Ik wilde maar, dat alle narigheid zo gauw op te lossen was.”

Greetje keek nog eens om en wees naar Kazan. „Kijk eens, Annelies, hij is ons nagelopen.”

„Als de pont vertrekt, springt hij er wel gauw op,” zei Annelies. „Hij wacht alleen op de worstvelletjes, maar die hebben we vanmorgen niet.”

„Och ja . . . wacht dan even.”

De medelijdende Greetje was teruggelopen en knielde op de grasberm, die langs het water liep.

„Hier Kazan, jongen, heb je een stukje van mijn boterham. Ja,

er zit leverpastei op. Lekker, hè? Maar nu naar de baas terug, hoor.”

„Hè Gré, kom nou, we komen nog te laat, als je zo treuzelt.”

Maar dat was overdreven van Annelies. Overal liepen de schoolkinderen nog op straat en op het speelplein groepten de meisjes nog gezellig bijeen.

„Zeg lui, we blijven over vanmiddag,” riep Annelies.

„O, enig . . . enig.”

De drie permanente overblijfters sprongen een meter in de lucht van blijdschap. Als er meer vriendinnetjes waren, die tussen de middag overbleven, konden ze zulke fijne spelletjes doen op de speelplaats.

„Dan kom ik ook lekker vroeg naar school,” zei Hilde. „Ik kan best in drie kwartier heen en weer racen en koffiedrinken.”

„Ik heb mijn poëziealbum ook bij me, hoor Greetje-Margriet,” zei Truusje. „Heb je al een plaatje om naast het versje te plakken? Misschien kun je het tussen de middag wel in orde maken.”

„Ik moet een vers uitzoeken en nog plaatjes kopen ook,” zei Greetje.

„Ik vind één groot plaatje mooier dan vier kleine,” zei Truusje.

„Die Truus,” dacht Greetje, „ze vindt de plaatjes veel belangrijker dan de versjes, die in haar album geschreven worden.”

Truus liet haar met trots de plaatjes zien, waarop roosjes te zien waren van echte zij.

„Voel maar, Greetje, ze liggen er bovenop.”

„Greetje-Margriet, met jou heb ik een appeltje te schillen.”

Met een opengeslagen boek kwam de directrice op Greetje af.

„Ga jij maar eens met me mee.”

Greetje volgde juffrouw Morselt naar haar kamertje. De juffrouw vroeg haar, of ze mee wilde doen met het kampeerclubje, dat in de zomervakantie een weekje uit zou gaan en of het geen bezwaar was, dat ze al het spaargeld dan ineens mee zou moeten brengen.

Greetje schudde het hoofd. Tante Ine had al gezegd, dat ze het geld uit haar spaarpot mocht nemen.

„Hoe vind je het anders hier op school, Greetje-Margriet?”
„Leuk juf.”

„Dat is fijn. Van juffrouw Paré hoorde ik al, dat je best mee kon doen. Heb je je themaschrift bij je? Mooi zo. Ik zal zorgen, dat je het om twaalf uur weer terug hebt.”

De morgen vloog om. Ze hadden allemaal fijne vakken, vond Greetje. Bij de vaderlandse geschiedenis vertelde juf zo mooi van de Franse bezetting. In Indonesië had ze zo weinig van Napoleon geleerd.

Natuurkunde in het natuurkundelokaal. De lerares probeerde elektriciteit op te wekken. De meisjes moesten elkaar een hand reiken en een kring vormen en Hilde, die aan 't eind stond, moest een koperen handvat vasthouden.

„'t Lukt niet,” mompelde juffrouw Morselt. „Neen, 't wil niet lukken.” En toen opeens . . . „Au . . . au . . . ai, wat een schok.” Truusje zag wit van angst en wreef zich over de polsen.

„Elektriciteit is net zo gevaarlijk,” pruttelde ze. „Je kunt er zo'n vreselijke schok van krijgen.”

Ze werd hartelijk uitgelachen door haar vriendinnetjes.

„Met je maag is het nog wel in orde, hoor,” plaagde Nel. „Je bent geloof ik al aan je vierde boterham bezig.”

Het was nu twaalf uur en op een rijtje zaten ze gezellig op de bank onder de kastanjeboom hun twaalfuurtje op te peuzelen.

„Zijn alle leraressen al weg?” vroeg Nel.

Als antwoord kwam de directrice nog naar buiten.

„Eet smakelijk, meisjes,” knikte ze. „Greetje-Margriet, haal jij zelf even je schrift uit mijn kamertje? Het ligt op mijn schrijfbureau. Ik vergat het je te geven.”

De boterhammen waren nauwelijks verdwenen, toen Truusje al met haar poëziealbum aan kwam dragen.

„Hè nee, Truus,” riep Annelies. „Dat doet Greetje wel eens op een woensdagmiddag. Nu gaan we spelletjes doen.”

„Alleen even de versjes doorlezen,” zei Greetje.

„Jouw versje kun je fijn schrijven op ons geheime plaatsje,” zei Annelies geheimzinnig. „Daar heb ik een bergplaatsje voor de plaatjes, die ik bij de versjes plak. Je mag er wel een paar van mij hebben.”

Greetje bladerde in het boekje, dat een kaft had als fondant. Glimmend en hardroze. Bah, wat een flauwe dingen hadden de vriendinnetjes erin geschreven. Greetje las:

Mijn naam zal in uw album staan,
Al moet hij er dwars doorhenen gaan.

En wat verderop:

De datum ben ik vergeten,
De muizen hebben mijn kalender opgegeten.

Een enkel mooi vers stond erin. Zo o.a. van Truusjes moeder en vader.

Welk versje zou zij in het album schrijven? Ze dacht aan het bekende gezang, dat Coen bij haar in haar album had geschreven: „Beveel gerust uw wegen, al wat u 't harte deert”.

O ja, een heel bekend vers, maar veel mooier dan al die onbenullige dingen over de namen en de datums.

„Wat zullen we eerst doen? Verstoppertje?” vroeg Truus, toen ze het albumpje weer weggeborgen had.

„Hè ja, verstoppertje in die fijne lege school. Overal kun je nu wegkruipen.”

„Wie moet hem het eerst zijn?”

„Aftellen maar, dat is het eerlijkst.”

Vlug en handig telde Toos van Noppen af: „Mijn vader zou

laatst een raampje beslaan. Hoeveel spijkers zouden erin moeten gaan?"

„Natuurlijk ben ik 'em weer," zuchtte Nel, toen zij overbleef en met haar gezicht in haar handen verborgen begon ze te tellen: „Een-twee-drie . . ."

De meisjes vlogen naar alle kanten uiteen. Bij elkaar verstoppelen mocht niet, hadden ze afgesproken.

Truusje, die domoor, kroop achter de kastanjeboom, in de hoop, dat Nel haar voorbij zou stuiven en ze zich zo afbuten kon.

Maar zo dom was Nel niet. Toos kroop in haar eigen klas onder de bank en Hilde verborg zich achter 't fietsenhok.

Greetje, die de weg nog zo precies niet wist, liep door een openstaande deur een donkere schuur in, die aan 't eind van de speelplaats lag en trok die deur voorzichtig achter zich dicht. En Annelies . . . o, die brutale Annelies! Ondeugend weifelde ze voor het kamertje van de directrice. In dat kamertje zou Nel nooit zoeken, want ze zou daar niet binnen durven gaan.

Annelies duwde zachtjes de deur open en liep het vertrekje binnen. Ziezo, nu kon ze eens op haar gemak wat rondneuzen. Ze zag een kast boordevol boeken. Allemaal geleerde boeken, waar je niets van begreep. En 't witte mouwschort, dat Mosseltje droeg bij natuurkundeproeven, hing ernaast.

Keurig was 't hier anders wel. Het blad van 't schrijfbureau was zo glimmend gewreven. Stel je voor, dat ze er nu eens een dikke gezellige inktmop op mikte, voor ze wegging.

„Ik koooom," gilte Nel, die tot honderd geteld had.

„Ja, kom maar," lachte Annelies in zich zelf. „Je durft hier toch niet te kijken."

Ze zag een stapel taalschriften op een tafeltje liggen. Die waren nog niet nagezien.

O, enig, daar lag het aantekenboekje van juffrouw Paré ook. Ze herkende het aan het rode alfabetje voorin. Ze opende het boekje en las een naam.

Nelly van Loon, dat was dat lange magere kind uit de tweede

klas. Wat stond er toch? Hè, wat had die juffrouw Paré een onduidelijk pootje. O wacht, dat was een l... loom stond er. „Wat loom, maar niet onwillig. Is vorig jaar voorwaardelijk bevorderd, maar heeft zich hersteld.”

Een boekje met opmerkingen over de klas! Even kijken bij de A wat er van haar stond. Och nee, ze moest natuurlijk bij de S kijken: Stenfert.

„Tik,” versprong de klok boven haar hoofd. Ze schrok ervan. Het was nog wel geen tijd, maar één van de leraressen kon wel eens wat vroeger komen dan anders.

Met tegenzin sloot het nieuwsgierige Aagje het boekje. Kijk, daar lag ook het themaschrift van Greetje, maar dat moest Greetje zelf maar halen. Annelies opende de deur en liep naar de buutpaal, waar de andere meisjes bijeenstonden.

„Die domoor van een Truus had ik zo,” lachte Nel. „Haar rode jurk piekte aan alle kanten achter de boom uit.”

„Waar zat jij, Annelies?”

„Op de kamer van Mosseltje.”

„Ja, dat zal wel.”

„Heus. Nogal een kunst aan. Er is toch zeker niemand!”

„O zeg, Greetje is er nog niet.”

„Greetje, kom maar. Looooooop,” jodelde Toos.

„Margriet . . . Truusje is 'em. Kom maar uit.”

Toen werd de deur van de schuur zachtjes opengeduwd en Greetje kwam te voorschijn. Alle meisjes schaterden van de lach. O, die Greetje. Ze had in het kolenhok gezeten en ze zag er zo zwart uit als een Moriaan. En ze wist het zelf niet en dat was nog het grappigst.

Annelies liep haar tegemoet.

„Kom mee naar 't fonteintje, Gré, anders maak je je jurk ook nog zwart.”

Samen liepen de meisjes naar binnen en terwijl Greetje zich waste, fluisterde Annelies: „Gré, luister eens, je moet je schrift nog halen, hè? Je themaschrift. Op het tafeltje van Mosseltje ligt

een boekje met een alfabet, het is van juffrouw Paré.”-

„Ja, en wat is daar dan mee?”

„Er staan allerlei lollige dingen over je in. Wat juffrouw Paré over ons denkt en zo. Toe, kijk eens wat er over ons in staat.”

„Had zelf gekeken, Annelies. Ik durf dat niet goed.”

„Waarom zou je dat niet durven? Je moet toch op het kamertje zijn om je schrift te halen? Mosseltje heeft het je zelf gezegd. Ik zal wel op de uitkijk gaan staan en op de deur bonzen, wanneer er een lerares komt.”

Greetje liet zich in de richting van het kamertje duwen.

„Toe dan, vlug!” jachtte Annelies. „Kijk, daar ligt het boekje. Onthoud goed wat er staat.”

Met een kleur als vuur opende Greetje het boekje. Ze las Nelly Spoor: Erg slordig in haar werk. Een goed verstand.

Neen, zij klapte het boekje dicht, pakte haar schrift en liep naar buiten.

„Wat ben je gauw terug. Wat stond er van mij?”

Greetje trok Annelies mee en zei: „Je kent dat rijmpje toch wel: Kom vrij op mijn kantoor, doorsnuffel alle hoeken – maar handen uit mijn kast en ogen uit mijn boeken?”

„Je hebt voor je zelf zeker wel gekeken, hè flauwerd?”

„Nee, eerlijk niet.”

„Heilig boontje.”

Weer gebruikte Annelies het woord, waar Greetje zo het land aan had.

„Praat er niet over met de anderen,” zei Greetje nog, terwijl ze weer naar buiten ging.

Wat was dat toch raar, dacht ze, dat de meisjes allemaal mooie poëziealbums hadden en er mooie gedichten in lieten schrijven, waarin stond, dat ze eerlijk moesten zijn en zo, maar als je het dan vervelend vond om dingen te doen, die echt achterbaks waren, zeiden ze, dat je een heilig boontje was. En toch wilde ze alleen maar haar best doen een Margriet te zijn, een echte Margriet.

„O, kijk eens, Greetje, kijk daar eens.”

In haar schrik vergat Annelies haar boosheid.

„Och, kijk eens, die schat.”

Aan het hek stond Kazan, de keeshond van de veerbaas en blafte, alsof hij wilde zeggen: Ik weet heel goed, dat het kind met die heerlijke dingen op haar brood hier moet zijn.

Mosseltje, die juist aankwam, bukte zich om het dier te strelen en zei: „Wat is er, jongen? Wat zoek je hier?”

„Hij is Greetje-Margriet nagelopen, juffrouw.”

„Is hij dan van jullie?”

Greetje schudde het hoofd. „Hij is van de pontbaas, maar we geven hem wel eens wat lekkers.”

„Nu ja, het dier zal wel teruggaan, als de speelplaats leeg wordt.”

De meisjes stoeiden en ravotten met de leuke keeshond, maar toen ze naar binnen gingen, dacht hij er niet aan terug te gaan. Dat zou niet zo erg zijn geweest, maar toen hij vijf minuten had gezeten zonder iets van de meisjes te horen of te zien, begon hij oorverdovend te blaffen. Woef-woef.

Greetje, die les had van de directrice, kreeg een kleur als vuur.

„Ik kan het echt niet helpen, juffrouw.”

„Dat kun je ook niet, maar wij kunnen zo niet verder werken ook. Weet je wat je doet? Breng hem maar even naar zijn baas. Hij stoort de lessen.”

Greetje knikte, en was even later met Kazan op stap. Hè, heerlijk dat ze dit buitenkansje had. Hier liep ze nu buiten in dat fijne zonnetje, terwijl de anderen bezig waren met een Franse les.

Kazan was ook echt in zijn schik. Hij was de worst al lang vergeten. Hollen en draven vond hij net zo leuk als lekker eten. Hij jaagde ieder vogeltje achterna, dat zich op de weg neerzette.

„Kazan, kom hier, dat mag niet.”

Maar de hond stootte als een pijl uit de boog weg. Zag hij weer

een vogeltje? Greetje zag alleen maar een auto, die langs de weg geparkeerd stond, maar toen . . . O, wat kreeg zij een schrik. Kazan zette een poes na, een mooie angorapoes met lange haren, zoals je bijna nooit zag. Het dier was in zijn angst voor de hond tegen een boom opgevlogen, waaraan hij zich buiten het bereik van Kazan, blazend en met een dikke staart, wist vast te klemmen.

De chauffeur was uit de auto gekomen op het angstig hulpgeroep van een meisje, dat zich uit het raampje boog. Greetje had de blaffende Kazan al weten te grijpen en zei tegen de chauffeur: „Laat u de poes maar gerust naar beneden komen, ik houd de hond wel vast.”

„Laten we dat die poes maar eens aan zijn verstand proberen te brengen,” lachte de chauffeur. „Ik denk, dat het maar het beste zal zijn, dat jij doorloopt.”

Greetje knikte tegen het meisjesgezicht achter het autoraampje en liep op een draf met Kazan weg. Gelukkig keek het meisje niet meer zo angstig, dacht Greetje.

Voor ze aan het eind van de straat een hoek omsloeg, keek ze nog eens om en zag nog juist, dat de chauffeur de poes door het raampje aan het meisje gaf. Een meisje, dat met een poes uit rijden gaat in een auto, dacht Greetje, dat is ook raar.

Gelukkig lag het pontje aan de goede kant. De veerman was erg blij, toen hij Kazan weer zag.

„Die deugniet gaat maar op zijn eentje op stap,” gromde hij. „Dank je wel, hoor, me kind, voor het terugbrengen.”

Greetje kon niet nalaten te vragen, hoe Michiel het wel had gevonden, dat het biljet terecht was.

„Hij sprong een meter hoog,” lachte de veerman. „Och, hij is zo eerlijk als goud, onze jongen.”

Daar kwam een fietser aangereden, die overgezet wilde worden en Greetje moest afscheid nemen. Kazan had zich languit neergevlid op het dek, alsof hij wilde zeggen: Zo is 't ook weer goed.

Greetje liep op een holletje terug naar school. Ze was heel erg benieuwd, of de auto er nog altijd stond. Ja hoor! De fijne donkerblauwe wagen stond nog op dezelfde plaats. Greetje wilde toch even weten, of die mooie poes nu werkelijk in de auto was. Ze gluurde wel een beetje erg vrijpostig door het raampje en keek pardoes in het gezicht van het meisje.

Een beetje verlegen nu knikte Greetje en wilde doorlopen, maar het meisje opende het raampje en riep: „Waar is die hond nu?” Greetje deed een stap terug en wilde antwoorden, maar de chauffeur was ook uitgestapt en trok het raampje pardoes weer omhoog.

„Nee Eva, ik heb beloofd te zullen oppassen, dat je geen kou zou vatten.”

„Och, zanik niet met je kou vatten, Karel,” snauwde het meisje.

„Maar als het raampje openstaat, springt de poes weer weg.”

Het meisje wendde zich tot Greetje.

„Hè toe, stap even bij me in. Ik verveel me zo.”

Greetje stapte lachend in. Kolossaal, wat was dat een grote wagen. Het leek wel, of ze nu in een kamertje zat. Zij keek nieuwsgierig naar het meisje tegenover zich. Zij zag er zo snoezig uit met haar lange blonde pijpenkrullen en die wit-kanten jurk. Op haar schoot lag een grote zonnehoed, versierd met margrieten.

„Ik heet Eva,” vertelde het meisje. „Eva Charleford tot Usquert, als je 't precies weten wilt. En hoe heet jij?”

„Ik heet Greetje... eh... ik bedoel Margriet,” zei Greetje, die zich weer vergiste. „Maar wat is het hier vreselijk warm.”

„Zo bang zijn ze nou altijd, dat ik kou zal vatten.”

„Ben je dan ziek?”

Eva haalde de schouders op.

„Och nee, ik heb een half jaar geleden longontsteking gehad en de dokter heeft gezegd, dat ik wat voorzichtig moest zijn. Dat is alles. Maar vader is altijd zo bang.”

„En je moeder niet?” flapte Greetje eruit.

„Mijn moeder leeft niet meer,” antwoordde Eva en even stonden haar ogen erg verdrietig, „... al lang niet meer.”

Zij wachtte even, dan vervolgde ze op veel levendiger toon: „Ik kom hier wonen.”

„O, wat enig. Zeg, vraag of je bij ons op school mag. We hebben het zo leuk.”

„Mag ik toch niet. Vader zoekt wel weer een onderwijzeres, die me thuis les geeft.”

„Wat is dat, Eva? Heb je gezelschap gekregen?”

Een vriendelijk mannengezicht keek naar binnen. Greetje schrok ervan.

„O,” zei ze kleurend, „ik moet weer naar school.”

„Hè nee, blijf bij me. Toe maar.”

„Het kan echt niet. Ik mocht alleen maar even de hond naar zijn baas brengen. Hij was naar de school gekomen. Ik heb eigenlijk Franse les.”

„Hè toe, even nog maar. Dan brengt vader je wel weg naar school, hè vader?”

„Over tien minuutjes ben ik klaar.”

Greetje weifelde. Ze moest terug, maar het was zo enig om hier te zitten.

„Zullen we het raampje op een heel klein kiertje zetten?” vroeg Greetje. „Ik vind het hier zo heet.”

„Toe dan maar.”

Giechelend draaide Greetje het raampje wat naar beneden.

„De mussen vallen dood van het dak van de hitte,” zei ze, „en dan die angst voor een beetje frisse lucht. Foei!”

De meisjes babbelden honderd uit en toen Eva's vader terugkwam, wist Eva al heel veel van haar nieuwe vriendinnetje.

Maar Greetje wist ook heel veel van Eva. Dat haar tante de huishouding bestuurde en dat die heel lief was voor haar, maar dat die net als haar vader altijd maar dacht, dat ze ziekelijk en zwak was. En dat de poes, die Loek heette, altijd mee mocht in de auto.

„Maar wat zegt de dokter dan van je?”

„Ik heb de dokter zelf tegen vader horen zeggen, dat ik geen kasplantje was en dat hij dat ook niet van mij moest maken. Maar vader denkt, dat ik niet sterk ben, omdat moeder zo jong is gestorven.”

„Mag je zwemmen?”

„Ook al niet.”

„Hè, wat jammer. En ik heb zo'n mooi zwempak met margrieten.”

En die opmerking klonk zo dwaas, dat Eva en Greetje allebei schaterden van de lach.

„Kom je vaak bij me, als ik hier kom wonen?” vroeg Eva.

„Wanneer kom je dan?”

„Nogal gauw. Misschien volgende week al. Er moet wel een heleboel aan het huis gedaan worden, maar dat kan wel, als we erin wonen.”

„Zo,” zei Eva's vader, „nu zullen we eerst dat nieuwe kame-raadje van je, dat jij zo maar van de straat hebt opgepikt, eens naar school brengen, hè?”

Greetje wees mijnheer Charleford de weg en zo hield er voor de school van juffrouw Morselt een piekfijne kanjer van een auto stil. De klas van juffrouw Paré werd er gewoonweg onrustig van, maar toen de meisjes zagen, dat Greetje uit de wagen stapte, waren ze niet meer te houden.

„Hè juf, mogen we even kijken?”

„Greetje-Margriet,” schrok Annelies. „En die had les van juf-frouw Morselt. Wat zou er toch aan de hand zijn?”

„Vast de auto van haar vader, die misschien wel ineens uit Nieuw-Guinea gekomen is,” fantaseerde Nel.

„Meisje Spoor, wil je opletten?” vroeg juffrouw Paré. „Ik wilde juist vertellen, waar de bij vandaan komt, als ze naar de bloem komt zoemen.”

Maar de vriendinnetjes waren veel nieuwsgieriger te weten, waar Greetje vandaan kwam. Ze moesten echter nog wel een uur

wachten, voor hun nieuwsgierigheid bevredigd kon worden. Mosseltje vroeg helemaal niet, hoe de vork in de steel zat.

„Zo Margriet, ben je daar? Ga gauw zitten, dan zal ik nog even de thema's voor de volgende keer behandelen.”

Maar toen de school uitging, werd Greetje bestormd met vragen van de meisjes. Greetje vertelde het verhaal van Kazan, die de poes achterna gezeten had en de kennismaking, die daarop volgde.

„O, ik had nooit met dat vreemde meisje durven praten,” zei Nel, aan haar afgezakke sokje sjorrend.

„Daar is nogal wat aan te durven,” zei Annelies. „Ze is toch maar een gewoon meisje.”

„En die vader dan en die tante? Nee hoor . . . brr.”

„Nu moet je mij eens uitleggen welk huis het was,” zei Annelies, toen ze alleen waren. „Weet je het nog precies?”

„O jawel, het is een heel mooi groot huis en het staat leeg. Het is in de oorlog beschadigd. Het heet Huize Beatrix.”

„Komen we erlangs, als we naar school gaan?”

Greetje schudde het hoofd.

„Ik had een omweg gemaakt met de hond, omdat het zo heerlijk was buiten te lopen onder schooltijd.”

„Luister,” zei Annelies, „als we woensdag naar ons geheime plekje gaan, moet je 't me wijzen. Dat is daar ook in de buurt.”

„Wat ben ik nieuwsgierig,” zuchtte Greetje en Annelies had daar pret om.

„Maar je mag 't tegen niemand vertellen, als je 't weet, hoor. Tegen niemand. O Greetje, 't is zo'n fijn plekje.”

Hè, wat was Greetje benieuwd. Ze kon haast niet meer wachten tot het woensdag was.

Hoofdstuk 10

HET GEHEIME PLEKJE. OMA'S VERJAARDAG

„Och toe, Tonia, asjeblijft, mogen we wat thee in de thermosfles hebben?”

„Thee in de thermosfles? Nou moet het niet gekker worden. Temee vragen jullie nog warme stoven en kussens.”

„Toe maar, Tonia.”

De meid, die met al haar tegenpruttelen toch meestal deed, wat de kinderen graag wilden, schonk thee in de thermosfles en deed er een paar flinke scheppen suiker in. Annelies borg de fles in een karbies, waarin ook een paar boeken en de schrijfbehoeften voor Greetje geborgen waren en zei: „Ziezo Margriet, nu zul je eindelijk zien, wat een fijn speelplekje wij hebben.”

„Waar zien we Hilde?”

„Die komt regelrecht naar ons huisje toe.”

„Ons huisje?”

„O, daar verspreek ik me haast. Nee, niet verder vragen. Je zult wel zien, je zult wel zien.”

Annelies danste over de weg van plezier, dan kwam ze weer rustig naast Greetje lopen.

„Jammer, dat het niet regent,” zei ze. „O, dan is het er nog knusser.”

Vlug liepen de meisjes voort. Ze moesten met de pont overgezet worden en konden dan bijna de weg naar school volgen.

„In deze straat is het,” zei Annelies. „Je begrijpt er zeker nog niets van, hè?”

„In deze straat staat ook het huis, waar Eva komt te wonen,” wist Greetje zich nu te herinneren.

„Ja, je zei, dat het Huize Beatrix heette. Je moet het me nu maar meteen wijzen.”

Annelines bleef staan.

„Deze tuin moeten we in,” zei ze.

„Maar dit huis, dit is het huis, waar Eva komt wonen,” riep Greetje.

„Nee, dat kan niet. Kijk maar, er staat Huize Irene op het hek.” Greetje knikte en lachte: „Och natuurlijk, zo heette het huis ook, Huize Irene. Ik heb de namen van onze prinsessen verwisseld.”

„Maar dan . . . als het huis bewoond wordt . . . dan raken wij ons huisje kwijt,” schrok Annelines.

„Laat me toch eerst eens zien, wat je met het huisje bedoelt. Zeker een oude schuur achter het huis.”

„Volg me maar.”

Annelines liep voorop. Eerst gingen ze langs het huis door een tuin, die er erg verwilderd uitzag. Er was een opgedroogd vijvertje tussen onkruidplanten, die heel hoog opgeschoten waren en het grasveld lag wild en ongeschoren. De tuin was heel groot en op de achtergrond groeiden bessestruiken.

„Ik zie nog niets,” zei Greetje.

„Wacht maar.”

Toen Greetje achter haar vriendinnetje voorbij het lage struikgewas gelopen was, zag ze plotseling een snoezig huisje, waarop met witte letters geschilderd stond: Edelweisshuisje. Er waren grappige kleine ramen in met rood-witte luikjes en een deur met een onder- en bovenhelft.

„O Annelines, wat enig!”

„Wacht nog maar eens even,” lachte Annelines weer.

Greetje was op de deur toegelopen en rukte daaraan.

„Nee, dat gaat niet. Die zit op slot,” waarschuwde Annelines en ging Greetje voor naar de achterkant van het huisje, waar ook een ingang was. Maar dat was een heel vreemde ingang. Het was een schuifluik, dat door een touw in de hoogte ge-

houden werd. Je moest er gebukt onderdoor gaan en dan over een soort trog stappen.

Annelies kroop naar binnen en Greetje volgde.

„O, wat enig. Wat is dat toch voor een huisje?”

„Het is een heel groot hok van een zwarte geit, die Blackie heette,” wist Annelies. „De mensen, die in deze villa woonden, hebben in de oorlog een geit gehouden voor de melk en omdat ze geen slordig hok in de tuin wilden hebben, hebben ze dit grappige huisje laten zetten.”

„Maar hoe weet je dat allemaal?”

„Van Bert. Die is vriendje geweest met de jongen, die hier vroeger woonde. Wij kenden het verhaal van de geitenvilla al veel eerder. Alleen wisten we niet, waar die stond. We hebben hem tijdens een onweersbui zelf ontdekt.”

Greetje keek om zich heen. Het huisje bevatte één vertrek, dat keurig opgeruimd was. Langs de wanden waren planken aangebracht, waarop de snuisterijen van Annelies en Hilde lagen. Er stonden een paar kroezen en een koekjestrømmeltje. Er lag een breiwerkje en een garenklosje met een opgezet paardspan. Op de grond lag een stuk zeil, waarop een tonnetje stond en een voetenkussen en een stoof. Aan de muur waren ansichtkaarten geprikt.

„Dat is ons ameublement,” lachte Annelies. „Vandaag ga ik gordijntjes maken en als Hilde er is, gaan we thee schenken.”

Van de plank nam Annelies een rol oranjepapier, knipte er een stuk af en begon dat met punaises voor de raampjes te bevestigen.

Greetje hielp direct mee. Ze knipte nog een brede strook van het papier en zei: „Hier kun je de gordijntjes mee opnemen, Annelies.”

„Hallo, hallo . . .”

Daar kwam Hilde door het gat gekropen. Ze legde een pakje op tafel. Lekker koek, meegebracht van huis. Voor ieder een plak.

„Gré, hoe vind je het hier?”

„Misschien is het wel de eerste en de laatste keer, dat ze hier geweest is,” zei Annelies. „Er komen mensen in het huis wonen. Je weet wel, die Eva met wie Greetje kennis heeft gemaakt.” „Maar als Greetje vriendinnetje wordt met dat meisje, dan kunnen we ons huisje misschien toch wel houden.”

„Ja zeker, die mijnheer zal ons zien aankomen! Als er geen geit meer is, dan is het hok overbodig. Dan wordt het weggehakt voor brandhout.”

„Hè bah, praat niet zo akelig. Vandaag zijn we in ieder geval nog hier,” zei Hilde.

Annelies had de kroezen klaargezet en de meisjes schikten zich om het tonnetje. Greetje zat op het kussen, Annelies op de stoof en Hilde lag languit op het zeiltje.

„Oost West thuis best,” zei Annelies eigenwijs. „Dit is ons huis, weet je?”

Het was heel erg knus in het huisje, maar van Greetjes briefschrijven kwam niet veel terecht.

„Laten we de tuin eens ingaan,” stelde Hilde voor. „Het is wel een beetje warm hier.”

„Maar we moeten oppassen, dat ze ons niet zien van de straatkant, hoor,” waarschuwde Annelies. „We zijn hier eigenlijk op verboden terrein.”

„We doen toch zeker geen kwaad!” zei Hilde.

„Maar het huisje is nou eenmaal niet van ons. O, kijk eens,” schrok Annelies.

Ze waren tot dicht bij het huis genaderd. In de serre aan de achterkant van het huis stonden schragen, die bedekt waren met houtkrullen.

„De timmerman is al aan 't werk in het huis,” zei Hilde triest.

„Dan zullen we zo vlug mogelijk ons boeltje uit ons huisje moeten halen,” zei Annelies.

De vreugde van de middag was weg.

„En ik had nog zoveel leuke dingen willen doen,” zei Annelies.

„Ik had randjes langs de planken willen maken en ik had met mijn verjaardag een echt serviesje willen vragen.”

„En ik had een oude serrestoel van moeder mogen hebben,” vertelde Hilde.

„Maar die had niet door het luikje gekund,” zei Greetje en toen schoten ze alle drie in de lach.

„Ga je nog mee naar huis, Hilde?”

„Ik moet nog een boodschap doen in de stad.”

Samen stapten Annelies en Greetje naar huis.

„Wat zijn jullie gauw terug,” vond Tonia. „Moest je me voor dat uurtje al die drukte laten maken met die thee? Ik zou wel eens willen weten, waar jullie geweest zijn.”

„We hebben gevaren,” grapte Annelies.

„Zo,” zei Tonia en ze zette haar handen in een vechthouding in de zij. „Zo, heb je gevaren? Als je maar weet, dat je moeder dat streng verboden heeft. Waar heb je gevaren?”

„Op het pontje,” plaagde Annelies en de gefopte Tonia schudde het hoofd.

„O Wolly, ze zijn terug, ze zijn terug,” juichte Woutertje. „Nu kunnen we ’t vertellen van de pik-pik-partij, van ’t eten in het bos.”

„Wat wilden jullie vertellen, grappige dreumes?” vroeg Greetje en zij tilde de kleintjes naast elkaar op ’t deksel van de regenton.

„In de auto gaan we, als Greetje haar oma jarig is.”

„Wat zeg je?” vroeg Greetje.

„O, die stouterds. Daar zijn ze me het hele plan al aan ’t verklappen,” lachte tante Ine en zij vertelde toen zelf maar, wat de plannen waren. Greetjes oma was op zaterdag jarig. Greetje wist wel, dat ze dan naar het boshuisje mocht. Maar nu zou de hele familie Stenfert haar in de auto naar Merkeleen brengen en in de bossen picknicken. ’s Avonds zouden ze weer met z’n allen teruggaan. Greetje klapte in de handen van plezier.

„O, wat enig, ik ga het direct aan oma schrijven.”

Maar dat vond mevrouw niet verstandig.

„Nee Greetje, dat geheimpje moet je ook op het laatste nippertje niet verklappen. O, ik zou het gezicht van je oma wel eens willen zien, als je haar zo opeens op haar verjaardag komt verrassen.”

Greetje kon bijna niet wachten tot de zaterdag was aangebroken. De dagen gingen zo langzaam.

„Maar mij gaan de dagen vlug genoeg,” zei Tonia, toen Greetje haar nood klaagde, „want als we een dagje uitgaan, komt er heel wat kijken.”

En ze zette vast een grote picknick-koffer buiten om te luchten.

„Greetje... Greetje... dit en dit moet ook mee in de auto.” Greetje schrok wakker, doordat een oude lappenpop en een haveloos zeilscheepje pardoes op haar neus werden gedruwd.

„Hè... wat...?”

„Dit speelgoed moet ook in de auto mee, hè?”

Och ja... vandaag was het zaterdag en vandaag zouden ze met z'n allen uitgaan. Greetje wipte haar bed uit en raapte het speelgoed bijeen, dat de tweeling in haar bed gemikt had en keek naar de blauwe lucht.

„Mooi weer, hè?” zei ze. „Wie zijn er al op?”

„Ik al en Wolly al.”

„En anders nog niemand?”

Greetje liet verschrikt haar stem tot een gefluister dalen.

„Kom dan maar gauw nog een poosje in mijn bed. Als Tonia nog niet op is, is 't vast nog erg vroeg.”

„Vertel je dan een verhaaltje?”

Greetje geeuwde eens en rekte zich uit. Eigenlijk had ze veel liever nog wat liggen mijmeren. Er waren zoveel fijne dingen om aan te denken.

Maar ze wist bij ervaring, dat de tweeling haar toch niet met rust zou laten en ze beloofde hun maar een verhaal.

„Er was eens een vlieger...,” begon ze, „die heel erg veel last

had van duizeligheid. Als hij opgelaten werd, sribbelde hij tegen en wilde telkens weer naar de grond.”

„Arm vliegertje,” kwam Wolly.

„En onze vlieger?” vroeg Woutertje. „Is onze vlieger ook duizelig?”

„Nee, jullie vlieger niet.”

„Dan moet hij ook mee in de auto.”

„Ja, Tonia zal jullie zien aankomen,” lachte Greetje. „Zo’n grote vlieger in een auto, die toch al propvol zit.”

„Vertel nou verder, Greetje.”

Greetje liet de duizelige vlieger heel wat avonturen beleven, maar ze was blij, toen ze voetstappen op de trap hoorde. Ze brak haar verhaal af en stak luisterend haar vinger op.

„Daar gaat Tonia.”

„Plof!” Links en rechts wipten de kleintjes het bed uit. En Greetje bleef nog lekker eventjes alleen. Lang duurde haar rust echter niet, want tante Ine kwam bonzen op alle deuren.

„Opstaan, kinders! Het is ’t mooiste weer van de wereld. We vertrekken zo spoedig mogelijk.”

Greetje trok een wit-linnen jurk aan, waar een rood monogram op was geborduurd. Ze bond haar haren bijeen met een fleurig lint en zocht een paar sokjes op.

De mooie licht-leren schoentjes, die Tonia klaargezet had, borg ze weg en ze nam een paar wit-linnen schoenen uit de kast.

„Geen mooie schoenen aandoen, Annelies,” waarschuwde ze.

„De bosgrond is dikwijls zo vochtig.”

Er was afgesproken, dat er niet ontbeten zou worden in huis. De kinderen kregen een boterham „uit de vuist” voor de eerste honger, zoals Tonia lachend zei en toen moesten ze wachten tot ze in het bos waren.

Greetje keek toe bij het inpakken van de mand. Er werden heerlijke dingen meegenomen: koude kip, pudding, ham, jam, krentenbrood.

„Ik geloof, dat ik maar niet naar oma ga, hoor!” lachte Greetje.

Tonia klopte geheimzinnig op een klepmand, die ook klaarstond.

„Ra, ra, wat zit hier in? Dat gaat mee naar je oma.”

„O, dan leg ik mijn cadeautjes ook in de mand,” zei Greetje.

„Ik wou, dat jullie ook zo bijdehand waren, als je naar school moest,” plaagde Tonia, toen het hele groepje al klaarstond om te vertrekken nog voor de auto er was.

Het had heel wat voeten in de aarde, voor ze allemaal een plaatsje hadden gevonden. Op 't laatste ogenblik wilde Wolly er nog uit om de vlieger te halen, maar Tonia trok met een slag het portier dicht.

„Niets te vliegeren. In 't bos zijn er wel andere spelletjes te doen,” zei de oude dienstbode, die er nu heel deftig uitzag in haar blauwe japon, met het mooie kanten kraagje. Haar zondagse hoed met de grote veer had ze ook opgezet. Mevrouw had haar gewaarschuwd, dat ze daar alleen maar last van zou hebben, maar ze had geantwoord: „Als ik uitga, mevrouw, wil ik keurig voor de dag komen. Ik houd niet van die doekies en sjaaltjes om je hoofd.”

Het gevolg was natuurlijk, dat ze gedurende de hele tocht haar hoed met allebei haar handen vast moest houden en Bert plaagde haar geducht.

Oom Dolf, die stuurde, nam de kortste weg naar Merkelen door de bossen, die ook de mooiste was. Dicht bij het dorp werd de auto geparkeerd en oom Dolf zei: „Ziezo, hier zoeken we een plekje uit om te kamperen en dan gaan we ontbijten, voor ik Greetje naar haar oma breng. Ze mag niet met een lege maag aankomen; anders eet ze het arme oudje de oren van het hoofd.” „Oma, wat heb je toch een grote oren,” brulde Wolly, die aan het sprookje van Roodkapje dacht.

Ze zochten een heerlijk plekje op in 't bos en droegen daar hun mand heen. Knolletje, de terrier, die natuurlijk ook van de partij was, holde snuffelend en blaffend vooruit.

Tonia hing haar hoedje zorgvuldig op aan een tak. De gekleur-

de veer priemde uit het struikgewas en Knolletje blafte tegen het vreemde ding.

„Knolletje denkt, dat het een vreemde vogel is, die zo brutaal is in zijn nabijheid te blijven zitten,” lachte Bert.

Tonia was al druk bezig. Ze spreidde het papieren tafellaken uit en de tweeling droeg keitjes aan om het aan de punten te verzwaren. Bordjes werden uitgezet. Kroezen uitgedeeld en toen kwamen de heerlijke dingen te voorschijn. Broodjes, die Tonia lekker knappend had geroosterd, voor ze van huis gingen, lekker dik besmeerd met pindakaas.

„Ik drie broodjes alsjeblieft, Tonia.”

„Ikke twee.”

„En ik wil er wel vier.”

Bezorgd keek mevrouw naar de mand.

„Als jullie maar weten, dat we hiervan een hele dag moeten leven.”

„Ik houd wel een oogje in 't zeil, mevrouw,” zei Tonia en stooft met een mes op een vogel af, die zich vlak bij de fleurige veer van haar hoed had neergezet.

Na het ontbijt stond oom Dolf op.

„Ziezo, nu ga ik eerst zorgen, dat Greetje op de plaats van bestemming komt.”

„Mogen wij mee, vader?” vroeg de tweeling.

„Neem ze alstublieft maar mee, meneer. Opgeruimd staat netjes,” zei Tonia, die al druk bezig was de ontbijtboel op te bergen.

Al de anderen wuifden de auto na tot hij uit 't gezicht verdwenen was.

„We zullen Greetje vandaag missen,” zei mevrouw.

En daar waren ze 't allemaal over eens, want Greetje was in de korte tijd, dat ze in Berkenoord woonde, echt meer geworden dan een „betalend logéetje”.

„En waar nu heen, Greetje? Wijs jij me de weg maar.”

Greetje legde schuchter haar hand op de arm van oom Dolf.

„Oom Dolf . . . als u 't goedvindt . . . ik zou zo graag het laatste eindje door het bos lopen.”

„Dat is wel goed, m'n kind. Maar de mand dan?”

„Die neem ik wel aan mijn arm.”

De auto stopte en Greetje steeg uit. De tweeling wuifde haar na.

„Greetje, je bent heus net Roodkapje.”

Greetje knikte lachend. Daar leek ze werkelijk veel op. Een meisje met een rood haarlint en een mand aan haar arm, dat dwars door het bos ging op weg naar haar oma.

„Voorzichtig aan hoor, Roodkapje,” waarschuwde oom Dolf nog. „Oppassen voor de wolf.”

Toen startte de auto en Greetje liep de bosweg, die ze vroeger zo vaak barvoets gelopen had. Maar nu was ze op weg naar haar jarige oma.

Hoofdstuk 11

COEN

Hè, wat was 't heerlijk in het bos. De vogels kwinkeleerden en zongen, dat het een lust was. Toen Greetje in de verte het dak van oma's huisje door de bomen zag schemeren, versnelde ze haar pas.

Waar zou oma zijn? Ze wilde haar weg kiezen zó, dat de oudjes haar niet zouden zien aankomen.

Met een omweg naderde ze het huisje van de achterkant. Ach, die lieve oma stond daar. Ze had haar zondagse japon aan en het zwartkanten mutsje stond zo mooi op de witte haren. Haar iets gebogen rug was naar Greetje gekeerd.

Opa had zijn zwarte kalotje op. Hij trok zo vergenoegd aan zijn lange pijp en hij keek in de richting van waaruit zijn kleindochtertje moest komen.

Greetje sloop door het lage struikgewas en toen ze te voorschijn kwam, legde ze tegelijk de vinger tegen de mond en schudde met haar hoofd tegen haar grootvader ten teken, dat deze niet moest verklappen, dat zij naderde.

Opa maakte toch een onverwachte schrikbeweging en Greetje was zo dichtbij, dat ze oma hoorde zeggen: „Wat zet jij een verschrikt gezicht.”

„Er kwam een wesp aanzoemen,” jekte opa en oma zeide argeeloos: „Wees maar voorzichtig, want zo'n wespesteek...”

Ze kon haar zin niet afmaken. Twee jonge sterke handen legden zich over haar ogen en Greetje vroeg: „Ra, ra, wie ben ik?”

„Ach, mijn schat... mijn lieve kleine schat. Waar kom jij zo ineens vandaan?”

„Dat zal ik u straks wel vertellen, maar eerst ga ik u feliciteren en alles laten zien, wat ik voor u meegebracht heb.”

Greetje knuffelde de oudjes tot het mutsje en het kalotje scheef stonden en toen wees ze lachend op drie koffiekoppen, die klaarstonden op het tuintafeltje.

„En wilt u nu nog zeggen, dat u niet gerekend had op mijn komst?”

Oma glimlachte en opa legde op zijn beurt achter Greetjes rug de vinger tegen zijn lippen.

„Nou,” zei Greetje, „biecht u maar eens op, wie u het geheimpje verklapt heeft. Ik zal . . .”

Maar wat Greetje zou, kwam niemand te weten, want op haar beurt schrok ze, omdat twee handen zich op haar ogen legden.

„Ja juffertje-vlug-van-tong, dat is de derde man, voor wie de kop klaarstond. Raad maar eens, wie dat is.”

„Laat hij dan eens wat zeggen!”

„Dan zou je het te gemakkelijk raden,” zei oma.

Greetjes vingers betastten de handen, die haar ogen bedekten, haar vingertoppen gleden over een ring . . . een ring met een vreemde steen . . .

„Coen . . . o Coen,” juichte ze.

„Mijn lieve Greetje . . . Margriet . . . mijn kleine zus.”

Haar krullebol lag tegen het blauwe laken van de stuurmansuniform. „O Coen, waar kom jij vandaan?”

„Uit de lucht gevallen, kleine meid.”

„Maar ik blijf zolang jij hier bent.”

„Dat is maar heel kort, meiske. Mijn schip ligt zesendertig uur in Rotterdam en ik kreeg verlof heel even mijn familie te bezoeken. Als ik je niet hier getroffen had, was ik over Heemstad teruggereisd.”

En toen begon een gebabbel zonder eind. Greetje moest alles weten van Coen en van Nieuw-Guinea en Coen moest precies weten, hoe zijn kleine zus het maakte in haar nieuwe omgeving.

„Geloof maar, dat ik aan de tand gevoeld zal worden, hoor,

als ik vader en moeder weer eens spreek," lachte Coen.

„En nu ga ik koffie inschenken, net als vroeger," zei Greetje.

„De koffie is al gezet en de melk is heet," zei oma.

Onder de grote kastanjeboom maakte Greetje het zitje gezellig. Ze sleepte oma's gemakkelijke stoel naar buiten en schoof er een voetenkussen bij. Ze stapelde de wit- en roodgeblokte kussens, die bij het tuintafelkleedje pasten, achter oma's rug en haalde opa's tabakspot.

En toen kwam Coen met zijn verjaarscadeau aandragen: een grote taart, waarop met suiker en letters stond: „Voor uw koperen feest".

„Ja," lachte hij, „het is wel geen koperen feest, maar ik zei, dat ik een taart moest hebben, die subiet klaarstond en toen zei de bakker, dat hij best wat overhad voor die jongens van de koop-

vaardij en dat hij wel een andere taart zou bakken voor het jonge paar, dat twaalf en een half jaar getrouwd was.”

„O, maar ik heb mijn cadeautjes ook nog niet uitgepakt!”

Oma was erg blij met haar polsmofjes. Ze moest ze onmiddellijk passen en met de heerlijkheden, die uit de mand kwamen, waren de oudjes ook erg blij.

Greetje vertelde, dat de familie Stenfert in de nabijheid kampeerde en oma zei zuchtend: „Als ik nog jong en sterk was geweest, had ik jullie erop uitgestuurd om ze allemaal hierheen te halen en dan had ik ze gastvrijheid geboden.”

Ze hadden een heerlijke dag met z'n viertjes. Greetje was druk in de weer en hielp oma zo goed als ze maar kon.

„Het treft ook zo naar, dat oma's hulp juist ziek is,” zei opa.

Maar Coen vond, dat het echt fijn was zo onder elkander te zijn.

„Greetje en ik klaren het wel.”

„Ja, maar ik ga niet rusten,” zei oma.

„Jawel, wij gaan wèl een uiltje knappen,” besloot opa, die wel zag, dat zijn oudje een uurtje rust best gebruiken kon.

Zij hadden trouwens allebei niet veel in te brengen. Greetje en Coen brachten hen na de maaltijd naar hun opkamer en Greetje zei: „Nu zult u eens zien, hoe fijn wij samen voor de boel zorgen. Ik was de vaat en Coen droogt af. Dat zal hij aan boord ook wel eens moeten doen.”

„Aan boord? Daar zetten we alles aan dek en kiepen er dan een paar emmers zeewater overheen,” grapte Coen. „En de vuilste pannen gooien we over boord.”

Vlug en handig maakte Greetje het huisje weer aan kant en toen ze de theeboel klaargezet had, zei ze: „Zullen wij nu eens wat rondlopen in het bos, Coen? Dat is wel zo rustig voor oma en opa. Oma kan al niet slapen, als er een vlieg zoemt.”

Arm in arm dwaalden ze het bos in en Greetje vertelde alles van zich zelf tegen haar grote broer.

„Doe je nog altijd je best een kleine Margriet te zijn?”

„Het is dikwijls heel moeilijk, Coen. Weet je, het is niet zo erg

moeilijk je lessen te leren en niet te spieken, maar als de anderen knoeien en je doet niet mee, dan denken ze, dat je een heilig boontje wilt zijn.”

Coen knikte: „Als je een Margriet wilt zijn, moet je vechten kleine meid en de moeilijkste weg kiezen. Het is veel gemakkelijker om bijvoorbeeld een mooi boek te nemen en te lezen, als anderen je hulp nodig hebben. Als de strijd moeilijk is, dan weet je het: een open hart naar God. Je mag Hem altijd zeggen, hoe moeilijk het is om niet je eigen zin te doen.”

Greetje drukte de arm van haar broer en duwde haar krullebol even tegen zijn arm.

„Straks, als vader en moeder weer in Holland zijn, wordt alles weer gemakkelijker voor je, Margriet.”

„Luister Coen. Oma is wakker geworden en klapt in haar handen. Ze is vast bang, dat we te ver wegdwalen.”

„Die lieve oudjes. Een paar maal heb ik ze maar gezien en 't is, of ik ze mijn leven lang al gekend heb.”

De uren in het boshuis vlogen voorbij en de avond begon te vallen voor ze het wisten.

Toet-toet-toet . . .

„Een claxon toetert,” waarschuwde Coen.

„Dat is de auto van oom Dolf. Nu moet ik weer weg,” zuchtte Greetje.

Maar zover was het nog niet. Oom Dolf waarschuwde alleen, dat de hele familie present was om oma te feliciteren. Daar kwamen ze! De tweeling voorop. Ze torsten een prachtige grote fruitmand, die met bloemen versierd was.

Tonia sloot de rij met Knolletje, die vastgebonden was aan een riem, omdat niemand van de Stenfertjes had geweten, of oma soms een poes had. Poesen kon Knolletje nu eenmaal niet uitstaan.

„We komen je halen, Greetje-Margriet,” hijgde Wolly, nog voor ze de mand neergezet hadden.

„Ja, maar dat is de afspraak niet,” lachte tante Ine. „We zouden

eerst de familie onze gelukwensen aanbieden.”

De fruitmand werd overhandigd en toen trokken ze allemaal langs oma. Ze werden voorgesteld en drukten handen.

„En nu weer één, twee, drie naar de auto,” commandeerde oom Dolf.

Maar daar kwam toch niets van in. Oma vond, dat ze allemaal eens moesten snoepen op haar gezondheid en opa wees op de jonge zeeman, die zich op de achtergrond gehouden had.

„En kijkt u eens, wie we daar hebben. Greetje dacht ons te verrassen en ze werd zelf verrast.”

Coen kwam voor het voetlicht en toen oom Dolf hoorde, dat Coen die avond vroeg weg moest, omdat hij anders de aansluiting naar Rotterdam niet kon halen, zei hij: „Ik heb een leuk plannetje. We gaan Coen wegbrengen naar Utrecht, dan kan hij nog wel een uur langer blijven. Greetje mag mee.”

„Maar dan komen de kinderen wel erg laat in bed,” vond tante Ine.

„We picknicken maar ééns,” lachte oom Dolf. „Als jij nu maar zorgt, dat oma geen last heeft van onze druktemakers.”

„We gaan verstopperijtje spelen in het bos,” stelde Bert voor. „En ik zal hier eens effetjes aanpakken,” zei Tonia en zij stroopte de mouwen van haar zondagse jurk hoog op. „Ik heb alweer lang genoeg gerenteniërd.”

Vijf minuten later liep ze in oma's kleine keukentje de zaken te beredderen of ze er thuishoorde.

„Zal ik helpen afdrogen, Tonia?”

„Geniet jij maar van je broer, hartje. Ik mag er niet aan denken, dat er morgen weer zo'n slomp water tussen jullie beiden ligt.”

„Schat,” zei Greetje en ze knuffelde Tonia zo onverwacht, dat deze een verschrikt gezicht zette en riep: „O kindje, mijn hoed, knak mijn mooie veer niet.”

En toen rolde Greetje om van de lach, want Tonia had haar hoed met de mooie veer niet eens op. Die had ze afgezet, toen ze binnenkwam.

Nog een heerlijk uurtje beleefden ze. Toen vertrok oom Dolf naar Utrecht. Samen zaten Greetje en Coen achter in de auto. Greetje was stil, omdat ze aan het naderend afscheid dacht, maar Coen sloeg de arm om zijn zusje en zei: „Dat dagje hebben we helemaal cadeau gekregen. Ik kom binnenkort weer met echt verlof en dan hoop ik langer in Holland te blijven.” „Komt u dan ook maar bij ons logeren,” nodigde oom Dolf. „Graag,” zei Coen, „en ik dank u voor alles, wat u en uw vrouw doen voor mijn kleine zus. Ze ziet er patent uit.”

„Dag Coen.”

„Dag Margriet!”

Langzaam en met nadruk noemde de grote broer de naam, die zo veelbetekenend was voor Greetje.

„Dag Coen!”

Toen de jonge zeeman in het station verdwenen was, ging het full-speed terug naar het boshuis.

„Kijk eens, wat een lifters,” zei oom Dolf en hij wees op zijn troepje, dat al klaarstond langs de weg.

Greetje rende nog even naar het boshuisje, waar ze haar oudjes nog een keer wilde groeten.

„Omaatje, bent u heus niet moe?”

„Wij zijn alleen maar heel gelukkig en dankbaar voor deze dag,” zei oma, „en bedank die lieve mensen nog eens hartelijk voor alles.”

Toen Greetje ingestapt was, startte de auto en oom Dolf reed met een kalm vaartje naar huis. Het was erg stil tijdens de tocht. Wolly zat op Tonia's schoot te knikkebollen van de slaap, maar ook de anderen waren erg moe van de dag in de buitenlucht.

„We hebben een heerlijk uitstapje gehad,” vond tante Ine, en daar waren ze het allemaal mee eens.

„En nu de kinderen vlug naar bed,” zei Tonia, toen de auto voor Berkenoord stopte. „De meisjes moeten Wolly en Wou-

tertje maar even naar bed helpen, dan draag ik de bagage naar binnen."

„Hè, ik heb zo'n slaap," pruttelde Annelies en ze trok ongeduldig aan een vetertje van Woutertjes schoen, dat in de knoop geraakt was.

„Och, doe voorzichtig aan," zei Greetje vertederd, „ze zijn zo lief." En zelf hees ze Wolly in haar pyjamaatje.

„Ze zijn wel lief," zei Annelies, „maar ik zou het nog veel fijner vinden om zo'n grote broer te hebben als jij."

„Wedden dat je de tweeling niet zou willen ruilen wanneer dat zou kunnen?"

„Jij zou Coen ook niet kwijt willen," troefde Annelies.

„Nee, ruilen niet, maar ik zou er Wolly en Woutertje best bij willen hebben, hoor!"

„Wie wil ons kopen, Greetje? En waar moeten we dan heen?" vroeg Wolly slaperig.

„De slavenhandel is voorbij," lachte Greetje. „Jullie kunnen niet verkocht worden, anders ging ik sparen voor jullie."

„Maar ik zou jullie nooit verkopen, hoor!" zei Annelies en ze drukte een zoen op hun roze wangetjes.

En toen kropen ze zelf in bed. Greetje wilde lang wakker blijven liggen om te denken aan alle fijne dingen, die ze beleefd had. Maar het zandmannetje had kwistig zand gestrooid op Berkenoord. Ze viel als een blok in slaap.

Deze fijne dag was weer voorbij.

Hoofdstuk 12

GEVONDEN VOORWERP

Hilde was met opzienbarend nieuws op school gekomen. Ze had een grote verhuiswagen zien staan voor Huize Irene. Daar was Annelies erg van geschrokken.

„O Hilde, en onze spulletjes staan nog in het Edelweisshuisje. Als de villa bewoond is, mogen we niet meer in die tuin komen.”

Maar Hilde had de zaak luchtiger opgevat. Ze had gezegd: „Een verhuiswagen brengt de bewoners nog niet mee. Eerst moeten de meubels nog op hun plaats gezet worden en wij hebben woensdagmiddag nog tijd genoeg om onze spulletjes weg te halen. We nemen desnoods een koffertje mee.”

Maar toen ze op die vrije middag met z'n drietjes hun geheime plekje hadden willen bezoeken, was de hele ingang naar de tuin versperd geweest met kisten en koffers en de luxeauto van Eva's vader had ook voor de deur gestaan.

„Het is het beste maar, dat Greetje direct aan de bel trekt,” had Hilde gegiecheld. „Zij is uitgenodigd in Huize Irene en ze hoeft er geen gras over te laten groeien.”

„Nee hoor, dat durf ik niet,” had Greetje geprutteld. „Ik wil veel liever wachten tot ik Eva ergens ontmoet.”

„Nu, dat is hartelijk,” had Hilde gegromd. „Hoe moeten wij dan onze bezittingen uit het Edelweisshuisje krijgen?”

„We gaan alles halen, als 't donker is vanavond,” had Annelies voorgesteld. „We breken wel in, maar we nemen niets mee, wat niet van ons is.”

„Maar als 't donker is, kunnen we toch niets zien,” zei Hilde.

„Dan neem ik mijn knijpkat mee. Hij maakt wel een beetje lawaai, maar Edelweiss ligt nogal ver de tuin in en we zorgen, dat er geen licht naar buiten schijnt.”

„Mogen jullie wel weg?” had Hilde gevraagd.

„Wij wel,” zei Annelies. „Jij komt bij ons en Greetje en ik brengen je samen een eindje weg.”

„En het koffertje? Hoe moeten we dat meenemen?”

„Dat zetten we van te voren in de gang en niemand hoeft te zien, dat we 't meenemen,” had Annelies gezegd.

„Maar als we terugkomen, zien ze 't vast.”

„Als we terugkomen, vertellen we alles eerlijk thuis. Het is nu toch geen geheim meer.”

Ongeduldig wachtten de meisjes op het invallen van de duisternis, want dan zouden ze hun avontuurlijke inbrekerswerk gaan verrichten.

„Annelies, kijk eens, alle ramen van het huis zijn verlicht.”

In de schemer van de avond keken de drie meisjes naar het grote huis, waarin het licht straalde uit alle vensters.

„Daar durf ik niet langs te lopen,” zei Greetje.

„De tuin is toch zeker niet verlicht,” schamperde Hilde. „Kom, we lopen gewoon de tuin in en we verschuilen ons achter de kisten. We moeten wel zorgen, dat het grint niet knerpt en zoveel mogelijk op het gras blijven.”

Het lopen werd toch sluipen. Ze hielden elkaar vast en keken telkens om naar het grote huis. Annelies, die het minst bang was, droeg het koffertje.

Toen ze eenmaal de kisten en het open grasveld voorbij waren, herademden ze. Hier waren struiken, waar ze zich achter konden verschuilen en dat was maar goed ook, want plotseling ging de achterdeur open.

Alle drie doken ze ineem. Annelies liet het koffertje op Hildes tenen vallen.

„Au,” giechelde Hilde en Greetje kon haar evenwicht niet houden en moest door Hilde vastgehouden worden.

„Ze hebben ons gehoord . . . o, ze hebben ons gehoord.”

„Poes-poes-poes . . . Loeki-Loeki-Loeki . . .”

„Ze zijn alleen maar de poes kwijt,” fluisterde Annelies.

De dame, die in de deuropening verschenen was, deed enkele stappen de tuin in en bleef roepen: „Loeki-Loeki-Loeki . . .”

Toen zij niets hoorde, ging zij naar binnen en sloot de deur.

„Gelukkig dat ze alleen de poes maar zochten,” herademde Hilde.

„Maar het is heel erg, dat ze hem kwijt zijn,” vond Greetje.

„Het is de poes van Eva en hij is hier nog niet gewend. Als hij wegloopt, kan hij de weg terug niet vinden.”

„Ja, dat kunnen wij ook niet helpen,” snibde Annelies ongeduldig. „Laten we nu voortmaken. Als ze weer naar Loeki komen zoeken, vinden ze ons misschien.”

Zonder verdere wederwaardigheden bereikten de meisjes het Edelweisshuisje. Ze liepen er omheen en Hilde zei: „Ga jij er eerst in, Annelies. Wij komen wel achter je aan.”

Annelies kroop als eerste langs de gewone weg het huisje binnen. Greetje volgde haar, maar plotseling krabbelde Annelies zo vlug achteruit, dat de twee hoofden tegen elkaar bonsden.

„Au,” zei Greetje en ze schoof terug, maar Annelies had geen tijd om op de pijnlijke plek te letten. Ze hijgde. „O zeg . . . in het huisje . . . zo griezelig . . . ik hoorde leven en toen lichtte ik bij. Ik zag een gek dier met fonkelende ogen en lang haar.”

„De poes van Eva,” wist Greetje direct. „Natuurlijk is dat de poes van Eva.”

„O, dacht je, dat ik geen poesen kende?”

„Maar dit is een angorapoes, die zien er heel anders uit,” hield Greetje vol.

„Zo’n vreemde kat,” rilde Annelies. „Ik durf er niet meer in.”

„Hij doet niets, hoor. Hij zat in de auto ook gewoon te spinnen op Eva's schoot. Ik ben niet bang.”

„Goed, dan ga jij naar binnen en je zet dat dier maar eerst naar buiten.”

„Ja, maar dan loopt hij weg,” wierp Greetje tegen. „Eva moet toch haar poes terug hebben!”

„Dat kunnen wij niet helpen,” zei Annelies onverschillig. „Wij komen onze bezittingen terughalen en daarmee uit.”

„Maar dan zal Eva zo verdrietig zijn. Weet je wat? Ik ga Loeki terugbrengen en ondertussen pakken jullie je spulletjes in het koffertje.”

„Dan moet je toch vertellen, dat je in de tuin geweest bent!”

„Ach, dat is waar ook,” zuchtte Greetje. „Nou ja, ik zal wel zien. Misschien vragen ze niet, waar ik de poes gevonden heb.”

Greetje kroop weer terug in het huisje en begon vleierend te roepen: „Loeki, Loeki . . .”

De poes, die zijn naam hoorde roepen, kwam angstig mauwend naar Greetje toe. Deze aaide hem en nam hem in de armen.

„Kom maar, hoor Loeki. Ik zal jou naar het vrouwtje terugbrengen.”

„Buiten bij het hek wachten, hoor,” riep Hilde haar zachtjes na.

Greetjes hart klopte toch wel erg hard, toen ze aanbelde. Het duurde lang, eer ze voetstappen door de nog onbeloperde gang hoorde en een stem riep: „Zeker weer leveranciers, die komen vragen, of wij klant willen worden.”

De deur ging open en toen deed Greetje maar vlug een stap naar voren, want Loeki, verschrikt door al het lawaai en het vreemde huis, probeerde zich los te wringen uit haar armen.

„Hier is Eva's poes, juffrouw.”

„Eva's poes? Maar hoe weet jij . . .” De dienstbode keek haar verwonderd aan.

„Wat is dat, Betsy?”

„De poes is gelukkig weer terecht.”

De dame, die even tevoren aan de achterdeur naar Loeki gezocht had, was ook in de gang gekomen.

„O, wat fijn voor Eva. Loeki, jij stout dier, mag je weglopen van het vrouwtje?”

Greetje was alweer teruggeschoven naar de voordeur, maar de dienstbode zei: „Maar nu weten we nog niet, hoe het komt, dat Eva en haar poes hier al zo bekend zijn.”

De dame begreep dat echter direct. Ze was Eva's tante en Eva had haar direct verteld van de leuke ontmoeting, die ze met Greetje gehad had.

„Och, maar dan moet jij Margriet zijn. Kom vlug mee, dan gaan we Eva de poes brengen.”

Maar Greetje schudde het hoofd. „Het is al zo donker, juffrouw. Ik moet nu naar huis.”

„Maar ik laat je niet gaan, voor je me beloofd hebt terug te komen. Zeg meteen maar wanneer.”

„Zaterdagmiddag dan?”

„O nee, dat duurt Eva veel te lang. Morgenmiddag na schooltijd maar, hè? Goed en nu ga ik de poes naar Eva brengen, anders krijgt de stakkerd weer hoofdpijn. Ze is zo'n zwak popje.”

Greetje was blij, dat ze het hek uit was. Hilde en Annelies stonden al aan de overkant van de weg te wachten.

„Jullie staan daar zo gek,” giechelde Greetje. „Net of je van de trein komt met dat koffertje.”

„Ik moest er alles maar in proppen,” lachte Hilde, „en Annelies mauwde maar met haar knijpkat: Ieuw-ieuw-ieuw.”

„Greetje, vertel gauw . . . ik moet de andere kant uit. Vroegen ze, waar je Loeki gevonden had? Heb je Eva gezien?”

„Nee . . . ik moet morgenmiddag naar Eva toe om vier uur. En dan zullen ze me vast wel aan de tand voelen.”

„Nou ja, dan hebben we onze spullen toch terug,” zei Hilde luchtig. „Welterusten kinders. Hier Annelies, hier heb je 't laatste tikje.”

Maar Annelies probeerde niet het laatste tikje terug te geven.

Ze was veel te nieuwsgierig naar Greetjes verhaal over Huize Irene. Maar toen Greetje haar verhaal beëindigd had, was ze lang niet zo enthousiast als verwacht kon worden.

„Vind je 't geen leuk avontuur, Annelies?”

Toen stak Annelies haar arm door die van Greetje en zei: „Greetje-Margriet, nu zul je toch niet al je vrije tijd naar Eva gaan? Zie je, ik vind het zo fijn, dat je bij ons bent. We misten je op die picknick-dag al zo.”

Een warm gevoel doorstroomde Greetje.

„Ach welnee dwaasje,” lachte ze. „Natuurlijk ga ik niet zoveel naar Huize Irene. Ik hoor toch zeker bij Hilde en jou het allermeest.”

Toen ze dicht bij huis kwamen, zei Annelies: „O Greetje, het is al lang bedtijd. Er zit wat voor ons op, als moeder ons ziet.”

Ze boften. De deuren van de garage stonden open en de auto was weg. Oom Dolf toerde nog wat rond met zijn vrouw en de kust was vrij. Ja, de kust was vrij, want Tonia, die als uitkijk in de keuken zat, was in slaap gevallen. Langs haar heen slopen de ondeugden naar boven.

„Jullie zijn óók laat,” riep Bert, die niet kon slapen van de warmte en in zijn pyjama rondhing.

„We zijn op reis geweest,” giechelde Annelies en ze zwaaide met het koffertje.

Eén-twee-drie wipten ze in bed en toen Tonia een half uur later ongerust naar boven kwam om te vragen, of Bert niet wist, waar de meisjes waren, vond zij al de bedden in gebruik.

Hoofdschuddend daalde ze de trap weer af.

„Nou zit ik me daar in onrust, omdat dat grut nog niet thuis is en alles ligt op één oor. Nou ja, dat is ook zoveel te beter.”

En toen ging ze haar onderbroken dutje voortzetten tot de grote koplampen van oom Dolfs auto de tuin inzwaaiden.

Toen zuchtte ze: „Gelukkig en daar is de jongeheer ook weer.”

Hoofdstuk 13

BIJ EVA THUIS

„Zo Greetje, ga je bij je nieuwe vriendinnetje op visite? Laat me je dan eens bekijken.”

Tante Ine draaide het meisje om en om en knikte goedkeurend. Het roze linnen jurkje met de strookjesrok stond zo fris bij haar altijd nog wat bruine huid.

„Maar die schoolschoenen moet je verwisselen voor je sandalen en trek er je witte sokjes bij aan. Neem je je fiets mee?”

„O nee tante Ine, mijn mooie fiets laat ik thuis. Ik ben veel te bang, dat hij gestolen wordt. Annelies mag hem vanmiddag wel gebruiken.”

„Dag meisje, een prettige middag, hoor.”

Tante Ine kuste haar pleegdochttertje op beide wangen. Zo lief als ze nu onmiddellijk weer haar fiets aanbood.

Greetje huppelde meer over de weg dan dat ze liep. Alles was ook zo fijn vandaag. Een zomerse dag, een heerlijke lange brief van huis en dan de visite bij Eva. Nu hoopte ze maar, dat veerman Van Zanten er weer zou zijn. Een dag tevoren hadden Annelies en zij de pont niet kunnen nemen, omdat die verlaten aan de andere kant lag. Ze hadden moeten lopen naar school, omdat het geen mooi weer was en op een holletje hadden Annelies en zij toen nog gauw de omweg moeten maken.

O gelukkig, het pontje lag er weer en de veerman was er ook. Greetje sprong op het pontje en zong: „Lieve schipper, vaar mij o-o-ver.”

De veerman keek om en Greetje schrok van zijn gezicht, dat er

zo betrokken en vervallen uitzag. 't Was precies of hij gehuild had.

„Michiel . . . hij is gevallen . . . ,” zei hij, zonder dat Greetje hem iets vroeg.

„Is het dan erg met hem?” schrok Greetje, die nu wel begreep, waarom het pontje de vorige dag stil had gelegen.

Veerman Van Zanten haalde de schouders op. „De dokters zeggen zo weinig. Michiel heeft een lichte hersenschudding, maar dat is 't ergste niet. Een rugwervel is beschadigd. Mijn arme jongen, die zo vlug is als een kwikstaart, zal in 't gunstigste geval een paar maanden moeten liggen.”

„En wordt hij dan beter?”

„De dokter kan eigenlijk nog niets zeggen. Over een maand zullen we zekerheid hebben.”

Het pontje had zich in beweging gezet. Greetje was de enige passagier. Van Zanten had nu weer tranen in zijn ogen gekregen.

„En Kazan . . . jongejuffrouw . . . Kazan, dat stomme dier, is niet bij 't ziekenhuis weg te slaan. Hij ligt maar bij 't hek en wacht . . . En zijn baasje zal niet terugkeren . . . misschien nooit meer.”

Hij veegde met de mouw van zijn blauwe kiel langs zijn ogen.

„Mag ik hem bezoeken? Kan ik iets voor hem doen?” beefde Greetjes stem.

„Och mijn lieve hartje, jij moet er niet om huilen,” zei de veerman. „Ja hoor, als alles goed gaat en hij is wat beter, dan mag je wel naar het ziekenhuis gaan.”

Langzaam verliet Greetje de pont. 't Was of de zon niet meer zo mooi scheen. Dat Michieltje, die altijd zo vrolijk fluitend zijn weg ging, daar nu moest liggen.

In gedachten verdiept vervolgde ze haar weg. Ze schrok, omdat er iemand tegen een raam klopte. Was dat kloppen voor haar bedoeld? Ach natuurlijk, ze was Huize Irene voorbijgelopen en Eva, die al op de uitkijk zat, had tegen het raam getikt.

„Kom maar door deze deur, Margriet.”

Greetje wipte de treden van een klein trapje op en liep de serre binnen. Eva schoof de glazen deur weer achter haar dicht.

„Waarom zit je zo afgesloten? Is je tante soms weer bang dat je kou zult vatten?”

„Ik ben nu alleen maar bang, dat Loeki weer wegwipt. Hij is nog altijd niet gewend hier. Laten we maar naar mijn eigen kamertje gaan. Loeki kan dan niet weglopen.”

Met de poes in haar armen ging Eva haar vriendinnetje voor naar boven. Toen ze halverwege de trap waren, keek Eva's tante om een van de deuren.

„O, is je nieuwe vriendinnetje gekomen? Ik zal jullie straks wat brengen.”

„Je kamertje! Noem je dat je kamertje? Ik vind het een kamer. O Eva, wat snoezig.”

„Ja,” zei Eva. „Maar het is allemaal zo nieuw. Ik voel me er nog niet erg in thuis.”

Greetje liep rond en bekeek alles. Ze ging eens even op de brede genopte rustbank liggen en voelde aan de soepele zijden gordijnen. De kanten stroken voor de ramen waren nog zo hagelwit en op de Rie Cramer-platen aan de muur kwam je niet uitgekeken.

„Dit wordt mijn leerkamer ook.”

„Je leerkamer? Mag je dan niet bij ons op school?”

Eva schudde het hoofd. „Ik heb het vader en tante gevraagd, maar het mag niet.”

„Maar waarom dan niet?”

Eva haalde de schouders op. „Vader en tante Kate zijn bang, dat ik zal verongelukken en kou zal vatten en besmet zal worden met ziekten en zo.”

Daar moest Greetje hartelijk om lachen.

„Ha, fijn dat je weer lacht,” zei Eva. „Straks keek je zo sip, toen je hier kwam.”

„Ach ja . . .” Greetje zuchtte en herinnerde zich opeens weer,

waarom ze verdrietig was geweest. Ze vertelde Eva van het droeve ongeluk, dat Michiel overkomen was en daarna van het bankbiljet, dat de tweeling op de vlieger had geplakt en hoe het kwam, dat Michiel daarbij betrokken was geweest.

Eva vond het ook heel erg, dat Michieltje gevallen was, maar ze schaterde van het lachen om het bankbiljet.

„O Margriet, wat fijn, dat er op Berkenoord kinderen zijn en Annelies en . . .”

„En oom Dolf en tante Ine en Tonia,” vulde Greetje aan. „Maar jij bent toch zeker ook niet alleen?”

„Ach nee, maar altijd praten ze hier over mijn gezondheid en ik moet me altijd alleen vermaken. Vroeger speelde ik met mijn poppen, maar daar ben ik nu toch zeker te groot voor. Wil je ze eens zien?”

In een grote kast was Eva's speelgoed geborgen. De poppen zaten op een rijtje. Greetje nam ze één voor één in haar handen. Er waren Käthe-Kruse-poppen met beeldige Tiroler pakjes aan en er was ook een houten lijs zonder armen en met een houten kop, waarvan het zwartgeverfde haar afgesleten was.

„Die pop is nog van moeder geweest,” zei Eva. Ze nam de houten lijs in haar armen en drukte haar tegen zich aan.

Voor de tweede keer kreeg Greetje die middag tranen in de ogen. Ze sloeg haar arm om Eva heen en zei: „Ik zal veel bij je komen, hoor en je moet op Berkénoord ook komen bij tante Ine en al de anderen.”

„Als ik van hier maar mag,” zuchtte Eva. „Hoor, daar is tante. Kom mee.”

Tante bracht een kop thee en een glas limonade.

„Hier,” zei ze, „eigengemaakte frambozenlimonade voor Margriet en voor Eva thee.”

„Hè bah, die warme thee.”

„Jij mag niet zo'n koude hoeveelheid drinken in je maag hebben, lieveling. Je maag is daar eens een keer van streek door geweest.”

„En Margriet dan?”

„Margriet is een gezond stevig meisje. Jij moet je nu eenmaal in acht nemen. Kijk eens, hier heb ik voor ieder nog een plak heerlijke cake.”

Toen Eva's tante weg was, nam Eva het glas limonade op en dronk er een paar volle teugen uit.

„Ziezo Margriet,” lachte ze, „jij zult wel eens meer limonade krijgen, maar ik bijna nooit. Jij mag ook van mijn thee drinken.”

En toen kwam de vraag, die Greetje al lang verwacht had. Eva bleef midden in een verhaal over Loeki steken en zei: „Zeg Margriet, dat is waar ook . . . hoe kwam jij toch aan mijn poes? . . . Weet je wel, gisteravond!”

Greetje lachte geheimzinnig.

„O, ik had ingebroken bij jullie. Ik niet alleen, hoor. Annelies en Hilde waren er ook bij.”

„Ik weet nu wel, wie Annelies is. Maar wie is Hilde?”

„Hilde is ons schoolvriendinnetje.”

Toen vertelde Greetje het verhaal van het Edelweisshuisje, dat Annelies en Hilde in gebruik hadden genomen, zolang Huize Irene leeg stond. En hoe ze de poes daarin gevonden hadden.

„Een klein huisje in onze tuin? O Margriet, laten we dadelijk eens op verkenning uitgaan.”

„Zou je tante niet bang zijn, dat je kou vat?” plaagde Margriet weer.

„Tante kan vandaag alleen bang zijn, dat ik een zonnesteek krijg,” troefde Eva en ze ging Margriet voor naar de tuin.

Ze was verrukt over het aardige kleine huisje en wrikte aan de deur om deze open te krijgen.

„Aan de achterkant is een opening, waar we door kunnen kruipen,” zei Greetje.

Een oude grijze tuinman drentelde op hen toe.

„We zullen zorgen, dat dat ouwe keetje gauw wegkomt,” lachte hij. „We gaan de tuin piekfijn in orde maken. Hier komt een perk rozen en . . .”

„Maar dat huisje mag niet weg,” riep Eva. „Kom Margriet, we gaan aan vader vragen, of ik het mag houden.”

Opgewonden liep Eva weg naar huis.

„Kalm wat, Eva, je mag je niet zo in 't zweet lopen, kindje.”

„Ik wilde vader wat vragen, tante Kate.”

„De dokter, die je hier behandelen zal, is bij je vader, Eva. Wat had je willen vragen?”

„In de tuin staat een leuk klein huisje. Huize Edelweiss staat erop. Vroeger heeft er een geit in gestaan en na die tijd hebben Margriet en nog een paar andere meisjes het gebruikt om te spelen. De tuinman zegt, dat hij het op last van vader moet afbreken en nu wilde ik vragen, of het mag blijven staan. Dan komen de meisjes bij mij op visite, hè Margriet?”

Greetje knikte.

„De meisjes kunnen hier toch wel op visite komen!” zei Eva's tante. „Het huis is groot genoeg, zou ik zo denken.”

„Ach nee, het is daar toch veel leuker,” zei Eva wat ongeduldig.

„Hè toe, tante, zoekt u eens bij de sleutels, of er een bij is, die op het huisje past.”

Maar tante Kate schudde het hoofd.

„Al zou ik die sleutel hebben, dan kreeg je hem nog niet. Stel je voor, lieve kind. Een hok waar een geit in heeft gestaan. Het is niet eens ontsmet. Je zou wel een huidziekte kunnen oplopen.”

Eva stampte van boosheid.

„Ik mag nooit iets doen, wat ik leuk vind. Ik mag niets, wat andere meisjes mogen. Ik mag niet naar school en ik mag niet zwemmen. Dáár zal ik nog ziek van worden. Bah-bah-bah.” Al sprekend had Eva zich steeds meer opgewonden en het bah-bah gilde ze uit.

„Toe nou lieverdje, wind je niet zo op.”

„Wat is dat hier voor spektakel?”

Aan het einde van de gang ging een deur open en Eva's vader kwam naar voren.

„Eva wil in een geitewal kruipen,” zei tante Kate, „en ze is boos, omdat ik dat niet goedvind.”

„Ik moet zeggen, dat ik er niet veel van begrijp,” lachte Eva's vader. „Maar dat komt misschien nog wel. In ieder geval wilde dokter Goedhart Eva wel eens grondig onderzoeken. Het vriendinnetje wil wel even wachten?”

Een vriendelijke jongeman, die in niets op de oude deftige dokter leek, die Eva tot nu toe behandeld had, kwam lachend naderbij. Maar Eva had haar handen op de rug geborgen en zei nog altijd boos: „Ik ben niet ziek, ik wil gezond zijn.”

De dokter legde zijn handen op haar schouders en zei: „Als je gezond bent, kleine meid, zal ik het eerlijk zeggen en als je het niet bent, zullen we proberen het je zo spoedig mogelijk te maken. Wil je nu even met je vader en mij meegaan?”

Eva ging nu gewillig met de beide heren mee en Margriet bleef bij Eva's tante achter in de keuken. Tante, die bezig was bonen af te halen, babbelde: „Ik kan best begrijpen, dat Eva 't vervelend vindt, dat ze zo'n kasplantje is, maar ze heeft al een keer longontsteking gehad.”

„Mag ik u helpen met de boontjes?” vroeg Margriet.

„Goed, breek jij de boontjes maar,” knikte tante Kate en ze ging door met vertellen, hoe zwak Eva wel was. „Altijd is ze verkouden.”

„Ja, maar dat komt, omdat ze nooit buiten komt,” zei Greetje schuchter. „Durft u haar niet naar school te laten gaan? Ik zal erg goed op haar letten.”

„O nee, je zult zien, dat de dokter dat nooit goedvindt.”

Zou tante gelijk krijgen?

Na een half uur kwam Eva haar vriendinnetje halen. Samen gingen ze naar boven.

„Wat een aardige dokter, hè? Wat heeft hij gezegd?”

„Tegen mij natuurlijk niet veel. Alleen maar, dat ik helemaal niets mankeerde. Hij vond, dat ik een beetje uit mijn krachten gegroeid ben en flink moet eten. En hij vond, dat ik veel te dik

in mijn onderkleden stak. Hier, kijk maar eens, wat ik aan heb. Een flanel en een wollen lijfje en nog een onderjurk en dat met die hitte."

„Hoe houd je 't uit?" lachte Margriet.

Wat zou dokter Goedhart tegen Eva's vader gezegd hebben? O, wat waren de meisjes daar nieuwsgierig naar.

Tante Kate wist er wel wat van. Die was ook in de kamer geroepen, maar ze was er hoofdschuddend weer uitgekomen.

„Daar gaat de auto, Eva," riep Margriet. „De dokter kijkt om en wuift."

Eva stond nog te zwaaien, toen haar vader de kamer binnenkwam. Ze draaide zich om en sprong op hem af.

„Vader, wat zei de dokter?"

„Iedere dag een pak slaag," plaagde vader en toen vervolgde hij op ernstige toon: „Dokter Goedhart is van mening, dat je niet ziek bent en zelfs geen dokterscontrole nodig hebt."

„Hoera," riep Eva, „ziet u nu wel?"

„Ja lieverd, maar vader en tante kennen je al heel wat langer dan die dokter," remde vader, „en je kunt ons niet kwalijk nemen, dat we voorzichtig zijn."

„Mag ik dan naar school?"

„Je mag naar school, maar we laten je halen en brengen met de auto. En als je ziek wordt, is 't weer afgelopen."

„O Eva, wat heerlijk! Mag ze zwemmen ook, mijnheer?" jubelde Margriet.

„Tut-tut. We zullen eerst eens zien, of we hier geen spijt van krijgen," zei mijnheer Charleford. „En wat was er nu met dat geitohok, waar je je zo over opwond?"

Voor Eva haar uitleg kon beginnen, ontdekte Margriet een meisjesfiguurtje, dat reikhalzend stond uit te kijken.

„O Eva, mag ik gaan? Daar is Annelies om me te halen."

„Breng haar de volgende keer mee," zei Eva. „Dat mag wel, hè vader?"

„Hoe meer, hoe liever," knikte mijnheer Charleford.

„Dan breng ik Hilde ook mee, want die hoorde ook bij Edelweiss, weet je wel, Eva?”

„Ik zal het vader vertellen.” Eva danste van pret. „Zeg maar, dat het vast voor elkaar komt.”

Margriet nam afscheid en hoorde nog net, dat tante Kate tegen de dienstbode zei: „En nu wil die dokter het kind voor beter verklaren. O, ik mag er niet aan denken, dat ze zonder ons toezicht op het schoolplein zal spelen.”

„Eva mag naar school . . . Eva mag naar school,” riep Greetje al vanuit de verte naar haar pleegzusje.

„Wat ben je lang weggebleven, Greetje,” knorde Annelies verwijtend. „Volgende keer laat ik je niet meer gaan.”

„Volgende keer mag je ook meekomen, Annelies,” zei Greetje en gezellig gearmd vertelde ze alle belevenissen van die middag. Ze vertelde ook welk ongeluk Michiel overkomen was en Annelies zei, dat Tonia het verslag al in de courant gelezen had.

„Als hij wat beter is, ga ik naar 't ziekenhuis,” zei Margriet, toen ze thuis waren.

„En dan krijg je van mij een fles kersen mee,” beloofde Tonia.

„Ik weet, dat hij er dol op is, want ik heb hem 's zomers wel eens mee laten snoepen, wanneer ik met de weck bezig was.”

En toen veegde ze met de slip van haar schort langs de ogen.

„Krijgen we kersen?” vroeg Wolly.

„Wolly heeft de klok horen luiden, maar ze weet niet, waar de klepel hangt,” lachte Annelies.

En daar moesten ze allemaal om lachen en toen werden ze de keuken uitgezet. Want Tonia moest koken en daar kon ze geen pottenkijkers bij gebruiken. Vooral niet, als ze hun vingers niet thuis konden houden. En dat leerden die hongerige spreuwen van Berkenoord nooit.

Hoofdstuk 14

EVA OP SCHOOL

Annelies en haar klasgenoten stonden op het schoolplein en hielden angstvallig de torenklok in het oog, die vanaf deze plek nog juist te zien was.

„Margriet . . . nog maar één minuutje. Dat nieuwe kind komt vast niet meer vanmorgen,” zei Nel Spoor.

„Ze komt wèl,” hield Greetje vol.

„Maar ze kan wel ziek geworden zijn.”

Greetje keek verschrikt en mompelde tegen Annelies: „Of ze denken bij haar thuis weer, dat ze ziek geworden is.”

„Tingelingeling.” Daar ging de schoolbel en Eva was niet verschenen. Maar toen de meisjes nog maar even in de klas zaten, draaide de grote auto het schoolplein op en Eva wipte eruit.

„Nou zeg, die is wel rijk,” zei Nel.

„Ja, nu hebben jullie eindelijk een kind, dat met een auto gebracht wordt,” zei Greetje en ze lachten allemaal om haar grap.

Eva's vader stapte ook uit. Hij had nog het een en ander te bespreken met de directrice. Maar Eva kwam even later binnen met juffrouw Paré. Ze groette wat verlegen. Ze zag er zo beeldig uit in haar lichtblauw zijden jurkje met de wit-kanten kraag en manchetten.

„Die spulletjes zullen ook gauw vuil zijn,” fluisterde Nel Spoor.

„Ja, als jij ze droeg wel,” grinnikte Hilde.

„Waar zullen we jou eens neerzetten, Eva?” weifelde de klaslerares.

„Naast Margriet,” zei Eva parmantig.

De meisjes keken elkaar eens aan. Zo heel verlegen was die nieuweling toch niet.

„Laten we eens kijken, of dat kan,” zei juffrouw Paré, die wel vond, dat het nieuwe meisje wat vrij was.

Eva kreeg dus haar zin. Samen met Margriet werd ze op de eerste bank gezet.

„Maar jullie mogen niet babbelen,” waarschuwde de juffrouw.

Luisterend naar het bijbelse geschiedenis-verhaal keek Greetje naar de mooie dingen, die voor Eva uitgestald lagen. Een prachtige tas van bruin leer en een fonkelnieuw etui.

Het nieuwelingetje luisterde aandachtig naar de vertelling, maar toen de juffrouw zweeg, schoof Eva naar Margriet toe en zei: „O zeg, we mogen het Edelweisshuisje houden, maar . . .”

„Nee, nee meisje . . . eh . . . meisje eh . . .”

„Meisje Eva,” grinnikte Toos.

„Hoe heet je nog meer, Eva?”

„Eva Charleford tot Usquert, juffrouw.”

„Welnu, Eva, kalm aan. Niet zo kakelen tussen de lessen. Met zo'n heel verhaal moet je maar wachten.”

„Tot wanneer?” fluisterde Eva.

„In 't vrije kwartier,” antwoordde Greetje en juffrouw Paré waarschuwde: „Meisje, ik wacht.”

Eva kreeg met rekenen een beurt voor het bord. Het bleek, dat ze de sommen op een prik kende en ook bij de andere vakken sloeg ze een uitstekend figuur. Dat kon niet anders. Ze had altijd een gouvernante gehad, die haar alleen les had gegeven.

„Wat ben jij knap, Eva,” zei Annelies.

Eva haalde de schouders op. „Om jullie de waarheid te zeggen, valt het me een beetje tegen hier op school. Wat heb ik aan jullie, als ik helemaal niet even met jullie mag praten.”

„Ja, zo is het nu eenmaal op een school,” zei Nel en ze zuchtte er zo hartgrondig bij, dat alle meisjes in de lach schoten.

De meisjes wilden wel allemaal wat babbelen met Eva, maar deze wilde graag praten over het Edelweisshuisje en toen Toos

van Noppen voorstelde even krijgertje te spelen, bleven Annelies en Hilde met Eva en Margriet bij elkaar staan praten. Na het eerste bezoek van Margriet waren Hilde en Annelies ook al een keer in Huize Irene geweest. Nog altijd was er niet besloten, wat er zou gebeuren met het kleine speelgoedhuisje. Eva's vader had alleen opdracht gegeven, dat het niet afgebroken mocht worden.

„Weet je nu, of je het houden mag, Eva?”

„Ik mag het houden, maar ik krijg de sleutel niet, voordat ik jarig ben.”

„Wanneer ben je jarig?” vroeg Annelies gretig.

„Over een maand. Jullie drietjes mogen dan de hele dag bij me komen.”

„Op wat voor dag valt het dan?” vroeg Annelies.

„Op donderdag. We moeten vrij van school vragen,” antwoordde Eva.

Hilde schoot in de lach.

„O Eva, stel je voor, dat we allemaal vrij vroegen op onze verjaardag.”

„Maar als je dat nu graag wilt?”

„Ja, je hebt niet veel te willen op school,” lachte Hilde.

In de dagen die volgden, botste Eva's willetje heel vaak tegen die van juffrouw Paré. Margriet had het niet gemakkelijk in de bank bij Eva. Die had altijd wel iets te vertellen en Margriet wilde haar niet ronduit verbieden tegen haar te praten.

Daarom schoof ze op de uiterste punt van de bank, maar Eva schoof knus naar haar toe en dan klonk het waarschuwend:

„Meisje Charleford!” weer door de klas.

Tot Eva op een keer brutaal door de klas snauwde: „Bah, je mag hier ook niets.”

„Ga maar op de gang staan, Eva,” zei juffrouw Paré. „Brutale meisjes kunnen we hier niet gebruiken.”

Eva verdween naar de gang, maar stak even later haar hoofd

weer om het hoekje. „Het tocht op de gang, juf. Ik mag niet in de kou staan.”

„Ga dan maar naar de directrice, Eva. Misschien kun je daar je grieven eens luchten.”

Eva keerde niet naar de klas terug. Maar toen Margriet naar de kamer van juffrouw Morselt ging om haar Franse les te halen, verliet Eva met roodbeschreide ogen de kamer van de directrice.

„Heb je op je kop gehad?” kon Greetje nog vlug vragen.

Eva schudde het hoofd, maar gaf verder geen uitleg en Greetje durfde niet blijven staan.

In de directrice-kamer liep juffrouw Morselt heen en weer. Ze groette Greetje afwezig en ging door met ijsberen. Greetje nam haar schrift en themaboek uit haar tas.

En toen opeens draaide Mosseltje zich met een ruk om, schoof al de paperassen met een handbeweging op zij en ging niet náást Greetje zitten, maar tegenover haar. Ze keek haar leerlinge vast in de ogen en pakte toen haar handen.

Greetje werd er verlegen van.

„En vertel me eens, Greetje-Margriet, hoe vind jij 't hier bij ons?” vroeg juffrouw Morselt.

„Fijn juf,” lachte Greetje.

De directrice liet Greetjes handen los, keek uit het raam en zei: „En toch moet je 't niet gemakkelijk hebben zo heel alleen in Holland. Verlang je niet erg naar je vader en moeder?”

„Heel erg soms, juffrouw,” antwoordde Greetje eerlijk. „Maar ik heb oma en opa en tante Ine en al de anderen. En mijn broer is pas nog geweest.”

En toen praatte Mosseltje opeens niet langer meer over Greetje. Ze zei en ze keek het meisje weer vast in de ogen: „Margriet, antwoord me eens eerlijk, zit je graag naast Eva?”

Greetje zweeg en peuterde aan het wit-katoenen draadje, dat uit de rug van haar themaschrift stak. Ja, hoe kon ze daar nu op antwoorden. Hoe kon ze zeggen, dat ze het werkelijk niet prettig vond, als Eva telkens wat te fluisteren had en haar aan-

dacht in beslag nam. Ze had dat niet eens tegen Annelies en Hilde gezegd.

„Eva is mijn vriendinnetje,” zei ze zacht.

Juffrouw Morselt lachte gul.

„Dat is waar ook. Ik zal mijn vraag eens anders stellen. Greetje, vond jij, dat juffrouw Paré vanmiddag ongelijk had, toen ze Eva bestrafte?”

Daar kon Greetje eerlijk „neen” op zeggen. Eva had telkens gepraat in de les en ze was nog brutaal geweest ook.

„En wat denk je van die kouvatterij op de gang?” polste juffrouw Morselt verder.

Daar antwoordde Greetje weer niet op, maar er twinkelde een ondeugend lichtje in haar ogen.

„Goed,” zei Mosseltje, „we begrijpen elkaar wel zonder veel woorden. Margriet, zou jij me eens een plezier willen doen en zou je eerlijk tegen Eva willen zeggen, hoe je over het gebeurde van vanmiddag denkt?”

„Eva is mijn vriendinnetje, juffrouw,” zei Greetje weer.

„Juist daarom,” knikte Mosseltje. „Dacht je, dat vriendschap betekent, dat je elkaar maar altijd gelijk moet geven in alle opzichten? Zodra zij de kans krijgt, zal Eva haar nood klagen over die nare school en die akelige juffrouw en dan moet jij eerlijk zeggen, hoe je daarover denkt.”

„Kijk,” vervolgde ze, „Eva is geen school gewend. Ze is altijd behandeld, of ze een kasplantje is en nu wil ze wel bij ons zijn, maar ze wil nog behandeld worden als een zeldzame orchidee en ze is maar een . . . een . . .”

„Een klas-Margriet,” lachte Greetje.

„Eva is gaan denken, dat ze met bijzondere onderscheiding behandeld moet worden en het is het beste, dat jullie onder elkaar aan haar opvoeding werken. Begrepen? En nu spreken we met geen woord meer over ons babbeltje hier. We beginnen nu aan onze Franse les.”

Greetje had maar een lekker kort lesje. Tien minuten en toen ging de bel.

De gelegenheid om met Eva te spreken kwam vlugger dan ze gedacht had. De grote auto van Eva's vader stond nog te wachten, toen Greetje de school uitkwam. Eva wenkte haar.

„Margriet, ga je mee rijden? Vader gaat naar Merkelén.”

„O heerlijk, dan zou ik even naar omaatje kunnen gaan. Maar de andere meisjes dan?”

„Die kunnen niet mee. Vader zegt, dat hij niet met een hele kostschool uit rijden wil gaan.”

„Maar we moeten toch eerst aan tante Ine vragen, of het mag?”

Eva vroeg, of haar vader even langs Berkenoord wilde rijden en mijnheer Charleford zei quasi knorrig: „O, wat heb je toch een last, als je met dat grut uit rijden gaat.”

Greetje kreeg toestemming om mee te gaan, maar ze moest beloven, dat ze de volgende morgen heel vroeg zou opstaan om haar huiswerk te maken.

Zij knikte en wuifde tante Ine en Tonia toe, zolang zij hen nog zien kon.

„Sta jij ook vroeg op voor je huiswerk?” vroeg Greetje.

„Mmmm.” Eva haalde de schouders op, spitste de lippen en priemde met haar vinger in de richting, waar haar vader zat.

„Vader schrijft wel een briefje, dat ik mijn huiswerk niet kon maken.”

„Maar je kunt het toch maken, als je wilt! Je moet er alleen vroeg voor opstaan.”

„Vroeg opstaan vind ik vervelend,” zei Eva kort.

„Nee, ik vind het een grapje,” lachte Greetje. „Als je bed zo heerlijk is 's morgens vroeg en om je dan overeind te hijsen om te kijken, hoe de graven en gravinnen van die oudbakken huizen heetten. Als er geen ezelsbruggetjes waren, onthield ik ze nooit.”

„Daarom is het veel gemakkelijker een briefje van je vader mee te nemen,” lachte Eva.

„Maar dat zou oneerlijk zijn.”

„Ben je jaloers?” plaagde Eva.

Maar Greetje lachte dit keer niet haar gulle hartelijke lach. Ze zei: „Eva, maar nu je op school bent, moet je toch net doen als wij? Mosseltje kan er toch geen apart reglement voor jou op na houden?”

„Maar vader vindt het niet goed voor me om me zo in te spannen.”

„Nonsens, je zult er heus niet ziek van worden, als je vroeg opstaat en Eva, je hebt toch zelf gezegd, dat je 't vervelend vond, als je vader en je tante je als een papkindje behandelden.”

„Nou ja,” antwoordde Eva, omdat ze niet goed wist, wat ze antwoorden moest.

„Als ik 't niet prettig vond op school, zou ik er weer afgaan,” vervolgde ze wat verongelijkt. „Ik heb heel goed gemerkt, dat jullie juffrouw Paré vanmiddag gelijk gaven. Als jullie me dan zo vervelend vinden . . .”

Greetje keek naar de velden, roodgekleurd door de al dalende zon.

„Je kunt aan mij niets gemerkt hebben, want ik had Franse les en ik heb je niet meer gezien,” zei ze.

„Dus jij gaf me gelijk,” zei Eva hoopvol.

Maar Greetje schudde het hoofd.

„Je had geen gelijk, Eva. Je kunt niet babbelen en opletten tegelijk. En van dat kouvatten was onzin. Als jij weer van school zou gaan uit eigen vrije wil, vind ik je geen knip voor de neus waard en we zouden het geen van allen prettig vinden, dat weet je ook wel. Als je zo doet als vanmiddag, zal iedereen op school ook gaan denken, dat je van glas bent.”

Eva zweeg en Greetje kon erg goed merken, dat ze op haar tenen getrapt was.

„Kibbelen de kleine meisjes een beetje?” plaagde mijnheer Charleford, toen de auto voor Merkelen stopte. „Eva heeft zo'n kleur en jullie zaten te kakelen als twee eendjes. Waar moet ik je afzetten, Margriet?”

„Eva gaat toch ook mee naar oma, mijnheer?”

„Hoever is 't lopen?”

„Tien minuten door 't bos.”

„Alleen door 't bos?” Mijnheer Charleford schrok ervan.

„'t Kan heus geen kwaad, mijnheer. Ik weet precies de weg en er zijn 's zomers altijd pensiongasten in de bossen. Als u zegt, hoe laat we hier terug moeten zijn . . .”

„O nee,” zei Eva's vader, „vanavond om acht uur kom ik je zelf halen. Dan is het te laat om alleen in 't bos te lopen voor twee zulke kleine hummels. Zeg me maar, hoe ik dat Hans-en-Grietje-huisje in 't bos moet bereiken.”

Margriet legde uit welke weg de auto moest nemen en toen stapten de meisjes door het bos om Greetjes oudjes te gaan verrassen.

Eva scheen haar boosheid overwonnen te hebben. Ze babbelde weer honderd uit.

Och, wat waren oma en opa blij en wat beleefden de oudjes heerlijke uren. Oma dribbelde af en aan en schonk de meisjes limonade in.

„Eva wil liever warme thee,” plaagde Greetje.

„Ik heb nog nooit een meisje gezien, dat liever thee heeft dan limonade,” lachte oma.

„Hè, wat is 't hier toch heerlijk,” verzuchtte Eva. „Kunnen we niet wat bloemen plukken om mee te nemen?”

„Die wilde bloemen duren zo kort,” vond Greetje. „Ik weet in de buurt een wei te liggen, waar heel veel margrietten staan. We kunnen er nog wel heen, is 't niet, oma?”

„Als opa meegaat,” knikte oma.

„Nu zie je, dat ze voor mij ook wel bezorgd zijn,” merkte Greetje op.

Toen de meisjes met de armen vol margrietten weerkeerden, wachtte Eva's vader al op hun terugkomst. Ze namen afscheid en kregen van oma nog een zakje eigengemaakte babbelaars

mee. Het lieve hartelijke oudje omhelsde Eva, alsof het haar eigen kleindochtertje was.

„Zie je, Margriet,” zei Eva later in de auto, „je bent zo rijk, je hebt nog een moeder . . . en een grootmoeder . . .”

Ze maakte haar zin niet af, maar het was als een antwoord op Greetjes woorden van die middag. Het was, alsof ze wilde zeggen: Een moeder . . . zo'n rijk bezit. Een moeder, die voor je zorgt met zo'n liefde, zo'n toewijding, die waarschuwt, als je fouten begaat . . . en die toch niet zo bezorgd voor je is, dat ze je tot een verwende kasplant opkweekt . . . Ja, dat moet je leven wel veel gemakkelijker maken . . . en zo'n moeder heb jij, Margriet . . . Heb dan maar een beetje geduld met mij.

Het was volslagen donker, toen de auto naar huis reed. De koplampen beschenen de bomen aan weerszijden van de weg zo grappig. „Net een sprookje,” zei Greetje zacht.

„Daar hebben we de lichten van de stad,” zei mijnheer Charleford, zich omwendend. „Gelukkig dat we bijna thuis zijn, want het is al lang kindertjes-bedtijd.”

Eva drukte Greetjes arm.

„Mocht je vannacht maar bij me blijven, Margriet, dan konden we morgenvroeg samen ons huiswerk maken.”

„Ik wil wel, hoor,” zei Greetje, die best zin had een nachtje uit logeren te gaan.

Toen de auto voor Huize Irene stopte om Eva af te zetten, fluisterde Eva mijnheer Charleford haar voorstel in 't oor.

„Samen uit – samen thuis, denk je zeker, hè?” lachte mijnheer Charleford. „Nu, dan zullen we maar even naar Greetjes huis rijden.”

„Maar u kunt ook opbellen,” zei Eva, die haar vriendinnetje maar liever direct bij zich hield.

„Goed, vragen jullie 't dan zelf maar.”

Even later hingen de meisjes aan de telefoon.

„Ik zal net doen, of ik een patiënt ben,” zei Greetje en toen oom Dolfs stem zich meldde: „U spreekt met tandarts Stenfert”,

jammerde zij: „O mijnheertje, ik heb toch zo'n kiespijn, hoef ik vannacht niet thuis te komen?”

„Ik geloof, dat er een ondeugend meisje is, dat mij voor de mal houdt,” zei oom Dolf. „Ik zal eens met tante Ine overleggen en dan hoor je 't wel.”

Maar tante Ine nam de telefoon van haar man over en gaf direct haar toestemming.

„Niet te lang praten, hoor babbelkousje,” plaagde tante Ine nog, „en denk eraan, morgenochtend je huiswerk maken.”

Greetje zou het leuk gevonden hebben om met Eva in één bed te slapen, maar tante Kate vond met haar gewone bezorgdheid, dat ze ruim moesten liggen. Ze legde vlug schone lakens op het brede lits-jumeaux in de logeerkamer. Greetje kreeg een pyjama aan van Eva. Een van flanel met mooie roze strikken.

„Hij is zo wijd, dat we er samen wel in kunnen,” zei Greetje. „We hebben ook geen kruik in bed.”

„Ssst, laat tante het maar niet horen, want die geeft je midden in de zomer nog een verwarmingskussen, als 't bed in lang niet gebruikt is.”

Greetje keek om zich heen. 't Was hier heel wat deftiger dan bij oom Dolf. De gordijnen waren van zalmkleurige damast en de donzen dekens waren in dezelfde kleur overtrokken. Het wekkertje stond met zijn verlichte wijzerplaat op het nachtkastje en wees al elf uur aan.

„We moeten gauw gaan slapen, Eef. Hoe laat zou het wekkertje aflopen?”

„Om zes uur,” antwoordde Eva. „Maar ik kan niet slapen in zo'n gekke grote kamer.”

„Kom maar bij mij in bed,” stelde Greetje voor, het dek terugslaand.

En Eva wipte in Greetjes bed en samen lagen ze toen wel erg nauw in de ene helft van het lits-jumeaux.

„Wel heb ik nou ooit,” zei Eva's tante, toen ze de volgende morgen thee met beschuit en tegelijk Loeki op bed zette. Ze

vond de meisjes in één bed samen gebogen over een boek.

„We overhoren elkaar, tante,” legde Eva uit.

Maar dat ze de hele nacht in één bed gelegen hadden, vertelden de ondeugden maar niet.

„Kon je maar een heleboel nachten hier blijven,” zei Eva, toen ze in de auto naar school gebracht werden. „Ik vond het zo fijn.”

„Vraag dan, of je met de klas mag gaan kamperen,” stelde Greetje voor.

„Ik heb er al een balletje over opgegooid,” zuchtte Eva, „maar vader en tante zullen nooit goedvinden, dat ik in een tent slaap.”

„Ja, maar dat is nu eenmaal kamperen,” zei Greetje en ze praatte er verder niet meer over. Eva mocht toch niet mee.

Hoofdstuk 15

BIJ MICHIEL OP BEZOEK EEN PICKNICK-PARTIJ OP SCHOOL

Michiel zou zes weken in het gips moeten liggen, maar dan zou zijn rug wel weer helemaal in orde komen. Dat vertelde de veerman op een morgen, toen de meisjes zich lieten overzetten.

„Mogen we al bij hem op bezoek, Van Zanten?” vroeg Greetje.

„Nu wel, hoor meisjes. Je zult heel welkom zijn. Iedere middag van twee tot drie is er bezoekuur.”

„Dan gaan we morgenmiddag naar hem toe, hè Annelies? We hebben dan toch vrij van school.”

Tante Ine, die van het plan hoorde, vond dat ze dan ook wat voor hem mee moesten nemen. Een tros druiven bijvoorbeeld. Die kwam altijd van pas bij een zieke.

Maar oom Dolf had een ander plan.

„Als die jongen zo lang plat moet liggen, dan moet hij iets te doen hebben,” zei hij.

Bert schoot overeind.

„Vader, als ik hem mijn oude meccanodoos dan eens gaf?”

„Is die nog compleet?”

„Hij moet op zolder liggen. Er ontbreekt geen stukje aan.”

„Dan ga je hem zoeken.”

De tweeling keek elkaar aan. Na die tandentrekkerij op zolder was het de kleintjes verboden daar te komen.

„Mogen wij mee, Bert?” vleide Wolly.

„Nee, geen lastposten mee.”

„Greetje toe, alsjeblijft.”

„Als ik meega om een oogje in 't zeil te houden, mag je misschien ook naar de zolder.”

„Dan gaan Wolly en ik weer trouwen, hè?”

Terwijl Bert naar de meccano zocht, speelde Greetje met de kleintjes het spelletje, dat hun nooit verveelde. Ze nam een lang gordijn en bond dat samen boven Wolly's hoofd met een strik, die ze losgemaakt had van een bloemenmand. Een oude witte onderrok met strookjes van Tonia werd om haar halsje gebonden en Woutertje moest bruidegom worden.

Maar hij werd een wonderlijke bruidegom. Hij kreeg een krans van Indianenveren op zijn hoofd en een versleten witte doktersjas van zijn vader aan.

„Nou naar beneden,” zei Wolly, die bekijks wilde hebben.

„Nee, want als jullie de trap afgaat, struikel je over die lange kleren,” waarschuwde Greetje.

Maar Bert wist raad. Hij droeg de bruid en bruidegom ieder afzonderlijk de trap af en zo koddig kwam toen het bruidspaar de tuin ingestapt dat tante Ine er oom Dolf bij ging halen. En deze haalde vlug zijn camera en maakte een foto van het bruidspaar.

„Maar nu heb ik nòg de meccanodoos niet,” zuchtte Bert, „en we moeten dadelijk naar school.”

Gelukkig werd de doos nu spoedig gevonden.

„Mag ik hem meenemen?” vroeg Greetje.

„Die doos is veel te zwaar voor je, Greetje,” meende Bert. „Ik zal wel met je meegaan.”

Annelies wilde ook wel graag van de partij zijn, maar tante Ine vond, dat het dan te druk zou worden voor de zieke.

„Annelies een volgende keer,” beloofde zij.

Samen stapten Greetje en Bert door de gangen van het ziekenhuis. Een van de zusters wees hun de weg naar de zaal, waar Michiel lag.

Was dat de vrolijke kwieke jongen? Wit en stil en onbeweeglijk

lag hij in bed. Zelfs geen kussen lag er onder zijn hoofd. „Och,” beklagde Margriet hem en de tranen sprongen haar in de ogen.

„Humpie dumpie zat op de wagen, Humpie dumpie viel van de wagen,” glimlachte Michieltje en hij probeerde erbij te lachen.

„Maar d'r is best een timmerman, die Humpie dumpie maken kan,” zei Bert en toen begon hij Michiel maar meteen te vertellen, wat voor fijne werkdoos hij meegebracht had.

„Kijk eens, joh. Je kunt er alles van maken: bruggen en hijskranen en vliegtuigen.”

Toen Greetje en Bert weggingen, keek de patiënt veel vrolijker.

„Jullie moeten maar eens gauw terugkomen,” zei de zuster, „en je brengt je vrienden en vriendinnetjes maar mee. Natuurlijk ieder op zijn beurt. Het jonge volk moet mijn patiënt maar eens uit de put halen.”

Om beurten nam Greetje de meisjes mee. Hilde, Nel Spoor, Toos, ja zelfs Eva kreeg toestemming om op een vrije woensdagmiddag in het ziekenhuis te gaan kijken.

En toen Michiel veel vroeger uit het gips mocht dan ze gedacht hadden, leefde de hele klas met hem mee.

„Nog twee weken, Greetje en dan ben ik jarig.”

„Wat krijg je voor je verjaardag?”

Eva haalde haar schouders op.

„En weet je wat het raarste is? Vader en tante Kate vragen helemaal niet om mijn verlanglijstje. Ik weet juist zulke leuke dingen om te vragen.”

„Wat dan?”

Annelies, die kwam aandrentelen, ging tussen Greetje en Eva in staan en sloeg stoeiend de armen om hun beider hals.

„We hebben het over de verjaardag van Eva.”

„O dolletjes, Eva, wie vraag je?”

„'t Gewone clubje van vier: Greetje en jou en Hilde. Maar ik vraag jullie op woensdag, hoor, anders is de tijd zo kort.”

„Maar hoe zit dat nou met je verlanglijstje?” vroeg Greetje.
„Daar weet ik niets van. En toch zijn ze met een verrassing voor me bezig, want ze doen zo geheimzinnig. Tante heeft gezegd, dat ik een middag mag overblijven op school de volgende week.”

„En dat mocht je nooit, hè?”

„Nee, tante vond, dat ik mijn hete melk en mijn warme hapje bij de lunch niet mocht missen. Er hangt vast iets leuks in de lucht.”

Annelies maakte een lichtsprong van pret.

„O Greetje-Margriet, een ideel Wij blijven natuurlijk ook die middag over en dan de anderen uit de klas erbij. Een enig stell”

Tonia wilde aanvankelijk niets van dat overblijven weten, maar tante Ine zei: „Eerlijk is eerlijk, Tonia, de kinderen moeten ook wel overblijven, wanneer het in onze kraam te pas komt en nu moeten ze dan maar eens voor hun eigen plezier overblijven.”
„Die mams weet, wat U.L.O.-leerlingen toekomt,” juichte Annelies.

De meisjes troffen het op de overblijfmiddag. De zon scheen stralend. Ze konden fijn buiten eten en de handige Hilde had gedekt als voor een picknick. Zij had een bordendoek over de tuinbank gelegd en daar stonden kris-kras dooreen de boterham-trommeltjes op. Ook nog een flesje met melk en voor Nel Spoor een kroes water.

„Jij drinkt zeker wijn bij je brood, hè Eva?” plaagde Toos.

„Nee, levertraan,” lachte Greetje, „ze krijgt . . .”

Greetje maakte haar zin niet af. Ze wees met een ontsteld gezicht op de grote auto van Eva's vader, die bij het hek stopte.

„O kijk eens, Eva, nu komen ze je toch nog halen.”

„Ik ga niet mee, ik ga toch niet mee,” zei Eva kleurend. „Vader heeft gezegd . . .”

Maar de auto was niet gestuurd om haar te halen, want de chauffeur stapte uit en haalde uit de auto een grote spanen doos.

„Eva krijgt, geloof ik, taartjes.”

Doch het was geen gebak, dat er uit de auto kwam. Het was een schaal vol flensjes, die heerlijk dampten en tante Kate had er bruine suiker en kaneel over gestrooid.

„Maar die eet ik niet allemaal op,” schrok Eva.

„Het is een warm hapje voor alle jongedames, die moeten overblijven,” zei Karel. „Ik moet wachten op de lege doos.”

Erg lang behoefde Karel niet op de doos te wachten. In een ommezien was de stapel flensjes verdwenen.

„Hoe is het met Loeki, Karel? Geef hem maar veel melk en let op, dat de gulzigaard geen vogeltjes vangt. Dat doet hij vast.”

„Nee, we letten er wel goed op, vooral nu we de hele dag heen en weer lopen in de tuin,” zei Karel.

Eva wilde vragen, wat ze dan aan 't doen waren in de tuin, maar Greetje gaf haar een waarschuwendende duw.

„Och suffie,” zei ze, toen de auto weg was. „Karel versprak zich natuurlijk. Dat heen en weer lopen in de tuin stond natuurlijk in verband met de verrassing op je verjaardag. Zouden ze misschien de tuin versieren met lampions?”

„Een tuinfeest,” gniffelde Nel Spoor. „Ik wou, dat ik ook mocht komen. Dan kwam ik als Japanse dame met een kimono en muiltjes aan mijn blote voeten.”

„En dan had je geen sokjes om je vingers aan af te veggen,” zei Annelies en ze lachten allemaal, omdat Nel juist bezig was haar vette vingers aan haar witte sokjes af te veggen.

„Wat doet Toos toch?” vroeg Annelies.

„Toos is bezig vooruit te werken aan haar repetities,” zuchtte Hilde.

„Nee toch?” schrok Annelies. „Het duurt nog eeuwen, voor we ze hebben.”

„Dat dacht je maar. De repetities beginnen op de maandag na Eva's verjaardag. Ze duren drie weken en dan . . .”

Hilde wierp haar trommeltje in de lucht . . . „En dan zijn we vrij . . . vrij . . . vrij . . . zes weken lang.”

„Dat proefwerk is de rijstebrijberg, waar we ons door moeten eten om een goed rapport en een prettige vakantie te krijgen,” bedacht Hilde. „Als ik onvoldoendes heb, mag ik niet naar Rotterdam gaan logeren.”

„Ik heb onvoldoendes, maar ik móet mee, want ze kunnen me thuis niet achterlaten. De hele familie gaat naar de Veluwe,” grinnikte Nel.

„Ik ga na de „kampeerpartij” naar oma,” zei Greetje en haar ogen werden donker van verlangen.

„Margriet gaat naar het Hans-en-Grietje-huisje in het bos,” zei Eva.

„Maar er woont vast geen oude heks, hoor. Er woont het liefste oudje van de hele wereld,” mijmerde Greetje. „Waar ga jij heen, Eva?”

Deze haalde de schouders op. „Misschien naar Zwitserland, of naar Engeland. In ieder geval naar het buitenland.”

„O jij gelukskind.”

Eva maakte een afwerende beweging met het hoofd.

„’t Is niet de eerste keer, hoor, dat ik mee mag. Er is niets aan. Altijd alleen met vader in een hotel. Geen vriendinnetjes. En als vader zaken heeft te doen, zit ik op een hotelkamer met een boek.”

„Arme zielepoot,” zei Nel Spoor. „In ieder geval hebben we onze kampeerpartij en dan zijn we met ons allen. Dol-dol-dol.”

De meisjes schrokken van Nels woorden. Daar had me die domme Nel haar mond weer voorbijgepraat. Eva mocht immers niet mee kamperen!

Eva had zich omgekeerd. Tranen drongen haar naar de ogen.

De meisjes keken elkaar veelbetekenend aan. Ze hadden het zo gezellig gehad onder elkaar en nu had die domme Nel gemaakt, dat al het plezier ineens verdwenen was.

En toen maakte juffrouw Paré het nog erger. Ze kwam erg vroeg op school en kwam met een stapel paperassen op hen af.

„Kijk eens, meisjes, wat ik hier heb. De lijsten waarop staat,

wat jullie mee moeten nemen, als we gaan kamperen. Schoenen met platte hakken. Sokjes, een plastic regenjas, enfin, lees 't zelf maar."

Eva liep naar binnen. Ze mompelde iets over een boek, dat ze moest halen, maar de meisjes begrepen wel, waar de schoen wrong.

„Wat is er met onze Eva?” vroeg juffrouw Paré. „Jullie hebt haar toch niet geplaagd? Ze vond het toch zo leuk om over te blijven?”

„Eva vindt het zo naar, dat ze niet mee mag kamperen,” flapte Nel eruit.

„Waarom mag zij eigenlijk niet?”

„Haar vader is bang, dat ze kou zal vatten en zo,” zei Annelies en ze trok zo'n grappig bezorgd snuitje, dat juffrouw Paré er wel om moest lachen.

„Zal ik eens proberen, of ik die vesting kan nemen?”

„Wat bedoelt u, juffrouw?”

„Als juffrouw Morselt het goedvindt, zal ik naar Eva's vader gaan en vragen, of zijn dochtertje mee mag.”

„Het mag toch niet,” zei Annelies.

„Kom, kom, niet zo somber. Ik denk, dat het het beste is, dat ik er dan maar eens heen stap.”

„Maar juffrouw, wij zeggen van tevoren niets tegen Eva,” riep Hilde, „want als het niet mag . . .”

„Dat vind ik ook, meisje Hogendoorn,” zei juffrouw Paré.

Toen de lerares naar binnen was, moesten ze hun best doen niet in lachen uit te barsten om het „meisje Hogendoorn”.

„O meisje Hogendoorn, wat zou het heerlijk zijn, als meisje Tot meeinging,” riep Annelies baldadig.

„Wie is dat meisje Tot?”

„Dat is Eva,” verduidelijkte Annelies. „Ik kan geen keus maken tussen meisje Charleford en meisje Usquert en daarom zeg ik maar meisje Tot.”

En Eva, die een paar keer haar naam hoorde noemen, dacht:

„Ze trekken er zich niet veel van aan, of ik mee mag of niet. Nou ja, natuurlijk. Ik ben ook nog maar pas hier op school.” Verdrietig liep ze weer naar buiten en Nel Spoor, die nog altijd stond te studeren op het lijstje met de platte hakken en de „plastic”, stopte van schrik het papiertje in haar schoen. Waar het als een gek vlaggetje bleef uitsteken boven haar hiel.

Hoofdstuk 16

EEN CADEAUTJE VOOR EVA

„En hebben jullie een leuk cadeautje voor Eva gekocht?”
Moe en transpirerend lieten Annelies en Greetje zich op de tuin-
stoelen vallen en schudden het hoofd.

„We hebben de hele stad afgezocht en overal gekeken, maar
de dingen, die we leuk vonden, had Eva al. En wat ze niet had,
was te duur of te grotemensenachtig,” zei Annelies.

„Wat vind je te grotemensenachtig?” glimlachte tante Ine.

„Nou, een poederdoosje of een sigarettenkoker.”

„Laten we hopen, dat Eva als volwassen mens ook geen sigar-
rettenkoker nodig zal hebben. Zou je 't prettig vinden, als ik rook-
te, Annelies?”

„Hè bah, nee moes, u niet.”

„Weet jij soms een cadeautje voor een jarig meisje, Tonia?”

„Ik weet er genoeg,” knikte de dienstbode en zette een glas
frisse limonade voor de meisjes neer. „Een armband, of een rin-
getje, of een broche.”

Greetje dacht aan het mooie garnituurtje van goud en bloed-
koraal, dat in Eva's kast lag, en schudde het hoofd.

„We hebben ook niet zoveel geld, Tonia.”

„Als ik jullie was, vroeg ik een verlanglijstje,” bedacht tante
Ine. „Dan weet je zeker, dat je iets geeft, wat ze graag heeft.”

„Dat rijmt ook nog,” zei Annelies ondeugend. „Weet je wat,
we vragen het door de telefoon!”

„Wat ik van jullie zou willen hebben?” riep Eva. „Een portret
van jullie drietjes.”

„Hè ja, dat is leuk,” riep Greetje.

Maar toen zei tante Ine, dat de tijd veel te kort was om nog een foto te laten maken.

„Dat kunnen we proberen,” vond Annelies en met hun drietjes gingen ze de volgende middag na schooltijd op zoek naar een fotograaf, die hen nog zou kunnen helpen.

Hilde wist er wel een. Op de Stationsweg. Hij woonde in een mooi groot huis.

„O kinderen, er staan zulke mooie portretten.”

„Zouden we dan wel genoeg geld hebben?” weifelde Annelies.

„Och kind, natuurlijk. Zes gulden voor een portret. Dat is een kapitaal. We kunnen er nog best ieder een ijsje van nemen.” Maar daar wilden de anderen niets van weten.

„Laten we maar eerst naar binnen gaan,” jachtte Greetje. Samen stonden ze voor de deftig glimmende deur. Die zat echter op slot.

„Bellen natuurlijk,” zei Annelies en ze drukte vastberaden op de elektrische schel.

„O Lies,” zei Hilde, „er staat „keukenbel” onder dat knopje.”

Hilde had goed gezien. Een keurig dienstmeisje in zwart-wit opende de deur. Gelukkig was ze niet boos. Ze liet de meisjes in de gang, ging naar achteren en even later kwam er een dame aan. Ze droeg een witte doktersjas en had een soort motorbril op.

„Wanneer hebben de jongedames afgesproken?” vroeg ze.

„We hebben niet afgesproken,” zei Annelies. „We wilden nu maar ineens gekiekt worden.”

De juffrouw schudde het hoofd.

„Dat zal heel móeilijk gaan. De opnamen moeten tevoren worden afgesproken. Ik zal eens overleggen met mijnheer. Hij heeft nu juist een paar uur gewerkt. Hij kan niet zoveel opnamen achtereen maken, ziet u? Mijnheer is artiest. Iedere foto is een kunststuk. Gaat u hier even binnen.”

De meisjes werden in het atelier gelaten. Ze keken elkaar aan en Hilde giechelde: „O, wat zien jullie er raar uit. Blauwe lippen en groen haar.”

„En jij ziet eruit, of je verschrikkelijk ziek bent geweest,” lachte Annelies. „O, daar hangt een spiegel. Daar kunnen we ons zelf in zien.”

Voor de spiegel lachten de meisjes tot ze niet meer konden. En geen wonder. Drie meelwitte gezichten keken hen aan.

„Ik wil gewoon op een portret komen,” zei Greetje. „Niet met zo'n raar gezicht. En ik zeg het ook.”

Maar zij behoefde niets te zeggen, want de motorbril kwam weer binnen en zei, dat mijnheer toch te moe was om opnamen te maken en dat ze over veertien dagen terug zouden kunnen komen op hetzelfde uur.

En toen ze achter elkaar de gang uitliepen over de dikke zachte loper, keerde Hilde zich nog eens om en zei: „Enne... wat kost het dan?”

De juffrouw schoof de bril weg en zei: „Tja... u kunt al een heel aardige proef hebben voor zeventien gulden vijftig.”

Hilde wilde nog wat antwoorden, maar Annelies gaf haar een por in de rug. Voor ze de deur achter zich dichttrokken, zei de dame nog: „Rekent u erop, dat de opname veel tijd zal vergen? Mijnheer wacht altijd het ogenblik af, dat hij u het natuurlijkst kan nemen, ziet U? U hoeft niet te poseren. Hij bestudeert uw karakter en fotografeert u dan onverwacht.”

De meisjes knikten, maar en Annelies mompelde iets van: „Eerst nog thuis vragen.”

Op de Stationsweg liepen ze stijf naast elkaar, maar toen ze een hoek om waren, vonden ze een tramhuisje en daar lieten ze zich slap van 't lachen op een bank neervallen.

„'t Is maar goed, dat 't daar te duur is,” snikte Annelies. „O foei, ik zie ons al met ons drietjes al maar gezichten trekken tot 't toestel „klik” zegt.”

„Maar nu hebben we nòg geen portret,” herinnerde Greetje nuchter.

En toen vonden ze heel toevallig toch nog een adres. In een achterafbuurtje ontdekten ze achter een raam een scheefgezakt

bordje, waarop stond: „Fotograaf. Zes kabinet met proef voor f 4.50”.

„Alsjeblieft,” wees Hilde. „Zeven portretten en nog ieder twee van de dikste ijsjes die er zijn.”

„Durf jij te bellen, Hilde?”

„Daar is nog al wat aan,” zei Hilde en ze trok aan de dof koperen bel. Er kwam niemand.

„Ik geloof, dat die bel vastzit,” zuchtte ze en ze trok nog eens heel hard en . . . o schrik . . . toen hield ze de bel in de hand.

’t Leek erop, of Lies en Greetje weer een lachbui zouden krijgen, maar Hilde zei: „Help me liever dat ding er weer in te krijgen,” en Annelies en Greetje bedwongen hun lach.

Gelukkig kon de bel weer gewoon op zijn plaats worden geduwd, maar toen waren ze nog niets verder gekomen.

„Zullen we op ’t raam tikken?” stelde Greetje voor.

Annelies echter liep achterom en even later kwam ze terug.

„Er is daar wel een poortje, maar er staat met witte krijtletters op: „Pas op voor de waakhond”.”

„Hoorde je hem blaffen?”

„Nee, dat is juist zo gek. Ik hoorde helemaal geen hond.”

„Ik zal wel op het raam tikken,” zei Greetje en zij voegde de daad bij het woord.

Tussen de gorige gordijnen door keek een vrouw, die een kind op haar arm droeg. Zij knikte en even later werd de voordeur geopend. De meisjes stapten op haar uitnodiging in het smoezelige onbeloperde gangetje. Een lucht van kool en uien walmde hun tegemoet.

De vrouw riep naar boven: „Janus, volk voor ’t atteljee.”

Greetje stak haar vinger op. Het kindje, dat er wel morsig, maar toch erg lief uitzag, greep ernaar.

„Stond u al lang te wachten?” babbelde de vrouw. „U had wel achterom kunnen lopen.”

„Dat durfden we niet voor de hond,” legde Annelies uit.

„De hond?” vroeg de vrouw verwonderd. „O, d’r is geen hond.

Maar ze hebben hier een paar maanden geleden een fiets gegapt en nou hebben we die waarschuwing maar neergezet om die lelijke dieven bang te maken. Gaat u maar naar 't atteljee, dames. D'r hangt wel een spiegeltje om u wat op te frunneke." De vrouw wees de vriendinnen de weg naar een kamer, die als atelier was ingericht. Een laken, dat eens wit was geweest, kon met een gerafeld touw heen en weer worden getrokken. Op de grond lag wat kinderspeelgoed en in de hoek stond een grote stenen hond.

„Toch nog een waakhond,” grinnikte Hilde.

„Wat wensen de dames eigenlijk?” vroeg Janus, die eerst in zijn overhemd had rondgelopen en nu een jasje had aange-trokken. „Pasfoto's om uit te delen op school zeker?”

„Een groot portret van ons drieën,” antwoordde Greetje.

„Als 't tenminste niet te duur is,” voegde Annelies er politiek aan toe.

„Kijk is, beneje de vier en halve gulde ken ik niks behoorlijks make.”

„Dat is in orde,” knikte Greetje.

Janus sjarde een achtergrond met een bospaadje achter een rustieke bank en zei: „Zo, die twee kleinste jongedames maar op de bank en u d'r achter met een bosje bloemen in uw hand.” Greetje pakte een bosje stoffige bloemen en boog zich tussen de beide andere meisjes over de bankleuning.

Toen de fotograaf even verdween om een plaat te halen, prikte Greetje naar links en rechts met haar papieren boeketje. Hilde trok zich lachend terug en Annelies fluisterde: „Dat wordt een portret van 't jaar nul.”

„We hebben hier tenminste geen gezichten, of we uit 't ziekenhuis komen,” zei Hilde en Greetje fluisterde: „En we hebben genoeg geld bij ons.”

Janus kwam binnen met zijn plaat en knikte: „Zo mag ik het zien. Een beetje lossigheid op de foto. Lach maar gerust. Dat is de jonkheid.”

Met lachen hadden ze geen moeite. Greetje plofte in een harde schaterlach, toen ze het beslissende knipje gehoord had.

„Dat benne de zenuwe,” zei Janus, die niet gauw uit zijn evenwicht was te brengen.

Annelies haalde het geld te voorschijn, maar de man schudde het hoofd.

„Betale as u de proef komt hale, dame.”

„Kan die over een week klaar zijn?” vroeg Hilde.

„Over een week? As 't moet wel over twee dage. Dan komt er twee kwartjes voor „spoed” bij.”

Even later stonden ze weer op de stoep.

„Ik heb een gevoel, of ik in drie dagen niet uitgelachen kom,” hijgde Annelies. „O foei, wat een middag.”

„We kunnen ieder nog een ijsje nemen,” constateerde Hilde, die de kas hield.

„We moeten naar huis,” waarschuwde Greetje. „We moeten op tijd aan tafel zijn.”

Het ijsje werd toen maar uitgesteld tot later en Greetje en Annelies kwamen aanhollen, toen de soep al op tafel stond.

„Handen wassen, zitten gaan,” commandeerde Tonia.

Natuurlijk moest iedereen genieten van het portrettenverhaal.

Het werd nogal verschillend opgenomen.

Mijnheer Stenfert zei, dat 't jammer van het geld was en moeder vond, dat ze niet overal zo maar binnen moesten lopen. Je wist nooit, wat er in zo'n huis te koop was.

Maar Tonia merkte op, dat ze in geen zeven sloten tegelijk zouden lopen en dat de jongeheer vroeger altijd gekiekt werd op een bank met bloemen in de hand of in een bokkewagen.

En Bert vond, dat die meiden altijd gekke fratsen hadden en dachten, dat ze zo mooi waren, dat ze ieder ogenblik op een plaatje moesten.

Na het eten liep hij de tuin in en hij ging plagend naast de heg staan, zette zijn ene voet over de andere met de punt op de grond, trok een heel raar gezicht en wilde zijn hand op het geschoren

groen leggen. Maar die heg was scherp en de plaaggeest prikte zijn hand aan een doorn.

Natuurlijk hadden Annelies en Greetje daar erg veel schik om en dat vond Bert weer een reden om die „blagen” eens onder handen te nemen.

Drie dagen later gingen de meisjes het portret halen, maar het was zo'n rare, stijve, vervelende kiek, dat ze 't erover eens waren, dat ze die niet geven konden.

„En toch moet het,” zuchtte Greetje. „We hebben geen geld meer.”

Toen bracht oom Dolf uitkomst. Hij nam met zijn prachtige camera een paar kiekken van de meisjes en bracht die weg om te vergroten. En de drie vriendinnetjes stonden zo leuk en ongedwongen bij elkaar, dat zelfs Bert geen commentaar had.

Tonia vond de afgekeurde foto en schoof die in haar album naast de portretten van haar jonheer en zijn familie, die al wat verbleekt waren.

En toen ze het verkleurde pluchen album dichtknipte en op zijn plaats zette, zei ze hoofdschuddend: „Ze weten tegenwoordig niet meer wat mooi is. Dat is het!”

Hoofdstuk 17

DE VERJAARPARTIJ BIJ EVA

Eva was jarig geweest. Ze had alle meisjes van de klas royaal getrakteerd op een gebakje en ze was erg blij geweest met het cadeautje van haar vriendinnetjes.

Natuurlijk hadden de meisjes willen weten, wat Eva van thuis voor haar verjaardag had gekregen, maar Eva had erg geheimzinnig gedaan.

„Hilde, Annelies en Margriet zullen het wel zien, als ze woensdagmiddag bij me komen. En de anderen mogen het pas weten na die dag.”

Het is te begrijpen, dat de vriendinnetjes hoe langer hoe nieuwsgieriger werden.

„Het is heel, héél fijn en heerlijk,” zei Eva, „en juffrouw Paré heeft er ook iets mee te maken.”

Natuurlijk probeerden de meisjes toen de lerares het geheim te ontfutselen, maar dat lukte hun ook al niet.

„Jullie zijn grote domoren, dat jullie het niet raden kunnen en verder zeg ik niets,” zei de juffrouw.

En daar hadden ze genoeg mee moeten nemen.

„Heus moeder, ik wil niet meer.”

„Jij dan nog een hapje, Greetje?”

„O nee tante Ine. Het was heerlijk, maar . . .”

Hoofdschuddend liet mevrouw Stenfert de macaroni-schotel met tomaten verder rondgaan en Bert nam toen maar de hele schaal voor zijn rekening.

„Die twee hebben de zenuwen, omdat ze naar een verjaardag moeten,” zei hij.

„Ik denk, dat ze een plaatsje over willen houden voor al het lekkers, dat hen wacht,” bedacht oom Dolf.

„We zullen eens vragen aan Tonia, of de jongeheer veel at, wanneer hij naar een partijje moest,” troefde Annelies. Maar moeder schudde waarschuwend het hoofd. Met de oude dienstbode mocht in geen geval de gek worden gestoken.

Boven op de bedden lagen de jurken, die de meisjes aan moesten hebben. Voor Annelies een jurk van witte voile met leuke kleine roosjes bedrukt en voor Greetje een witte organdie jurk met grappig uitstaande strookjes.

Mevrouw Stenfert kwam zelf even de meisjes inspecteren, toen ze klaarstonden om uit te gaan.

„Annelies, er is nog één van je nagels in de rouw. Kom hier, Greetje-Margriet, er zit een tikje zeepschuim in je oor.”

„Dat is van 't scheren,” plaagde Bert, die ook om het hoekje kwam kijken.

Wolly en Woutertje kwamen er natuurlijk ook bij staan. Ze aaiden heel voorzichtig met hun vingertjes over de roosjes.

„Fijn hè?” . . . Woutertje klakte met zijn tong, of hij iets lekkers proefde en Greetje kreeg alweer aanvechtingen om te knuffelen, maar dat werd haar verboden door tante Ine, die zei, dat ze nog niet „nagekeken” waren na tafel en dat het dan best eens kon zijn, dat er een restje tomaat op de strookjes van Greetjes jurk terecht kon komen.

En toen stond – als een verrassing – vaders auto klaar om de meisjes weg te brengen.

„Beleefd zijn, hoor kinderen; beleefd en voorzichtig.”

„Ja, niet met het eetservies gaan kegelen,” plaagde oom Dolf.

„En stap nu maar vlug in, want anders houden we jullie nog thuis van louter voorzichtigheid.”

Eva stond al op de uitkijk en kwam haar vriendinnetjes tegemoet. Hilde kwam ook in de verte aanhollen en pakte pruilend

een slip van haar eenvoudige, roze, linnen jurk tussen vingers en duim.

„O, wat hebben jullie je poesmooi gemaakt. Moeder zei, dat ik een jurk moest aantrekken, die tegen een duwtje kon.”

„We gaan toch zeker niet voetballen,” plaagde Annelies.

„Nee . . . maar ik dacht . . . vandaag zou het huisje klaar zijn. Van binnen is het niet al te netjes.”

„Och ja,” zuchtte Annelies en ze keek verschrikt naar haar vlekkeloze jurk.

Eva danste voor hen uit de stoep op.

„Ik zeg niets . . . ik zeg niets . . .,” zong ze.

„Eva . . . nu je cadeau . . . wat is het?”

Eva haalde een mooi doosje te voorschijn, waar een fonkelnieuwe sleutel in zat.

„Een sleutel . . .?” weifelde Hilde.

„Och domoor, ik begreep het direct,” lachte Eva. „Het is natuurlijk de sleutel van jullie huisje . . . van ons huisje.”

„Maar wat heeft juffrouw Paré daar dan mee te maken?” vroeg Annelies.

„O nee, dat staat hier niet mee in verband. Dat is eigenlijk een ander cadeau.”

„O Eva,” riep Greetje, „ik geloof, dat ik het kan raden. Is het . . . is het . . .?”

„Ssst . . . sst . . .,” waarschuwde Eva. „Straks in ons huisje zal ik het zeggen.”

„Laten we nu maar direct gaan.”

Met hun viertjes wandelden ze de tuin in. Het korte manteltje, dat tante Kate Eva meegegeven had voor het geval dat het koud mocht worden, sleepte slordig achter haar aan.

„Het huisje is versleept,” zei Annelies.

„Ja, het staat nu zo, dat het helemaal tussen de rododendronstruiken ligt.”

„Het Edelweisshuisje,” las Greetje hardop. „O, kijk eens, op-

genomen gordijntjes. Enig! En wat een leuke kleuren verf. Groen met rood.”

Eva stak de sleutel in het slot, en even later ging de deur open. Dan ging ze terzijde om de meisjes binnen te laten.

„Welkom in ons Edelweisshuisje. Het is evengoed van jullie, als van mij.”

„Oh . . . !”

De meisjes konden een uitroep van verrassing niet weerhouden. Annelies was de eerste, die binnenging. Het geitenhuisje was van binnen niet meer te herkennen. Het was volledig gemeubiliseerd.

Er was een houten vloer in gelegd, die geverfd was in een frisse bruine kleur. Er lag een grove gevlochten mat op en er stond een rood gelakt ameublement in. Op een aardig tafeltje in de hoek prijkte een gebloemd serviesje.

Het was geen speelgoed servies, maar het was ook niet zo deftig als de serviezen thuis. Gebloemde koppen zonder schotel en zonder oor.

De theepot stond in een theemandje van geblokt rood boerenbont, en er lag een kleedje op tafel van dezelfde stof. Er waren gordijntjes en Eva vertelde, dat er ook nog geblokte kussens met strookjes zouden komen en overgordijntjes.

„Jammer dat er geen licht is,” zei Hilde.

„Knip,” zei het en Eva liet zien, dat er wèl licht was. Geen licht om bij te werken, maar een schemerlampje om het gezellig te maken, wanneer het eens een dag zou regenen.

De meisjes kwamen niet uitgekeken. Overal was aan gedacht. Er was bergruimte langs de wanden en er was een straalkachel-tje, dat op kille dagen de kou zou verjagen.

„Maar . . . ,” begon Annelies weer, „wat heeft juffrouw Paré te maken met . . . ”

„Och, ik heb toch al gezegd, dat het hier niets mee te maken had!”

„Eva mag natuurlijk mee kamperen,” riep Greetje. „Dat zou juffrouw Paré immers vragen.”

„Ha ja, dat is het, dat is het.”

Toen ze rustig zaten te drinken van de thee, die Eva zelf geschonken had, zei Eva: „Ja, zie je, ik mag eigenlijk niet mee kamperen. Ik mag niet slapen in een tent.”

„O, maar dat is juist zo leuk,” vond Hilde.

Eva's gezicht betrok.

„Als je dat vindt, zal ons plan misschien toch niet doorgaan. Vader vindt alleen goed, dat ik meega, als er bij het tentenkamp een kampeerhuisje gehuurd kan worden. En jullie zouden dan bij mij moeten slapen.”

„Maar dat vind ik nou griezelig,” zei Annelies. „Zo'n huisje, waar we met een paar meisjes alleen zouden moeten slapen.”

„Juffrouw Paré meende anders zeker te weten, dat er zo'n houten huisje met slaappleatsen was en dan waren we ineens klaar.”

„Nou ja,” zei Greetje, „natuurlijk schikken wij ons.”

„Ik mag ook niet zwemmen,” vertelde Eva.

„We zullen allemaal wel een oogje in 't zell houden,” lachte Annelies. „Per slot van rekening ben je een keer erg ziek geweest, Eva, en je bent ook niet zo'n Batavier als wij zijn. Je bent al die jaren een tikje verwend.”

De meisjes hadden een heerlijke middag. Ze smulden van het lekkers, dat hun uit het huis gebracht werd en later speelden ze verstopperkje in het dichte struikgewas.

Na het diner, waarbij ze slagroom met aardbeien toe kregen, mochten ze nog een uurtje nababbelen in hun huisje.

Eva had het schemerlampje aangestoken en Annelies zuchtte: „'t Is net, of we alle vier een mooi cadeau hebben gekregen vandaag. We komen heel vaak hier, hoor Eva.”

„Net zo vaak als je wilt. Ik zal altijd blij zijn, als je komt. Want jullie hebt eigenlijk mijn Edelweisshuisje ontdekt en bewaard.”

Hoofdstuk 18

WEG UIT HET KOOITJE

Nog veertien dagen en dan was het vakantie. Maar voor de vakantie kwamen de rapporten en voor de rapporten de repetities. De meisjes zuchtten en zwoegden onder de proefwerken. Vanmorgen repetitie aardrijkskunde. Twee vragen. De eerste luidde: Noem alle plaatsen en rivieren op de Veluwe.

Het was heel lief van juffrouw Paré die vraag te geven, want de klas had de Veluwe nog maar pas behandeld. De meisjes penden dan ook uit alle macht en niemand zat op zijn penhouder te kluiven.

Maar de tweede vraag was niet zo eenvoudig: Reis per spoor van onze woonplaats naar Zandkerke en noem de plaatsen, waar we langs komen en zeg bij elke plaats welke industrieën er zijn.

O, die ondeugende juffrouw Paré. Zandkerke was de plaats, waar de klas zou gaan kamperen.

„O Margriet, wat een fijne vragen,” had Eva gejubeld en ze had van louter baldadigheid haar arm om Greetjes hals geslagen. En Greetje was het eens geweest met die uitbarsting, want zij en Eva hadden zich juist de vorige dag over de atlas gebogen en gekeken, waar ze precies heen zouden gaan, als de kampeerderij begon. Ze waren bijeen geweest in het Edelweishuisje en Greetje had tegen Hilde en Annelies gezegd: „Komen jullie ook eens kijken, waar de trein heengaat, 't is een heerlijk eind.”

Maar de beide luilakken hadden verdiept gezeten in hun bibliotheekboek en Annelies had geantwoord: „Ik stel alleen maar

belang in Zandkerke,” en Hilde had eraan toegevoegd, dat ze al naar werd, als ze alleen maar een atlas zag.

Hilde en Annelies keken elkaar veelbetekenend aan. Ze wisten wel wie er een reuzecijfer zouden krijgen. Zij zouden maar beginnen met de Veluwe; daar was in ieder geval heel wat over op te spuiten.

Eva was het eerst klaar. Ze schroefde haar keurige vulpennetje dicht en begon het geschrevene over te lezen. Maar haar gedachten dwaalden af. Hè, heerlijk die kampeerderij. Alles lag thuis al kant en klaar te wachten. Een bord, een vork, lepel, een nieuwe tandenborstel . . . o, nog veel meer.

Maar ze moest nog wel een plastic regenjas kopen. Annelies en Margriet hadden er al een, een witte en een rode. Zij wilde ook een rode hebben, maar dan zag ze er precies uit als Margriet.

Opeens bedacht ze iets grappigs. Als Hilde nu een blauwe plastic kocht en zij zelf een oranje, dan hadden ze de kleuren van de Nederlandse vlag. O, dat moest ze tegen Margriet zeggen.

Ze durfde niet fluisteren. Dat hoorde juffrouw Paré toch.

Zij nam een vloeitje en schreef erop: „Hilde een blauw en ik een oranje, dan hebben we de vlag.”

Voorzichtig schoof ze het papiertje naar Greetje, maar de argusogen van de juffrouw waakten.

„Foei meisje Charleford,” zei ze. „Hier wordt niet geknoeid.”

Zij graaide naar het vloeitje en vroeg, nadat ze gekeken had wat erop stond: „Wat betekent die onzin? Heeft dat iets te maken met de Veluwe?”

„Nee juffrouw, maar wel met Zandkerke,” zei Eva. Margriet zette juist een dikke streep onder haar werk en zei: „’t Was geen voorzeggen, juf. Ik heb mijn werk al af.”

Juffrouw Paré schudde het hoofd. Pas over een half uur was de tijd om en ze wist wel, hoe het gaan zou. Als de twee bengels niets meer te doen hadden . . .

„Willen jullie samen even een boodschap voor me doen?” vroeg ze.

„O ja, graag, juf.” De meisjes wipten al uit hun bank.

„Jullie moeten even een pak geel katoen halen voor de handwerkles. Geef dit briefje maar af.”

Samen de stad in! De klasselerares had er vast niet aan gedacht, hoe keurig Eva altijd gehaald en gebracht werd, anders had zij haar niet weggestuurd.

De meisjes genoten erg van hun vrijheid. Om te beginnen trakteerde Eva op een ijsje en juist, toen ze heerlijk stonden te likken en te zuigen, werd er een hand op Eva's schouder gelegd.

„Wat moet dat hier?”

Eva's vader, die uit zijn auto gestapt was, keek verwonderd naar zijn dochttertje.

„Heb je gespijbeld? Zeg het me maar eerlijk.”

Margriet vertelde vlug, hoe de vork in de steel zat en mijnheer Charleford schudde het hoofd.

„En staan jullie dan hier van dat vieze koude ijs te eten? Stap in, dan breng ik jullie naar een lunchroom en trakteer je daar.”

„Hè nee, vader, laat me maar met mijn vriendinnetje gaan. Ik zal heus heel voorzichtig zijn.”

Eva's vader weifelde. Las hij in de ogen van zijn dochttertje de hunkering zo vrij te zijn als alle andere meisjes?

Margriet legde haar hand op zijn mouw. „Ik beloof u, dat ik erg goed op haar zal passen. Altijd!”

„Maar,” glimlachte Eva's vader, „als jij nu alleen in de stad rondzwalkt, is het ook onzin, dat we je nog langer van school halen en ernaar toe brengen.”

„Dan komt u me maar niet meer halen, liefst nooit meer,” knikte Eva overmoedig.

Zonder verder iets te zeggen stapte mijnheer Charleford in. Hij keek eens naar zijn dochttertje. Ze zag er zo stralend en blozend uit. Over veertien dagen zou zij immers óók alleen uitgaan!

Voor hij startte, boog hij zich uit het portierraam en wenkte de beide meisjes.

„Luister eens. Vanaf vandaag wordt Eva niet meer van school gehaald en er ook niet meer heengebracht.”

„Heerlijk,” juichte Eva.

Hij gaf Margriet een klopje op de hand.

„En jou, kleine Margriet, benoem ik zo'n beetje als een toezieende voorgd. Mijn kleine meid is niet veel vrijheid gewend, zie je?”

Margriet legde met een lief gebaar haar hand in de zijne.

„Ik beloof, dat ik altijd op Eva zal letten, mijnheer.”

Toen de auto uit het gezicht verdwenen was, stak Eva spottend haar hand uit.

„Pak me bij mijn handje, Margriet. Ik durf de stoep niet af.”

Maar Greetje schudde het hoofd. „Nee Eef, dat is onzin, dat bedoelde je vader ook niet. Het is heerlijk, dat hij je nu helemaal vrijlaat en we moeten met zijn bezorgdheid niet de gek steken.”

Met het pak breikatoen waren ze een kwartier later weer op weg naar school. Voor alle etalages van damesconfectie bleven ze staan en speurden naar een oranje plastic regenjas.

„Hè bah, ze hebben alle kleuren van de regenboog behalve oranje,” zuchtte Eva.

„Misschien bestaan ze niet in die kleur. Maar laten we 't even vragen.”

Samen stapten ze een groot modemagazijn binnen. Ze werden verwezen naar de derde etage. Met een roltrap moesten ze naar boven en Eva, die het maar een griezelig vervoermiddel vond, gaf een gillette van schrik toen ze erop stapten.

„Houd mij maar vast,” zei Greetje. „Ik ben hier met tante Ine wel vaker geweest.”

De winkeljuffrouw, die hielp op de afdeling regenkleding, schudde het hoofd, toen de meisjes naar een oranje plastic mantel vroegen.

„Moet de jonge juffrouw soms meedoen met een oranjeoptocht?” vroeg ze. „Is geel niet geschikt?”

Eva schudde teleurgesteld het hoofd en de juffrouw ging nog eens extra zoeken in alle hoeken en gaten. Ze haalde werkelijk

een regenkledingstuk van oranje plastic voor de dag, maar het was een regencape, die ook nog een beetje aan de lange kant was.

„Een regenmantel was leuker geweest,” zei Eva. „Maar wat geeft het? Een oranjewimpel bij een vlag lijkt ook niet zo erg op de banen.”

„Wilt u de cape meenemen, jongedame?”

Toen herinnerde Eva zich, dat ze geen geld bij zich had en gaf haar adres op.

„Juist, dus bezorgen met kwitantie,” knikte de juffrouw.

„Mag dat wel van je tante?” vroeg Greetje fluisterend en Eva knikte. Tante zou vast blij zijn, dat ze naar haar zin geslaagd was.

Maar tante vond niet, dat ze erg goed geslaagd was. Ze vond het heel raar om met een oranje cape te lopen, als het geen koninginnedag was. En ze vond het ook niet goed, dat vader zijn dochttertje plotseling zoveel vrijheid had gegeven.

Doch mijnheer Charleford zei: „Ik heb het kooitje opengezet en ik doe het deurtje niet weer dicht.”

En daar bleef het bij.

Al de meisjes uit de klas hadden lijstjes gemaakt, waarop stond, wat ze nog te doen hadden voor de dag was aangebroken, waarop ze naar Zandkerke vertrekken zouden.

Het lijstje van Nel Spoor slingerde de helft van de tijd door de klas, maar dat was niet erg, want iedereen kon weten van wie het was. Er stond o.a. op: „Band voor als mijn rok afzakt en . . . opschrijfboekje voor het vergeten”.

En op het lijstje van Truusje Zeeman stond: „Poëziealbum met plakplaatjes”.

De lijstjes van de vier vriendinnen zagen er eender uit. Bij alle vier stond: „Afscheid nemen van Michieltje”.

„’t Is een schandaal, dat we in zo’n tijd niet bij hem zijn geweest,” zuchtte Annelies.

„Laten we vast eens gaan wuiven bij het ziekenhuis,” stelde Margriet voor. „We gaan er met ons vieren heen als de school uitgaat.”

„Hè ja,” zei Eva, die dol was op die uitstapjes. Ze dacht dan aan de keren, dat ze altijd maar op haar eentje in de auto had moeten stappen. Heerlijk was het zo gezellig gearmd met de meisjes naar huis te wandelen.

Zo stonden ze om vijf uur met hun viertjes voor het hek van het ziekenhuis. Michieltje was uit het gips en had de laatste tijd voor het raam gelegen.

„Dat is hij niet, geloof ik,” weifelde Annelies.

„Als hij het wèl is, dan heeft hij een lange baard gekregen,” lachte Hilde.

Zij schaterden van het lachen, want Hilde had gelijk, er keek een man met een baard door het raam.

„Nu moeten we ook even zwaaien naar die vreemde man, hoor!” zei de medelijdende Margriet. „Anders is het net, of we zieke mensen staan uit te lachen.”

Maar waar was Michieltje? Afgesproken werd, dat Annelies en Greetje op hun weg naar huis langs het pontje zouden gaan. Ze konden dan aan Michieltjes vader vragen, hoe het met hem was.

De veerman wuifde al van verre, toen hij hen zag aankomen. Hij plaagde: „Zo, zo, wat overkomt me? Meisjes met fietsen en al op mijn schip! Je zou haast wensen, dat het regende, alleen om jullie eens over te varen.”

„Hoe is 't met Michiel? Hij ligt niet meer in 't ziekenhuis,” riep Annelies.

„Dat komt uit,” knikte de veerman. „Michiel zit heerlijk in mijn tuintje in de zon.”

„Ach, wat fijn,” zei Greetje. „En is hij nu helemaal beter?”

„Tja,” zei de veerman en zijn gezicht betrok. „Michiel zou een poos zeelucht moeten hebben en dat kan hij wel krijgen ook. Ik heb een oude vriend wonen in Zandkerke, maar ik weet

niet, hoe ik hem daarheen moet krijgen. Hij moet wat toezicht hebben op de reis.”

„O . . . ,” riep Margriet, „wij gaan óók naar Zandkerke. Met de hele klas! Wat zou het enig zijn, als Michieltje met ons mee kon gaan.”

„Da’s casueel,” zei de veerman en hij krabde zich achter het oor. „Ik ga het hem direct vertellen.”

Op weg naar huis maakten Annelies en Greetje een plannetje. Eva’s vader, die op de dag van vertrek in de nabijheid van Zandkerke een conferentie had, wilde erg graag zijn dochter in de auto meenemen. Greetje en Annelies hadden toen besloten ter wille van Eva maar van de gezellige treinreis af te zien en ook mee te rijden met de auto. Nu konden ze aan Eva’s vader vragen, of Michiel mee mocht rijden in plaats van Annelies.

„Dat is nog wel zo gezellig voor Hilde ook,” zei Annelies.

Greetje knikte. Eigenlijk was ze ook veel liever met al de andere meisjes in de trein gestapt, maar afspraak was afspraak en de autotocht met Eva en Michiel zou ook wel prettig zijn.

Oom Dolf regelde zelf met Eva’s vader de zaak per telefoon en de volgende morgen konden de meisjes de boodschap al aan Michiels vader brengen: Op de eerste vakantiedag zou de auto ’s morgens om acht uur Michiel komen afhalen en Michiel zou meerijden naar Zandkerke.

Maar nu was het nog geen vakantie. Doodstil zaten de meisjes in de banken. Ze durfden zich bijna niet verroeren. Voor de klas stond Mosseltje en haar hand rustte op een stapel gele enveloppen.

„Meisjes,” zei ze en ze zette haar bril nog eens recht, „meisjes, hier heb ik de rapporten.”

Er ging een zucht door de klas. Ja, de meisjes wisten heus wel, wat er in die enveloppen stak.

„Ik zal jullie niet lang in spanning laten. Er blijft dit jaar niemand zitten.”

„Hè . . .” Nu was het een zucht van verlichting, die in de klas opsteeg.

„Ja, ja, wacht eens. Ik moet erbij zeggen, dat er nog geen enkel jaar zoveel meisjes zijn geweest, die op een schoen en een slof de volgende klas binnen zijn gesukkeld. Er is heel wat op jullie werk aan te merken, hoor.”

En nu werden hun om beurten de oren gewassen. Hilde moest wat meer haar best doen op Frans en Annelies had een onvolgende voor algebra.

„Al die lettertjes ook,” zuchtte Annelies en ze nam haar rapport aan, waarop een mager vijfje voor wiskunde prijkte.

„Nel Spoor moet heel wat netter gaan werken,” vond de directrice en ze hield een opengeslagen schrift in de hoogte, waarop een landkaart van inktvlekken prijkte.

„Dat was een ongelukje, juf,” zuchtte Nel. Maar toen ze even later haar rapport wilde aanpakken, lachte de hele klas, want haar handen zaten weer vol inkt.

„Juffrouw Paré moet jou in Zandkerke maar eens flink laten aanpakken,” zei de directrice. „Misschien leer je dan wat netheid.”

„En Truusje Zeeman moet zich maar eens wat minder met haar poëziealbum en wat meer met haar werk bezighouden,” vervolgde de directrice.

De stapel rapporten minderde en de klas herademde. Eva kreeg nog eens een standje voor haar babbelsucht in de klas. Alleen Greetje kwam er zonder kleerscheuren af, omdat ze nog bijgewerkt werd in verschillende vakken en daarom nog geen rapport kreeg.

„Maar nu weten vader en moeder in Nieuw-Guinea niets van mij af,” zei Greetje.

Doch Mosseltje zei: „Maak je daar maar niet ongerust over, Greetje-Margriet. Er gaat op verzoek van je ouders iedere maand een verslag over je vorderingen naar hen toe.”

Greetje kreeg er een kleur van. Zo stilletjes als die grote mensen

je in de gaten hielden! Maar toch was het fijn, want hierdoor merkte je ook weer, dat je echt bij hen hoorde, al waren ze ver weg.

„Ziezo meisjes,” besloot de directrice haar relaas, „dit is alles, wat ik te zeggen heb. Jullie weet, dat ik geen huiswerk geef in de vakantie, maar ik hoop, dat jullie je zwakke plekken zelf wat in de gaten zult houden!”

En toen kwam juffrouw Paré en nam de klas weer van Mosseltje over. „Meisjes,” zei de juffrouw, „nu ga ik nog eens met jullie praten over onze kampeerderij. Zoals jullie weet, ben ik zelf naar Zandkerke gereisd om de situatie daar eens op te nemen. Ik zal jullie voortekenen op het bord, hoe het tentenkamp ligt. We hebben daar een paar grote tenten toegewezen gekregen.”

„Maar ik dan, juf?” vroeg Eva met een benauwd gezicht. „Ik mag toch niet . . .”

Eva kreeg een geruststellend knikje van de juffrouw, toen zij vervolgte: „Eva’s vader vindt het niet goed, dat Eva in een tent kampeert en daarom hebben we voor haar en voor nog drie andere meisjes een soort slaaphuisje gevonden. Overdag zijn ze bij ons. En nu moeten jullie zelf maar uitzoeken, wie haar gezelschap zullen houden.”

„Hè leuk, met z’n viertjes in een huisje,” verzuchtte Nel Spoor, die wel begreep wie de drie andere meisjes zouden zijn, die Eva gezelschap zouden houden.

„Je moet je niet voorstellen, dat Eva en haar vriendinnetjes een villa toegewezen krijgen, hoor,” lachte juffrouw Paré. „Het is meer een houten keetje met vier bedden, twee aan twee boven elkaar. Zo’n soort kampeerhuisje.”

„Ik zou het maar griezelig vinden,” zei Truusje Zeeman. „Helemaal alleen in zo’n huisje in de duinen.”

Maar juffrouw Paré stelde de meisjes gerust.

„Het is helemaal niet griezelig. Het huisje ligt op een steenworp afstand van het tentenkamp.”

„Dan is het maar de vraag, hoever je gooien kunt,” grapte Toos van Noppen.

„Ik zou het juist helemaal niet leuk vinden, wanneer de meisjes in het huisje zo'n beetje een apartje vormden,” vervolgde de lerares. „Ze bivakkeren alleen in het huisje en verder zou ik willen, dat ze niet meedoen aan onze corvee, omdat ze hun eigen huisje schoon moeten houden en geloof maar, dat ik duchtig zal controleren, of dat ook goed gebeurt.”

Juffrouw Paré babbelde nog een poos door over het kamperen. Fijn dat ze in bedden zouden slapen, dacht Greetje. Eerst had ze het helemaal niet zo leuk gevonden te moeten slapen in een huisje, maar nu vond ze 't enig. Zouden Hilde en Annelies niet liever in tenten slapen?

Maar toen de school uitging en Eva met een angstig gezicht vroeg: „We blijven toch met ons vieren bij elkaar in Zandkerke?” zei Hilde: „Ik zou het best leuk gevonden hebben in een tent te slapen, hoor, maar met z'n viertjes in een huisje lijkt me ook leuk. Ik neem 't onderste bed, hoor, want ik rol er wel eens uit en dan zou ik een van mijn benen breken.”

„Een van mijn benen . . . je lijkt wel een duizendpoot,” grinnikte Annelies.

En toen gingen ze ieder hun eigen weg, want er viel nog heel wat te beredderen en te pakken, voor ze klaar zouden zijn voor de reis.

Hoofdstuk 19

IN ZANDKERKE

Mijnheer Charleford was een man van de klok. Precies om acht uur stopte zijn auto voor het huisje in de Veerstraat.

Verwonderd keek Eva's vader naar Michiel, die wat stijf liep, maar overigens opgewekt en monter naar buiten stapte.

„Is dat de patiënt?”

„Ja mijnheer, dat is ons duikelaartje,” zei veerman Van Zanten.

„De dokter is erg tevreden over hem, maar we moeten alleen oppassen, dat hij niet te hard van stapel loopt en oververmoeid raakt. We zijn zo dankbaar, dat u tijdens de reis een oogje in 't zeil wilt houden.”

„Reken maar,” lachte Eva's vader. „We hebben één van de banken voor hem gereserveerd en we zullen de boodschap overbrengen aan de oude zeebonk, naar wie we hem toe moeten brengen.”

Michiel werd heel gemakkelijk neergezet in de grote wagen.

Het afscheid viel niet mee. Vooral Kazan maakte het hun moeilijk. Hij huilde zo jankend, toen hij begreep, dat zijn baasje weer weg zou gaan zonder hem.

Maar al heel gauw kreeg de patiënt zijn oude vrolijkheid terug en babbelde hij honderd uit. Hij voelde zich geen sikkepitje ziek meer en hij ging fijn zwemmen en ezeltje rijden aan 't strand. Hij kende die ezeldrijver nog van vorige keren, dat hij in Zandkerke gelogeerd had. Doch gedurende de autotocht werd hij toch wel wat stiller en zijn gezicht betrok. Het laatste gedeelte

van de reis lag hij stilletjes zonder een woord te zeggen in het hoekje van de bank.

„Ik geloof, dat Michiel blij is, dat we er bijna zijn, hè?” zei Eva's vader, toen ze het eerste bordje passeerden, waarop stond: „Naar Zandkerke”.

„Eva en ik zijn ook wel blij, dat we er zijn,” zei Greetje vlug en zij knipoogde even tegen Michiel, die wat moe terug lachte. Langzaam zocht de auto zich een weg door de smalle straatjes van het vissersdorp. Michiel, weer levendig geworden, wees de weg.

„Rechtsom mijnheer en bij dat kruidenierswinkeltje linksaf. Nou nog effetjes rechtuit en dan bij die witte huisjes, daar is het. O kijk, Kokkie staat al op de uitkijk.”

„Net een zeeman van een plaatje,” vond Greetje.

Ja, dat was Kokkie ook. Een dikke visserman in zijn blauwe trui met zijn ringbaardje en het korte stompje pijp tussen de tanden. Hij was niet in 't minst verlegen, toen hij de deftige auto zag, maar noodde vriendelijk: „Zo, zo, mijn jong, kom jij in Zandkerke wat gezondheid opdoen? Nou, je ziet er nog niet erg florissant uit. Wat een huiskleurtje.”

„Zijn vader zei, dat hij niet te hard van stapel mocht lopen,” zei mijnheer Charleford maar vlug.

„Dat het-ie al in een brief geschreven ook,” knikte Kokkie.

„Maar komt u toch uit de auto. Ik heb de koffie bruin.”

„Goed, laten de meisjes maar even uitstappen,” zei mijnheer Charleford. „Ik versper hier de straat met mijn wagen. Als ik de auto geparkeerd heb, kom ik terug.”

„Wat een grappig klein huisje,” riep Eva, toen ze binnen waren.

„Ik kan bijna bij het plafond komen.”

„Ja,” lachte Kokkie, „wij zeelui zijn niet verwend. We zitten het grootste gedeelte van ons leven in een roefje en als we de ruimte willen hebben, klimmen we maar aan dek.”

„O, kijk eens, wat een raar ding,” riep Eva en zij nam een zee-ster op, die op een kastje lag.

Terwijl de meisjes wat rondkeken, schonk Kokkie in en terwijl ze de koffie uitdronken, veegde hij de tafel schoon en zette een schaal versgebakken scholletjes op tafel.

„Alsjeblieft, gisteren gevangen en vandaag op tafel. Tast maar toe.”

„Dan eten we er ons brood ook bij op,” zei Eva.

„Wacht even, dan dekken we netjes en fatsoenlijk,” zei de oude zeeman. „Maarten weet wel, hoe het hoort.”

Hij zette wat bonte bordjes op tafel en legde bij ieder bordje een mes. Hij sneed wat brood en boog zijn hoofd om een zegen te vragen.

Toen mijnheer Charleford terugkwam, had hij schik in zijn dochttertje, dat daar zo gezond en tevreden van het gebakken scholletje zat te knabbelen, alsof ze nog nooit in haar leven met mes en vork gegeten had.

„k Zou mijnheer wel vragen toe te tasten, maar ik weet niet, of mijnheer . . .”

Maarten maakte de zin niet af, maar Eva's vader begreep hem wel. Hij trok een stoel bij de tafel en zei: „Geef mij ook maar eens zo'n eigengebakken onderzeeërtje. Ik weet bij ervaring, hoe die aan de kuststreek smaken.”

„Ik geloof, dat de zeelucht nu al begint te werken,” zuchtte Michiel, „ik heb mijn vierde boterham al op en ik ben weer helemaal uitgerust. Ik ga straks even mee om te zien, waar het tentenkamp staat.”

Maar daar kwam niets van in. Toen de meisjes met mijnheer Charleford vertrokken, werden ze nagewuifd door Maarten. Michiel was al bezig zich uit te kleden om naar kooi te gaan.

Inspectie . . .

Lachend tikte juffrouw Paré op de deur van het kleine huisje boven op het duin en keek om het hoekje.

„Ha, ha, het kooitje leeg, de bedden keurig opgemaakt en de vogels gevlogen.”

Zij liep in de richting van de zee en tuurde met de hand boven de ogen voor zich uit.

„De kinderen zullen toch niet aan 't baden zijn?” dacht zij ongerust.

Langzaam liep ze terug naar de tenten. De afspraak was toch, dat ze zich daar melden zouden voor 't onbijt.

En het klaverblad van vier had zich aan de afspraak gehouden ook, want juffrouw Paré zag, dat de vier meisjes al met de anderen zaten te babbelen.

„Goedemorgen kinders,” riep ze. „Hebben jullie lekker geslapen? Waar waren jullie zo vlug heengestoven?”

„We waren al heel vroeg wakker, juf. En toen zijn we de duinen maar ingegaan om bramen te zoeken.”

„En zeker niets gevonden dan kleine hardgroene bolletjes. Het is nog wel wat vroeg in de tijd, hè? Het is jammer, dat jullie tocht tevergeefs was.”

„O,” zei Greetje, „maar we hebben zo heerlijk gewandeld en we hebben bloemen geplukt voor de tenten en voor ons huisje. En nu hebben we een honger als een paard.”

De meisjes, die corvee hadden, kwamen al aandragen met de schalen boterhammen, en de flessen melk werden geleegd in de plastic bekers. Toos van Noppen, die even tevoren had gezegd, dat ze het helemaal niet leuk vond, dat de melkboer 's morgens rondkwam, omdat het dan net was, of je in een huis woonde, was de eerste, die haar beker leeg had. Heerlijk, hoor!

„Toos had het leuker gevonden, wanneer er koeien in de duinen hadden gegraasd, waar we de melk van hadden kunnen krijgen,” plaagde juffrouw Paré.

„Er graast wel een geit ginds,” zei Eva.

„Dan gaan wij nu op onze beurt de duinen eens verkennen,” zei de leidster.

„Hè nee . . . hè juf!”

Juffrouw Paré keek het kringetje eens rond. O, ze wist wel, waarom de meisjes zo teleurgesteld keken. Ze hadden nu wel onmiddellijk de zee in willen gaan, maar dat ging nu eenmaal niet. Een politieagent had juffrouw Paré gewaarschuwd, dat de zee vlak voor het dorp heel gevaarlijk was, omdat er een zandbank voor de kust lag.

„Luister meisjes, dat baden in zee moeten we uit het hoofd zetten. Je ziet wel, dat een agent te paard heen en weer rijdt om de baders te waarschuwen.”

„En pootjebaden dan, juf?” riepen de meisjes.

„Hè nee, dat is zo kinderachtig,” vond Nel Spoor.

„Ik heb wel een plannetje,” zei de juffrouw. „We gaan wandelen en we nemen ons badgoed mee. Er is een kwartier lopen van 't dorp een zwembad in het kanaal. Dan kunnen we in ieder geval zwemmen zonder gevaar.”

„En ik dan, juf?” vroeg Eva.

„Och ja, dat is waar ook. Eva, jouw vader wil niet hebben, dat je 't water ingaat.”

„Dan blijf ik wel op het strand.”

„Op je eentje?” weifelde juffrouw Paré.

„Mag ik Eva gezelschap houden, juf?” vroeg Greetje.

„Zullen Hilde en ik ook op het strand blijven?” stelde Annelies voor.

„Smeer hem maar gauw,” pochte Eva. „We zullen het best gezellig hebben samen, hè Margriet!”

Toen de klas vertrokken was, daalden Greetje en Eva af naar het strand. De tenten van de badgasten waren al opgeslagen, maar er waren nog maar weinig mensen.

„Zullen we wat tennissen?” vroeg Greetje. „Dan haal ik de plankjes en de ballen.”

Eva ging lekker in 't zand liggen en keek haar vriendinnetje na. Jammer dat vader niet wilde hebben, dat zij zwom. Maar enfin,

ze moest al blij zijn, dat ze toestemming had gekregen om te kamperen.

O kijk, daar kwam Margriet terug met een oude dame. Greetje droeg een voetenbankje en een tas en een grappige kleine terriër sprong om haar heen. Hoe zou Margriet die dame kennen? Maar Eva begreep al gauw, hoe de vork in de steel stak. De dame wees een badstoel aan en Greetje zette het taboeretje en de tas naast haar neer. Dan knikte ze nog eens en kwam naar Eva toe.

„Die dame had haar voet een beetje verzwikt,” legde Margriet uit. „Ze woont in dat grote witte huis, dat Golfslag heet en ze vroeg me, of ik haar even naar het strand wilde brengen.”

De meisjes begonnen met de bal te spelen. Kets-kets-kets. Handig kaatsten de twee de bal naar elkaar toe. Maar o wee, als ze missloegen. Dan moesten ze een heel eind door het mulle zand sjokken om de bal terug te halen en dan zat Trix, de terriër, er ook nog achteraan. Wanneer hij de bal te pakken kon krijgen, liep hij er vlug mee naar zijn meesteres, die hem lachend bestrafte.

„Hij maakt het jullie erg lastig, is 't niet?” vroeg de dame. „Hij is ook zo dol op ravotten.”

„Wij vinden het juist wel leuk, mevrouw, hè Eva?” zei Margriet.

„Zo, heet je vriendinnetje Eva?” vroeg de dame. „En zijn jullie hier in pension?”

De meisjes vertelden, dat ze in het duin kampeerden en de vriendelijke dame trakteerde hen op een reep chocolade.

„Zo,” zei ze, „dat is voor de moeite, die Trix jullie bezorgt.”

De terriër jankte en keek smekend naar zijn meesteres.

„Trix wil, dat ik wat in zee gooi, dan kan hij het apporteren.”

„Willen wij dat dan doen, mevrouw?”

„Goed, maar leg dan de bal en de rackets hier neer, dan kan ik er een oogje op houden. Er zijn wel eens baldadige jongens, die voor kapers op de kust spelen.”

Het leek er veel op, dat Trix het gesprek gehoord had. Hij kwam

aandragen met een stuk hout, dat hij voor Greetjes voeten neerlegde en keek haar vragend aan.

„Kom dan maar mee.”

Om beurt gooiden de meisjes het stuk hout in zee en de kleine Trix sprong dapper het water in en kwam even later zwemmend met het verloren voorwerp terug.

„Het spelletje verveelt hem niets,” zei Eva en Greetje zuchtte: „Geen wonder, het moet heerlijk zijn die golven te voelen op je huid.”

„Waarom ga je er dan niet even in? Of ben je bang, dat je zult verdrinken?”

„Ik zou best durven, maar het måg toch niet van juffrouw Paré?”
Eva haalde de schouders op.

„Ze kunnen wel zoveel verbieden. Die agent is juist hier geweest. Kijk, heel in de verte zie je zijn paard.”

Even weifelde Greetje. Ze hoefde alleen maar haar strandjurk uit te doen, ze droeg het badpak onder haar jurk. Ze kon zwemmen als een rat en als ze nu voor de branding bleef, kon het toch geen kwaad.

„Nee,” zei ze dan, „ik doe het niet, Eef. Het is niet eerlijk tegenover juffrouw Paré.”

„Ik kan niet zwemmen,” zei Eva. „Maar als ik de kans kreeg . . . ik zou niet zo gemakkelijk kunnen gehoorzamen.”

„Gemakkelijk?”

Greetje keek naar de lokkende golven. O, het was niet zo gemakkelijk, als Eva wel dacht. Ze moest vechten tegen het verlangen om even, heel even zich onder te dompelen in het schuimende nat.

„Wees een Margriet, meisje . . .”

„Nee,” zei ze, zich omwendend, „ik doe het niet. Kom mee, Eef, dan brengen we Trix terug.”

En het was maar goed, dat ze de terriër afgeleverd hadden, want even later kwamen hun kameraadjes het duin afhollen.

Ze waren opgefrist na het zwemmen, maar moe van de wandeling en ze lieten zich samen aan de voet van het duin in het warme zand ploffen. En zongen daar van zee en strand, ja, van alles wat hun zo lief was in hun kleine landje.

Hoofdstuk 20

ZANDKERKSE KWAJONGENSSTREKEN EEN NACHTELIJK AVONTUUR

Juffrouw Paré beschouwde zich zelf niet als een strenge overste, die met een troepje rekruten op stap was, en die moesten leven naar een reglement, waaraan streng de hand werd gehouden.

„Juf, mogen we even naar het dorp?” hadden Nel Spoor en Toos van Noppen de eerste dag al gevraagd.

Maar de leidster had gezegd: „We hebben ons gemeenschappelijke dagprogram en ik heb jullie uitgelegd, wat ik niet en wat ik wel wilde hebben. Verder zijn jullie zo vrij als vogeltjes in de lucht en je hoeft me niet telkens te vragen, of je even weg mag gaan, of een strandwandeling mag maken. Maar denk eraan: om zeven uur terug, meisjes.”

En om zeven uur waren ze allemaal present. Dan maakte juffrouw Paré, wanneer het weer goed was, nog een kleine wandeling door de duinen en ze zongen met elkaar het hoogste lied.

Als het weer goed was – ja, dat was eigenlijk iedere dag goed, zodat de plastic jassen alleen gebruikt werden als badmantels op het strand. Want al baadden de meisjes niet in zee, zonnebaden deden ze allemaal en je mocht op het strand niet zonder badmantel lopen.

Een badmantel, een echte badmantel van donkerblauw frotté met mooie witte manchetten, had alleen juffrouw Paré. Deze vond de verschillend gekleurde mantels wel erg handig: „Je kunt altijd zien, wie er bezig is kattekwaad uit te halen. Je kijkt maar naar de kleur van de jas,” had de leidster gegrapt en

Michiel zei: „En ik vind het gemakkelijk, omdat ik nu niet het hele strand hoeft af te zoeken om jullie te vinden. Ik blijf op de boulevard en als ik rood-wit-blauw-oranje zie, dan weet ik wel, hoe laat het is. Dan ga ik een van de trappen af en vind jullie gauw.”

Ja, zo'n sjoktocht door het zand kon Michiel niet goed volbrengen.

Toch deed het verblijf aan zee hem erg goed. De kleur keerde al terug op zijn wangen en al kon hij dan nog geen capriolen uithalen, hij kwam met de dag bij.

Het verblijf in Zandkerke was een aaneenschakeling van heerlijke dagen, totdat . . .

Met hun viertjes waren de meisjes van de vlag, zoals ze om hun plastic mantels genoemd werden, bezig schelpjes te zoeken.

Het liep tegen de avond en de zon hing al bloedrood boven de einder. Greetje keek er peinzend naar. Nu zou die grote blinkende zon dadelijk in zee zakken en . . .

„O, kijk eens wat een mooi rozig schelpje.”

Eva hield één van die lange schelpen in de hoogte, die zoveel op een ouderwets scheermes lijken en de meisjes bewonderden met haar de vondst.

„Woef-woef-woef . . .”

De meisjes keken op en zagen enige jongens, die met een hond aan het stoeien waren.

Och, dat gebeurde wel vaker aan het strand. Maar deze hond blafte zo klagend.

De meisjes keken aandachtig naar het groepje jongens. De hond werd meegesleurd aan een touw en Greetje zag duidelijk, dat één van de jongens hem sloeg met een stok.

Verontwaardigd liep Greetje in de richting van de jongens en, zich omkerend, wenkte ze Eva: „Eva, kom eens hier. Het is Trix.”

„Trix, Trix, Trix.”

Het arme dier kwispelstaartte en wilde zich losrukken om naar de meisjes te gaan, maar de jongen met het touw trok hem zo ruw naar zich toe, dat het dier naar adem hapte in het te strakke touw.

Eén van de andere jongens kwam naar hen toe.

„Is dat jullie hond?”

„Nee,” zei Greetje, „maar . . .”

„Dan heb je er ook niks over te vertellen,” snauwde de jongen.

„Als je maar weet, dat wij jullie zullen nalopen tot we precies weten, waar Trix blijft,” zei Greetje verontwaardigd.

„Eef, Eef, pas op!”

Eva wilde omkijken, maar het was reeds te laat. Eén van de jongens was stilletjes achter Eva omgelopen en had haar een vieze krab in haar jurk geduwd.

„Zo,” grinnikte de kwajongen, „als je ons naloopt, kun je er allemaal een krijgen.”

De meisjes visten de krab uit Eva's jurk, maar ze was zo geschrokken, dat ze snikkend weigerde de jongens te volgen.

„Kom dan maar mee, dan gaan we de boulevard op,” zei Greetje. „Dan kunnen we toch wel zien, wat ze doen. Desnoods zeggen we het tegen een agent.”

En toen hadden ze geluk, want op de boulevard kwamen ze Michiel tegen. Natuurlijk kreeg Michiel het hele verhaal te horen en verontwaardigd zei hij: „Kom maar mee naar beneden, dan zullen we wel eens zien, of ze die hond niet willen afgeven.”

Samen daalden ze weer af naar het strand en Michiel deed het woord.

„Je geeft die hond af, hè?”

„Is-ie van jou?”

„Nee, hij is niet van mij, maar ik ben bij Kokkie in huis en als ik hem het verhaal doe, zullen jullie ervan lusten. Bah, tegen meisjes en dieren durven jullie.”

„Je weet toch niet wie wij zijn.”

„O nee?” zei Michiel. „Jij bent er een van de slager en waar de rest thuishoort, vis ik ook wel uit.”

De jongens overlegden fluisterend. Kokkie, de oude zeerob, was een figuur voor wie iedereen ontzag had in Zandkerke.

De slagersongen keerde zich om. „Joh, ga met die hond op 't dak zitten,” zei hij kwaad en hij gaf het arme dier nog een schop na.

En nijdig, omdat ze de hond hadden moeten afgeven, jowden de jongens de meisjes na en riepen: „Wacht maar, we krijgen jullie wel. We weten toch wel, waar die kale lefschoppers zitten. We krijgen ze nog wel.”

„Ik waarschuw jullie, dat je je daar niet in de buurt waagt, anders krijg ik jullie ook wel,” riep Michiel.

Maar toen ze al scheldend afgezakt waren, zei hij: „Maken jullie je maar niet ongerust, hoor. Ze zullen je heus niet meer te na komen. Daar zijn ze veel te laf voor. Zag je niet, hoe ze in hun schulp kropen, toen ik de naam Kokkie noemde? Als ze niet laf waren geweest, zouden ze begrepen hebben, dat ik op mijn eentje niet tegen hen op kon. Vroeger wel, maar nu niet, nóg niet.”

„Het voornaamste is, dat we Trix terug hebben,” zei Greetje. „We brengen hem gauw naar Golfslag terug. Of wil jij 't doen, Michiel?”

Deze schudde het hoofd. „Jullie hebt Trix gevonden, hoor en ik ga naar huis, want ik ben moe.”

Om beurten droegen de meisjes de rillende Trix. Zijn meesteres was erg blij, dat ze haar spakertje terugkreeg. Ze luisterde naar het verhaal van de meisjes en zei: „Foei Trix, dat heb je er nu van, als je wegloupt. Blijf dan ook bij het vrouwtje.” Zij wilde de meisjes weer trakteren, maar dezen liepen lachend weg.

„We moeten ons om zeven uur melden, mevrouw.”

„Wat in 't vat zit, verzuurt niet,” beloofde mevrouw.

Juffrouw Paré keek eerst wat strak, toen de meisjes buiten adem

om halfacht kwamen aanhollen, maar toen ze hoorde, wat de reden was van het te laat komen, zei ze: „Dat verandert de zaak. Alles wat weerloos is, heeft recht op onze bescherming, ook al zouden we dan een beetje moeten schipperen met de reglementen.”

„Jullie hebben het in het kampeerhuisje veel fijner dan wij,” klaagde Nel Spoor. „Jullie hebt een lamp, dus je kunt lezen zolang je wilt en als het lezen je verveelt, kun je babbelen. Maar wij horen dan direct: meisjes, nu wordt het tijd, dat jullie gaan slapen.”

Annelies lachte. „Dat we ’s avonds licht hebben, is natuurlijk wel fijn, maar we hebben nog geen letter gelezen in Zandkerke. Overdag niet en ’s avonds helemaal niet, want dan lijkt het wel, of al het zand van de duinen in onze ogen is gewaaid.”

„’t Zijn saaie pieten in ons huisje, hoor,” vulde Greetje aan. „Als je wat lang treuzelt met uitkleden liggen er in de bedden al drie van de vier te snurken.”

Maar deze avond was het anders. Eva kon niet inslapen en hield de andere meisjes ook wakker.

„Margriet, weet je zeker, dat de deur op slot is?” fluisterde ze. „Stel je voor, dat de jongens uit het dorp . . .”

„Ja zeker, die jongens zullen ’s nachts weg mogen van hun ouders!”

„Maar het is nog geen nacht.”

„Nou ja en zolang het nog geen nacht is, kunnen we om hulp roepen,” geuwde Hilde.

„Om hulp roepen?” schrok Eva. „Denk je dan, dat ze ons werkelijk kwaad willen doen? Ons huisje in brand steken en zo?”

„Och rare sijs, wat haal je toch in je hoofd? Ik zeg zo maar wat, omdat jij zulke rare dingen zegt.”

„Laten we maar gaan slapen,” zei Annelies. „Zoveel te gauwer is het weer dag.”

Stil lagen de meisjes naar het ruisen van de zee te luisteren. Maar langzaam aan doezelden ze toch weg.

Eva bleef het langst wakker, maar eindelijk viel ook zij in een wat onrustige slaap.

Waardoor schrok ze enkele uren later wakker? Ze had zo naar gedroomd. Er was een inbreker tegen de duinen op geklauterd en die had tegen de ruiten getikt.

Rillend van benauwdheid zat ze rechtop in bed. Haar handen waren nat van 't zweet en haar hart bonsde met harde slagen. Hu, wat was het donker in de kamer. Alleen de bundel stralen van de vuurtoren verlichtte telkens spookachtig het kleine vertrek.

De andere meisjes sliepen ook zo vast! Als er nu maar eens één eventjes wakker werd, maar ze kon hen toch niet wekken, omdat ze angstig gedroomd had?

W . . . w . . . wat was dat? Wat ritselde daar buiten?

Ha, daar kreeg ze een ingeving om de anderen te wekken. Ze zou het bed uitgaan en het licht aansteken. Even . . . heel even maar.

Eva liet zich uit bed glijden en liep tastend naar de deur, waarnaast het knopje zat. Au, wat stootte ze daar haar teen. Gelukkig, hier was het knopje. Zij draaide eraan en – o schrik – het licht ging niet aan. Nog eens draaide ze . . . en nog eens. Alles bleef echter donker.

Onmiddellijk haalde zij zich van alles in het hoofd. Die jongens hadden misschien gisteren het licht kapotgemaakt om hun slag te kunnen slaan, of misschien had een echte inbreker het wel gedaan, die niet wilde hebben, dat er licht gemaakt kon worden in het huisje.

„Margriet . . . Annelies, word eens wakker.”

„Au,” kreunde Annelies, die zo vlug overeind gekomen was, dat ze haar hoofd tegen de onderkant van Margriets bed stootte.

„Wat is er toch?”

„'t Licht . . . 't licht wil niet aan,” zei Eva met een angstige stem.

„Waarom moet het dan aan?” vroeg Hilde. „Mankeert je iets?”

„Nee, maar als we geen licht hebben, is 't hier zo griezelig.”

„In de tenten hebben ze ook geen licht,” geeuwde Annelies en kroop terug in het warme holletje van haar bed.

„Maar hier is licht en als iemand het nu eens met opzet stuk heeft gemaakt?”

„Ach, wie zal dat nu in zijn hoofd krijgen?” geeuwde Hilde.

„Laten we nu toch gaan slapen.”

Eva begon nu hardop te snikken.

„Ik durf niet te slapen, als er geen licht is. Je kunt nooit weten, of er geen inbrekers komen.”

„Och, dan doen we de deur toch open en gillen zo hard, dat juffrouw Paré ons hoort,” grapte Hilde.

„Maar dat kunnen we nu toch ook doen,” zeurde Eva.

„Zeker alleen omdat we geen licht hebben,” lachte Annelies.

Greetje had eens nagedacht. Zij had Eva's vader beloofd, dat ze zo'n beetje over Eva zou waken. O, ze geloofde niets van die inbrekers, maar als Eva nu bang was? Ze kon best even wat warmes aandoen en naar de tent lopen, waar juffrouw Paré sliep.

„Wees maar stil, Eva,” zei ze. „Als je werkelijk bang bent, zal ik juf vragen, wat we doen moeten.”

„Dat vind ik gek, hoor, maar ik ga toch met je mee,” geeuwde Annelies. „We krijgen vast een standje.”

„En moet ik dan alleen blijven?” zeurde Eva.

„Ik blijf toch bij je,” stelde Hilde haar gerust. „Maar je krijgt mij niet uit bed, hoor. Ik vind de hele geschiedenis onzin. Stel je voor, dat je alles in rep en roer gaat brengen, omdat het licht niet aan wil.”

„Er kan met opzet een kabel doorgesneden zijn,” hield Eva vol.

Op de tast hadden Annelies en Greetje zich wat aangekleed.

„Het is maar goed, dat er geen licht is,” lachte Margriet. „Ik heb mijn pullover geloof ik achterstevoren aan.”

„En ik heb de sokjes van Eva gepakt. Ik voel het aan het open-gewerkte patroontje en ze zijn me een uur te groot.”

„Eva, daar gaat-ie, hoor,” lachte Greetje. „Als jullie soms ge-

kidnapt worden, als we weg zijn, laat dan een spoor achter,” plaagde Annelies.

Zij vertrokken en terwijl Hilde alweer wegdommelde, ging Eva naar de deur en opende die. Boven op het duin stond ze daar in haar dunne nachtjapon.

Het ruisen van de zee klonk nu zo onheilspellend. Er ritselde iets voor haar voeten. Een stuk papier, dat tegen haar voet waaide. De vuurtoren bleef zijn bundels licht zwaaien. Een paar keer achtereen en dan een poosje niets.

Rillend in de koude nachtlucht keek Eva naar de zee, naar de branding, die even oplichtte in het onheilspellende duister.

Zo stond zij en wachtte . . . huiverend van angst en kou. Als een dwaas klein meisje, bang voor dieven en inbrekers, die alleen in haar verbeelding bestonden.

Toen Greetje en Annelies het huisje verlieten, hadden ze elkaar onwillekeurig stijf bij de arm gegrepen.

„Griezelig, hè Margriet?” fluisterde Annelies.

„Nu moet jij ook nog beginnen,” zuchtte Greetje. „Laten we bedenken, dat het helemaal niet griezeliger is dan overdag. Alleen is er dan wel licht.”

„Ja, daar gaat het juist om . . . au-au . . .,” zei Annelies, die tegen een oudroest emmer schopte, die nu rinkelend wegrolde. Het was zo donker, dat de meisjes op het licht van de vuurtoren moesten wachten om de afdaling naar de tenten te vinden. Gelukkig was het doel van de tocht dichtbij en Greetje friemelde aan het toegeknoopte voorzeil van een der tenten.

„Kloppen kunnen we niet,” fluisterde ze.

„Is daar iemand?”

Een forse mannenstem deed hen haast ondersteboven rollen van schrik. Een damesstem piepte er achteraan: „Wat is er, man? Toch geen dieven? O, ik heb het altijd wel gezegd, dat het onverantwoordelijk was om buiten te slapen. Waar zijn de kinderen? O, bescherm de kinderen toch.”

„Wij moeten juffrouw Paré hebben,” zei Annelies nuchter. „Juffrouw Paré, dat is onze leidster.”

„Wat is er aan de hand, meisjes?”

Greetje en Annelies merkten nu, dat ze toch nog bij de verkeerde tent verzeild waren geraakt. Juffrouw Paré stond met haar zaklantaarn in de hand een tent verder.

„Och juffrouw, eigenlijk niets. Eva is bang in het donker en het licht wil niet branden. Zij denkt, dat dieven de kabel hebben doorgesneden.”

„Och, wat een onzin,” zei de leidster. „Jullie huisje krijgt niet eens licht vanaf het lichtnet. Het komt van een accu. Dat heb je ervan, als de jongedames hun ogen in hun zak hebben. Dat weigeren van het licht heeft niets te betekenen. De batterij zal bijgevuld moeten worden.”

„Dat zullen we dan wel tegen Eva zeggen, juf.”

„Nee, nee meisjes, ik loop nu even mee om te kijken, hoe de zaken bij jullie staan. Wacht, ik heb hier een lantaarn, die we mee kunnen nemen. De meisjes hier zullen wel doorslapen. Wacht, ik doe even mijn badjas aan.”

„Kunt u het alleen redden, juffrouw Paré?” vroeg de heer, die terzijde was blijven wachten.

„Best mijnheer Knoef, dank u. Gaat u maar rustig slapen. Het split me, dat we u per ongeluk gestoord hebben.”

Greetje struikelde in het donker nog over een tenttouw en voelde haar scheenbeen akelig schrijnen.

„Geef me maar een arm, meisjes.”

Hè, wat een veilig gevoel was het, als er maar een groot mens bij was. De zee ruiste nu niet dreigend meer en de duinen waren weer gewone zandhopen geworden. Geen grote dreigende reuzen meer, voor wie je bang was.

Toen Eva de lantaarn zag aankomen, haalde ze verlicht adem en liep de stoet tegemoet. Maar ze werd niet al te vriendelijk ontvangen.

„Eva, als je het hele kamp in rep en roer brengt, omdat de bat-

terij leeg is, dan ben je werkelijk niet geschikt om te kamperen.”

„Ja maar, juf . . .”

„Ben je in je nachtopon naar buiten geweest?” schrok de juffrouw. „Kind, je rilt over je hele lichaam. Je zou een ernstige kou kunnen vatten. Ga onmiddellijk in bed en laat me je onderstoppen. Als ik water had, kreeg je ook nog een warme kruik. Foei, wat ben je koud.”

Even later lag Eva klappertandend in bed. Juffrouw Paré had haar tot aan haar neus ondergestopt.

„Jullie ook in je kooitjes, meisjes. Zijn jullie soms ook koud?”

Ja, Greetje en Annelies hadden het ook niet warm, maar de warmte van het bed deed hun zo behaaglijk aan, dat ze alle narigheid meteen vergaten.

„Ik doe de deur niet op slot en neem de lantaarn nog even mee,” zei juffrouw Paré. „Niet bang zijn, Eva. Ik ben zo weer terug.”

De juffrouw hield woord. Nog geen tien minuten later stond ze met een kan hete melk en een paar bekers weer in het huisje. Ze plaatste de lantaarn op tafel en liet de meisjes drinken.

Het werd bepaald knus, toen Hilde wakker schrok en met de ogen knipperend vroeg, waarom ze niet in de tent ontbeten.

„Nou, jullie zijn de kampeerdere wel,” plaagde juffrouw Paré.

„Het kwam allemaal door dat meisje Charleford,” waagde Annelies te grappen.

„O jullie ondeugden,” lachte juffrouw Paré. „Kruip allemaal diep onder de dekens en probeer je shade in te halen.”

Zij ging weg en het duurde nu niet lang meer, of Annelies en Greetje en Hilde sliepen als rozen.

Maar Eva sliep niet. Zij was ook niet bang meer. Het nare rillen was opgehouden en ze was heet . . . gloeiend heet nu. Slapen kon ze niet. Ze ging spelletjes liggen bedenken met het licht van de lamp.

Als je je ogen wijd opendeed, kreeg het licht een stralenkrans en als je je ogen dan langzaam dichtkneep, schoot het vonken uit. En die vonken werden tot bloemen en pijlen. Net als bij

een vuurwerk. Dat was mooi, maar later werd ze er moe van. Toen zag ze jongens, die haar nazaten en ze hadden vurige zeekrabben in de hand en Eva riep: „Je gooit er niet mee, hoor, anders gaat het licht uit.”

„Eva is vast ziek,” zei Greetje de volgende morgen. „Ze praat telkens hardop.”

„Ik droom ook wel eens hardop en dan ben ik toch ook niet ziek,” lachte Hilde.

Juffrouw Paré scheen zelf ook niet erg gerust te zijn op de afloop van het avontuur. Ze was al heel vroeg in het huisje en schudde bezorgd het hoofd.

„Juist, precies wat ik dacht: Eva heeft een flinke kou gevat. O, dat het nu juist Eva moet zijn. Wat zal haar vader ongerust zijn, als hij hoort, dat ze ziek is. Misschien haalt hij haar wel direct naar huis.”

„Laten we eerst de dokter halen, juffrouw,” zei Greetje. „Misschien is het helemaal niet zo erg.”

„Ja, dat zullen we doen. Weten jullie een dokter te vinden?”

„Op de boulevard woont er wel een,” wist Hilde.

„Dat is een tandarts,” zei Greetje. „Weet u, wat we doen zullen? We lopen even naar Kokkie en vragen dan welke dokter erg goed is.”

Juffrouw Paré keek hen hoofdschuddend na. Je hoefde heus niet geleerd als een dokter te zijn om te zien, wat ze zelf ook zag: dat Eva een flinke kou te pakken had. Och, die trouwe hartjes. Ze waren zo bezorgd voor hun vriendinnetje.

De meisjes vonden Kokkie met Michiel aan het ontbijt. Hij schudde het hoofd, toen hij het verhaal hoorde. Was dat deernetje bang, omdat er geen licht was? Ze moest eens een nacht op een wrak gezeten hebben, dat ieder ogenblik stukgeslagen kon worden.

„Zoals jij, hè Kokkie? Vertel er eens meer van,” bedelde Michiel.

„Ja zeker, we gaan hier op ons dooie gemak een pijpje zitten roken, als dat bange deernetje een dokter nodig heeft. Ik ga hem

zelf waarschuwen. Ik weet wel een heel goeie, die hier op Zandkerke geboren en getogen is. Hij is van een goed slag, want hij trok er als jongen al op uit met me, toen we de reddingboot gingen proberen. En als Kokkie het vraagt, dan gaat hij overal heen. Ik zal wel even meegaan met jullie.”

Het dienstmeisje van dokter Glasstra lachte, toen zij Kokkie zag.

„Het is spreekuur en het loopt nogal druk. Maar ik zal dokter zeggen, dat jij er bent, Kokkie. Wacht maar even in de gang.”

Even later kwam de dokter met uitgestoken hand op de oude zeerob toelopen.

„Ha Kokkie, heb je me eindelijk eens als dokter nodig? Wat scheelt eraan, kerel? Kiespijn of eksterogen? Erger zal 't wel niet zijn.”

„Mis poes, ik heb dokter niet nodig, maar op het kampeerterrein, waar deze meisjes verblijven, ligt er eentje ziek. Kunt u niet even meelopen?”

„Mag ik alsjeblieft eerst even mijn patiënten behandelen, Kokkie? De jaren, dat ik baas was over me zelf en door de duinen zwierf om te luisteren naar je verhalen, zijn voorbij. Laat me de naam van het patiëntje noteren, dan kom ik zo spoedig mogelijk.”

„Dat is me nog eens een dokter,” glom Kokkie. „Zo gaan er geen dertien in een dozijn. Ga maar tegen de juffrouw zeggen, dat hij zal komen.”

Dokter Glasstra kwam en luisterde naar het verhaal, dat juffrouw Paré hem deed.

„Wat zegt u? Zo uit bed in haar nachtjapon naar buiten? Wat een dom ding. Laat me eens kijken. Een klein beetje koorts. Een verkouden neusje. Nee hoor, het is niets bijzonders.”

„Vindt u het nodig, dat ik haar vader waarschuw?”

„Haar vader waarschuwen?”

Dokter Glasstra keek met grote verwonderde ogen naar Eva. Toen vertelde de lerares, waarom ze deze geschiedenis zo ver-

velend vond en hoeveel moeite het haar gekost had Eva mee te krijgen naar de badplaats.

De dokter knikte.

„Ja, ja, nu begrijp ik wel, dat we dubbel en dwars voorzichtig moeten zijn. Ik zal morgen nog even terugkomen en houdt u haar dan in bed tot ik terugkom.”

„Dus hoef ik haar vader niet te waarschuwen, dokter?” vroeg juffrouw Paré nog eens.

„In geen geval. Het is een flinke verkoudheid zonder meer.” In de nacht, die volgde, sliep Eva als een roos en de volgende morgen merkte ze wel, dat ze eigenlijk alleen maar verkouden was. Ze begon te zeuren om mee te mogen naar het strand, maar de juffrouw was onverbiddelijk.

„Vanmiddag komt de dokter en dan zullen we verder zien,” zei ze. „Omdat het zo benauwd warm is, zullen we ongehoorzaam zijn en je uit bed laten komen. Maar je blijft om en bij het huisje tot de dokter is geweest.”

Greetje hield Eva trouw gezelschap. Eigenlijk hadden ze afgesproken, dat Hilde, Annelies en zij om beurten thuis zouden blijven, maar telkens weer had Greetje gezegd, dat ze 't helemaal niet erg vond om Eva gezelschap te houden.

De anderen hunkerden zo om weg te komen met de overige meisjes. Greetje vond het helemaal geen straf. Nu kon ze ook eens lezen. Met een mooi boek lag ze op de duinen buiten het huisje en keek naar de zee, die haar golven nu zo lui naar het strand wiegde. Alsof dezelfde zee nooit schepen stukbeukte en mensenlevens roofde.

En ze dacht aan Coen, die ook altijd op die golven zwierf. En aan vader en moeder, die eens weer naar Holland zouden komen.

O, ze hoopte, dat het niet zo heel lang zou duren. Ze had het wel erg prettig bij de Stenfertjes, maar ze kon zo naar vader en moeder verlangen en dan . . . omaatje werd oud en ze verlangde heel erg naar haar kinderen.

„Goedemorgen Margriet. Heb je vandaag weer huisarrest?”
Michieltje was ongemerkt achter haar geslopen en liet zich naast haar neerploffen.

„Waarom zeg je „wéér?” vroeg Greetje. „Je bent hier gisteren niet geweest, dus je kunt ook niet weten, dat ik toen ook bij Eva gebleven ben.”

Michieltje lachte breeduit.

„Maar je vergeet de plastic jassen,” zei hij. „Gisteren was jouw kleur niet aan het strand. Daar is Greetje niet bij, dacht ik.”
Eva, die brieven had zitten schrijven, stak haar hoofd om het hoekje.

„Nog altijd huisarrest?” glimlachte Michiel. „Niks leuk, hè? Ik kan er over meepraten, hoor.”

„Ben jij weer helemaal beter, Michiel?”

„Bijna. Zie je, als ik erg moe word, heb ik nog een gevoel, of mijn rug gebroken is.”

„Als je beter bent, Michiel... ga je dan weer ramen wassen?” vroeg Greetje.

Michiel wachtte erg lang, voor hij antwoord gaf.

„Ramen zemen... het is eigenlijk geen vak, hè? Geen mooi vak, bedoel ik. Ik ben ermee begonnen op mijn vrije middagen en later, toen ik van school kwam, verdiende ik al aardig wat geld. Moeder kon het zo goed gebruiken.”

„Maar als je mocht kiezen, Michiel?”

„Als ik mocht kiezen... dan wilde ik alles weten van bloemen en tuinen en zo.”

Hij was opgesprongen en jodelde hard om zijn verlegenheid te verbergen en daalde langzaam het duin af. Beneden gekomen wees hij lachend naar het strand, zette zijn handen voor zijn mond en riep: „Een witte en een blauwe, ze komen zo thuis.”

Even later klommen Annelies en Hilde werkelijk het duin op. Annelies pufte en zei: „Ik heb lekker gezwommen in het zwembad. Vanmiddag gaan we weer. Het is zo drukkend warm. We

kwamen Kokkie tegen en die zei, dat we onweer krijgen voor het avond is."

Ja, het was drukkend warm en toch scheen de zon niet. Ze had zich verborgen achter een wolkendek. Af en toe rommelde het heel in de verte.

Tussen de middag kwam juffrouw Paré even kijken.

„Hoe gaat het in het ziekenhuisje?" lachte zij. „Is de dokter nog niet geweest? Nu, dan komt hij vanmiddag wel. Nog even geduld, Eva. Wie blijft er vanmiddag bij je?"

„Ik juf," zei Greetje. „Ik houd er toch niet van te zwemmen in het pierenbadje."

„Goed plaaggeest. We spreken af, dat we de laatste dag met ons allen naar het zeebad gaan. Ik heb dat niet alle dagen willen doen, omdat het zo duur is, maar voor een keertje . . . Als de badmeester jullie in de gaten houdt, durf ik het wel te riskeren."

„Ik zou hier ook wel durven," zei Greetje.

Juffrouw Paré schudde het hoofd.

„Die zandbank voor de kust is te gevaarlijk. Die speelt je altijd parten bij hoog en bij laag water. Kom, hoor mijn troep eendjes eens kwaken. Ik zal er maar weer op uit trekken met ze."

„Gaat het niet onweten, juf?" vroeg Greetje.

Juffrouw Paré haalde de schouders op.

„Het dreigt al de hele morgen. Misschien dat we tegen de avond een buitje krijgen. In ieder geval zijn we gauw thuis, als er onweer mocht komen."

„Wat ga jij doen, Eva?" vroeg Greetje, toen de juffrouw verdwenen was.

„Eerst mijn brieven afmaken en dan wat ansichten versturen."

„Als je dan klaar bent, hoop ik, dat de dokter geweest is. Ik ga liggen lezen."

Met haar boek bij zich liet Greetje zich weer in het mulle zand vallen. Maar nu koos zij de achterzijde van het huisje. Ze kon dan op de boulevard uitzien, of de dokter kwam.

Ze opende haar boek. Het ging over een meisje uit Indonesië,

net als zij. Maar dat meisje had in de oorlog haar ouders verloren.

Greetje lag nu voorover languit in het zand. Ze legde haar hoofd op de armen, die gekruist op het boek lagen. En zij droomde voor de zoveelste maal over vader en moeder en Coen. En haar gedachten dwaalden weg... ver weg... eerst naar Nieuw-Guinea en toen... naar dromenland.

Greetje was in slaap gevallen.

Hoofdstuk 21

EEN GRAPJE, DAT ERNSTIGE GEVOLGEN HAD

Eva had haar brieven af. Zij vouwde ze in de enveloppen en plakte er postzegels op. Nu zou ze even aan Greetje vragen, of die voor haar naar het postkantoor wilde gaan om de brieven weg te brengen.

Och kijk, Greetje-Margriet sliep. Eva bukte zich en trok een helmsprietje uit de grond om Greetje in de hals te prikken. Maar dan smeed ze het halmpje weer weg.

Nee, er kwam een plannetje in haar op, dat ze veel leuker vond. Ze zou zelf de brieven even wegbrengen. Het postkantoor was niet zo ver weg en juf was toch met de meisjes naar het zwembad.

Maar als de dokter kwam . . . Eva schokte even van het ingehouden lachen. Dan vond hij de kooi open en de vogel gevlogen. Dan zou Greetje wakker worden en een paar grote ogen opzetten.

Nou ja . . . net goed, dan had hij haar ook maar niet een paar dagen in huis moeten houden.

Even weifelde ze nog. Toen greep ze de rode plasticjas van Greetje. Als de juffrouw soms vroeger terugkwam en haar zag, zou ze menen, dat zij Greetje was en de meisjes maakten zoveel kabaal. Die kon je al in de verte horen aankomen. En dan zou ze nog tijd genoeg hebben om terug te hollen naar het huisje.

„Dag schone slaapster,” mompelde Eva. „Tot ziens.”

Met de plastic jas wijd open fladderde Eva als 'n grote, vreemde, rode vogel door de duinen. Bij het postkantoorje liet ze de brieven in de bus glijden. Een kort uitstapje was dat maar ge-

weest. Eva stond boven op het duin en keek naar de zee. Zo stil lag het water onder de loodgrijze lucht, dat er bijna geen branding te zien was.

Heel langzaam was de vloed aan het opkomen. Nu kon je pas zien, hoe hoog die zandbank boven de zee uitstak. De witte zandrug lag nu droog en in de geul ervoor waren kinderen aan 't pootjebaden. Op de zandbank zelf waren wat meisjes bezig een fort te bouwen.

Zonder na te denken sprong Eva het duin af naar het strand. Zou ze door die geul waden? Och, waarom niet? Ze wilde zo graag even bij dat fort kijken en de zandrug stak zo veilig hoog boven het water uit. Zij wipte haar lage schoenen uit en schopte de sokjes van haar voeten. Dan plaste ze door het ondiepe water naar de zandbank.

De meisjes, die het fort aan het bouwen waren, keken even op, zeiden dan met de vertrouwelijkheid, die kinderen aan het strand hebben: „Een fijn fort, hè? Hier ligt nog een schop. Als je soms mee wilt graven.”

„Hè ja, heerlijk!”

„Gooi die jas toch uit. Plastic kleeft met die warmte zo.”

Eva schudde het hoofd, maar vertelde niet, waarom ze haar mantel aanhield.

Terwijl de meisjes hun fort hecht en sterk maakten, werden de kleintjes één voor één uit het binnENZEETJE gehaald. De vloed kwam opzetten en het water werd al vlug te diep voor de kleine kabouters.

„Moeten wij ook niet naar het strand terug?” vroeg Eva.

„'t Water komt nog niet hoger dan onze kuiten. De vloed komt maar langzaam op, hoor. De zee is zo kalm.”

En toen opeens was de zee niet kalm meer. Het onweer, dat al de hele dag bedreigd had, kwam nader en een felle bliksemflits, gepaard gaande met een hevige windstoot, bracht de zee plotseling in beroering. Het water kwam in beweging, alsof het aangeraakt was met een toverstaf.

De meisjes keken verschrikt naar de lucht en dachten er niet aan hun fort nog langer te verdedigen.

„We moeten terug, zeg. Vergeet de schoppen niet.”

Het voorste meisje schrok, toen ze zag, hoe hoog het water stond, waar ze doorheen moest waden.

„We moeten er in ons zwempak doorheen, anders worden onze kleren nat,” zei ze en ze trok meteen haar jurk over het hoofd.

„Maar ik heb geen zwempak onder mijn jurk aan,” klaagde Eva.

„Dan moet jij je kleren maar zo hoog mogelijk opstropen,” raadden de meisjes. „Kom, laten we elkaar een hand geven, dan vallen we niet om. De buitensten moeten de kleren dragen.”

Maar toen Eva voelde, hoe zwaar de druk van het water was, dat nu tot borsthoogte gestegen was, rukte ze zich los en sprong angstig terug.

„Nee zeg, ik durf er niet door.”

„Het is nu nog niet gevaarlijk, heus niet,” zeiden de meisjes, weer terugkerend. „Als we langer wachten wel. De mensen op het strand roepen ook al, dat we terug moeten komen. Er is alleen gevaar, als de golven nog hoger komen.”

Maar Eva bleef luid schreeuwend roepen, dat ze niet door het diepe water durfde en toen lieten de meisjes, zelf bang geworden, haar in de steek.

„We zullen wel hulp vragen op het strand. Maak je maar niet ongerust,” riep één van de meisjes. „De zandbank steekt nog heel lang boven het water uit.”

Ja, de zandbank stak nog wel boven het water uit, maar bij de volgende donderslag stak de wind nog meer op en de eerste hoge golven sloegen nu over de zandbank heen.

Eva verkeerde nu nog niet in direct gevaar, maar het zou toch niet lang duren, of haar toestand zou hachelijk worden, vooral omdat te verwachten was, dat ze in haar angst domme dingen zou gaan doen.

Op haar hulpgeroep waren heel veel badgasten komen aanlopen. Ze wezen naar de zandbank en praatten met elkaar over

de manier, waarop het meisje van die gevaarlijke plaats weggehaald zou kunnen worden. Het was angstig te zien, hoe dreigend de zee er plotseling uitzag. De donderslagen volgden elkaar nu steeds sneller op.

„Help, help,” gilte Eva nu buiten zich zelf van angst.

En toen . . . drong een tengere jongensgestalte zich tussen de mensen door. Hij trok zijn jasje uit, trok zijn blouse over zijn hoofd en waadde het water in.

De omstanders probeerden hem terug te houden en riepen:

„Hier blijven, joh. Ze gaan er zo heen met een bootje.”

„’t Is nu nog niet gevaarlijk,” hijgde de jongen. „En dat meisje is zo bang.”

Moeizaam zwoegde de jongen door het water. De golven waren rumoerig en trachtten hem omver te duwen, maar het gelukte hem zijn hoofd boven water te houden.

Eva stak haar beide handen uit en kermde: „O Michiel, Michiel, help me eraf.”

Het was werkelijk Michiel, die Eva te hulp snelde. Buiten adem hijgde hij: „Ja, ja, houd je maar kalm. We moeten direct terug. We komen nu nog gemakkelijk met ons hoofd boven water. Dat kan ieder ogenblik veranderen.”

„O Michiel, Michiel, ik durf niet.”

De jongen weifelde geen ogenblik. Hij commandeerde: „Ga op mijn rug hangen en houd je goed vast, ook als je denkt, dat je koppie onder gaat. Ik zal wel proberen op de been te blijven en als we soms omvallen, is ’t nog niet erg. Ik kan zwemmen en ze houden ons van het strand wel in het oog. Het voornaamste is, dat je me vasthoudt.”

„Ik durf niet, Michiel.”

„Je moet, anders ga ik alleen weg, hoor!” dreigde Michiel.

In haar angst alleen achter te blijven, volgde Eva de raad van Michiel op. Ze sloeg haar arm om Michiels hals en de dappere jongen begon zijn moeizame terugtocht.

Kreunend van inspanning probeerde hij zich zelf en Eva boven

water te houden. De aanrollende golven dreigden hem telkens omver te werpen. Maar hij hield vol tot het water aan zijn middel kwam, toen hijgde hij: „Ik kan niet meer, Eva. Spring in 't water. Je kunt niet meer verdrinken. Je hoeft niet bang te zijn. Maar ik ben zo moe . . . ik . . .”

Ontsteld keek Eva naar Michiel, die ineenzakte.

Twee, drie mannen liepen het water in. Ze droegen de twee kinderen naar het strand.

„Wat is hier te doen?”

Dokter Glasstra baande zich een weg door de mensenmenigte.

„Een jongen, die flauwgevallen is.”

Met een paar woorden werd hij van de toestand op de hoogte gesteld. Hij keek Eva streng aan.

„'t Is dus maar goed, dat ik wat laat was met mijn visite bij jou. Och, nu zie ik het, het is dat kereltje, dat bij mijn oude vriend Kokkie gelogeerd is.”

Kokkie! De oude zeerob, die ruw weer verwacht had, had zich naar het strand gespoed om zijn logé te zoeken. Wie beschrijft zijn schrik, toen hij de jongen buiten kennis vond.

„Schrik maar niet, Kokkie. De jongen heeft te veel van zijn krachten gevergd. Loop maar mee. Ik zal hem in mijn auto thuisbrengen. Hij komt wel weer bij.”

Eva was tussen de mensen door geslopen en klom schuw de duintrap op. O, als juffrouw Paré nu toch maar niet terug was.

Maar juffrouw Paré was wèl terug. Ze was juist bezig Greetje aan een streng verhoor te onderwerpen.

„De meisjes zagen jou straks op de zandbank, Margriet. Ze herkenden je aan je rode plasticjas. Waar was Eva toen?”

„Dan was het Eva, die op de zandbank was, juf. Ze had mijn jas aangetrokken.”

„O juist, Eva deed verboden dingen en daar moest Greetje aan meehelpen. Greetje was zo welwillend haar mantel af te staan om juf te misleiden.”

Met gebogen hoofd wachtte Eva tot Greetje antwoord gegeven

had. Ze zou nu wel vertellen, dat ze geslapen had en dat ze niets gemerkt had van Eva's bedrog.

Maar Margriet bleef zwijgen en Eva herademde.

Juffrouw Paré zag haar staan.

„Weet je, dat je dokter Glasstra voor niets hier hebt laten komen, Eva? En hoe durfde je op de zandbank te gaan? Stel je voor, dat je niet meer terug had kunnen komen?”

Eva begreep wel, dat de juf dacht, dat ze met de andere kinderen bijtijds de zandbank verlaten had, maar een paar klasgenootjes, die van 't strand terugkeerden, zorgden wel, dat juffrouw Paré ingelicht werd. De onweersbui was nu in volle kracht losgebarsten. De regen stroomde neer.

Hoofdschuddend luisterde juffrouw Paré naar de onheilstijdingen. Michiel bewusteloos naar huis gebracht, omdat hij Eva van de zandbank gehaald had.

Ze wendde zich tot Greetje en zei strak: „Zien jullie wat de gevolgen zijn van jullie ongehoorzaamheid? Blijf hier tot de bui over is. Hilde en Annelies kunnen meegaan naar de tenten. We zullen straks zien, wat voor maatregelen we moeten nemen.”

Toen de juffrouw met de meisjes op een draf het duin afliep om beschutting te vinden in eigen tenten, zei Greetje: „O Eva, hoe kon je dat doen? Je deed mijn mantel aan om juf te bedriegen, als zij je kon zien. Maar ik wist nergens van.”

„Maar dat hoef je toch niet te zeggen!”

„Nee,” zei Greetje kortaf. „Een klikspaan ben ik niet. Ik laat 't aan jou over om te zeggen, hoe de zaak zich toegedragen heeft.”

De bui was al heel lang over, toen juffrouw Paré weer binnentrad.

„Ik heb Michiel bezocht,” zei ze. „In het gunstigste geval zal hij weer een maand moeten liggen. Ik heb op me genomen deze ongelukstijding aan zijn vader te schrijven en ik zal ook schrijven aan Eva's familie. Ik sta erop, dat Eva direct gehaald wordt. Ik neem de zorg voor haar liever niet langer op me.”

Het was al bedtijd, toen Annelies en Hilde het huisje binnentapten. Hun gezichten stonden erg strak.

„Bah, dat jullie d t konden doen,” snauwde Hilde.

„Jullie . . . jullie . . .,” zei Eva argeloos. „Ik deed het op mijn eigen houtje. Greetje wist er niets van. Ze sliep, toen ik wegging. Juffrouw Paré denkt dat maar.”

„Maar dan moet je haar toch uit de droom helpen.”

Eva kreeg een erge kleur.

„Waarom moet ik dat nu zeggen? Dat verandert toch niets aan de zaak!”

„Als jij ’t niet zegt, gaan wij zeggen, wat er precies gebeurd is,” dreigde Hilde.

„Dat verbied ik jullie,” zei Greetje. „Het zijn uiteindelijk mijn zaken.”

„Wat kan ’t ons schelen,” zei Annelies onverschillig. „Wat hebben we ook met jullie gekonkel te maken!”

Stil lagen de meisjes later in bed. Ze woelden heen en weer, zonder de slaap te kunnen vatten.

Vooral Greetje had het moeilijk. Moest ze Eva bewegen om de waarheid te zeggen, of was het laf om haar de schuld alleen te laten dragen?

„Wees een Margriet, meisje.”

Wat kon dat moeilijk zijn.

„Hoe is ’t met je?”

Bleek en moe lag Michiel in de bedstede en Kokkie stond met een grote beker melk voor hem.

„Zo, neem jij nu de melk maar van me over, dan kun je wat met hem praten, kleine meid.”

Greetje boog zich over haar vriendje heen. Dikke tranen biggelden langs haar wangen en ze kon een snik niet weerhouden.

Michiel deed een poging om overeind te komen, maar viel weer terug in de kussens.

„Nou moet je niet overdrijven, Greetje. Ik kom toch zeker wel door die maand heen! Ik kon Eva toch niet laten verdrinken?”

Of verdrinken . . . nou ja, dat zou niet zo gauw gebeurd zijn, want er waren genoeg mannen op het strand, die klaarstonden om te helpen. 't Was alleen maar, dat ze niet zwemmen kon, zie je en ze was zo bang."

„Is ze erg geschrokken?" babbelde hij verder. „Ik had haar al een poos zien scheppen op die zandbank, maar ik dacht, dat jij het was, Greetje. Nou, en jij kunt zwemmen als een rat. Waarom droeg ze jouw rode mantel?"

Greetje boog verdrietig het hoofd.

„Tegen jou kan ik 't wel zeggen, Michiel. Eva mocht niet naar het strand, omdat de dokter haar huisarrest had gegeven. En toen heeft ze stiekem mijn mantel meegenomen, terwijl ik sliep."

„Ai," zei Michiel, „en wat zegt jullie juf daarvan?"

„Juf is boos op ons."

„Waarom is zij boos op jou?"

„Juf wist niet, dat ik sliep."

„Dus de juffrouw dacht, dat het een samenzwering was?" knikte Michiel. „En laat Eva dat maar zo?"

Greetje haalde de schouders op.

„Kom je nog een keer terug, Greetje?"

Langzaam liep Greetje terug naar het kampeerhuisje. De lucht was stralend blauw en het weer was zo mooi. Maar Greetje was toch verdrietig. Morgen zou Eva's vader wel komen om zijn dochtertje te halen en . . .

Maar wat was dat? Daar stond de auto van mijnheer Charleford geparkeerd. Maar zo vlug kon hij toch niet hier zijn! Juffrouw Paré had de brief nog maar nauwelijks geschreven.

Eva kwam haar vriendin met een benauwd gezicht tegemoet.

„O Greetje-Margriet, vader heeft de brief nog helemaal niet ontvangen. Hij kwam alleen maar kijken, hoe we het hier maken."

„Waar is je vader nu?"

„Hij praat daar binnen met juffrouw Paré. O, wat zal hij boos op me zijn."

Boos was mijnheer Charleford niet, toen hij buiten kwam, maar hij keek wel heel ernstig.

„Stap in, Eva, dan gaan we zien, hoe die arme jongen het maakt.” Heel kortaf groette Eva’s vader Greetje. Hij was zeker ook al boos over die geschiedenis van de verwisselde mantel.

Wel een uur bleef de auto weg. Greetje bleef boven op het duin wachten. Juffrouw Paré deed met de meisjes wat spelletjes aan het strand. Toen de auto terugkwam, stapte Eva eerst uit. Haar ogen waren rood beschreid. Haar vader liep op Greetje toe en legde zijn handen op haar schouders.

„Margriet,” zei hij, „nu weet ik pas, hoe de vork in de steel heeft gezeten. Vanmorgen was ik ook een klein beetje boos op jou, omdat ik dacht, dat je je belofte om wat op Eva te letten, gebroken had. Maar Eva is alleen de schuldige en we zullen dat tegenover juffrouw Paré recht gaan zetten.”

Voor haar vader uit daalde Eva met Greetje gearmd naar het strand.

„Waarom heb je ’t nu toch verteld, Eva?” vroeg Greetje, die erg veel meelij met haar vriendinnetje had.

„Michiel heeft gezegd, dat het gemeen was, als ik mijn mond hield,” zei Eva met een benauwd stemmetje.

„Hoorde je vader, dat Michiel dat tegen je zei?”

„Vader was buiten met Kokkie, maar later heb ik vader alles verteld, want het was waar, Greetje. Het was lelijk tegenover jou, dat ik zweeg.”

Schoorvoetend liep Eva naar de leidster en deed haar bekentenis. Juffrouw Paré luisterde aandachtig naar haar verhaal. Ze klopte Greetje op de schouder.

„Om je de waarheid te zeggen, kon ik bijna niet geloven, dat je je zo maar had laten overhalen om mij voor de mal te houden. En wat Eva betreft, laten we maar hopen, dat ze een goede les gehad heeft. Misschien wil haar vader haar nog eens een duchtige schrobbering toedienen. Ze heeft het dubbel en dwars verdiend.”

„In ieder geval gaat ze mee naar huis, juf. Maar haar vriendinnen zullen niet hoeven te lijden onder haar aftocht. Vandaag fuif ik ze allemaal op een extraatje. Ginds in die strandtent gaan we wat gebruiken.”

Op een holletje spurten de meisjes naar het houten gebouwtje, waar van alles te krijgen was. Ze kozen allemaal limonade, want de warmte had hen dorstig gemaakt.

Gretig zogen ze aan de rietjes en Greetje kon niet nalaten te fluisteren: „Je hoeft in geen geval warme thee meer te nemen, Eva. Je vader is lang zo bang niet meer, dat je kou zult vatten.”

Gelukkig hoefde Eva niet hals over kop haar koffer te pakken. Mijnheer Charleford zou die nacht in een hotel in Zandkerke logeren en de volgende dag zou hij Eva mee terugnemen. Die avond zou hij een onderhoud hebben met dokter Glasstra om met hem te overleggen, wat er voor Michiel gedaan kon worden.

„Het spreekt vanzelf,” zei hij tegen juffrouw Paré, „dat ik alles zal doen om de jongen te helpen. Het is Eva’s schuld, dat hij weer ingestort is.”

Voordat ze naar bed gingen, sloeg Eva haar arm om de hals van Greetje.

„Ik zou ’t zo heel erg prettig vinden, als je mee terugging, Greetje en dan nog een paar dagen bij mij bleef, voordat je naar je oma gaat. Ik zal zo alleen zijn in dat grote huis. Over een paar dagen gaan ze hier toch allemaal weg.”

Hilde en Annelies vonden Eva’s voorstel helemaal niet leuk. Samen uit, samen thuis, vonden ze.

Maar Greetje vond, dat dan de aftocht wel heel erg treurig zou zijn voor Eva.

„Morgen zullen we er met juffrouw Paré over praten,” beloofde Greetje.

En juffrouw Paré vond het goed, dat Greetje ook vertrok, maar dan moest Greetje haar ook verzekeren, dat ze het prettig vond haar vriendinnetje gezelschap te houden.

Michiel was ook weer van de partij, want dokter Glasstra vond

het goed, dat de patiënt vervoerd werd, als Eva's vader beloofde voorzichtig te rijden.

„In ieder geval hebben we je heelhuids aan je vader kunnen afleveren, Eva en dat is met jouw streken al heel wat,” grapte juffrouw Paré. „Ik kan me best begrijpen, dat je vader een beetje toezicht op je wel nodig vindt.”

Lachend werd er afscheid genomen.

„Tot over twee dagen, Gré,” riep Hilde. En Annelies zei: „Knuffel de tweeling maar en zeg, dat ik heel erg naar ze verlang.”

„Stap dan ook maar in,” grapte Greetje.

Maar daar wilde juffrouw Paré niets van horen.

„Ik zou gaan denken, dat jullie het hier niet naar je zin had gehad en ik zou helemaal alleen achterblijven. Ik houd jullie nu verder allemaal hier, hoor.”

De auto startte en de meisjes stonden op de duintop en wuifden tot de auto uit het gezicht verdwenen was.

Gelukkig was die nare geschiedenis toch nog goed afgelopen.

De meisjes konden nog twee dagen ongestoord genieten.

Zingend keerden ze terug naar het strand.

Hoofdstuk 22

SLOT

Wolly en Woutertje verveelden zich en dat was geen wonder. Van bijna al de aangrenzende huizen in de buurt waren de ramen geblindeerd en een bordje „Afwezig” vertelde, dat de bewoners hun vakantie ergens anders genoten.

Waarom ging de familie Stenfert dan niet met vakantie?

De volgende morgen zouden de bewoners van Berkenoord vertrekken. Het bordje, waarop stond, dat vader geen spreekuur had, hing al voor de ramen. Want vandaag had vader ook al vakantie en die morgen had hij gezegd: „Je moeder en ik gaan er eerst helemaal alleen op uit om eens te verkennen, hoe ons vakantieoord er uitziet.”

Er was pension besproken te midden van bos en hei en de auto was alvast volgeladen met het speelgoed van Wolly en Woutertje en boeken voor de groteren.

„We moeten ook op regen rekenen,” had vader gezegd. „Dan blijft het ’t langst mooi weer.”

„Maar ik hoop niet, dat het weer zo warm zal zijn als vandaag,” had Tonia gezegd. „Een beetje minder hitte kan ook wel.”

En nu zat zij even uit te puffen in haar keuken. Haar ouderwets-witgemutste hoofd knikkebolde van slaap. Bert en Annelies waren op de fiets weggegaan.

Eén ding was wel prettig. Als vader geen spreekuur hield, mocht de tweeling ook wel in de nabijheid van de wachtkamer komen, maar daar was zonder de patiënten van vader ook al niet zo erg veel te beleven.

Nu waren ze naar de voortuin gedwaald, waar ze moe en be-

zweet zich heen en weer wiegden op het tuinkekje. Ze zagen er niet erg netjes uit. Woutertjes kuif hing nat en verward over zijn warme gezichtje en Wolly's sokjes zaten verdraaid in de sandaaltjes. Wanneer Tonia hen ontdekte, zou zij hen stellig wegsleuren naar de achterkant van het huis.

Nu was van die kant nog geen gevaar te duchten.

„k Wou, dat het draaiorgel nog maar es kwam,” zuchtte Wolly.

„Of de vuilniskar,” hunkerde Woutertje, die vond, dat er altijd wat te zien was, wanneer de mannen het vuil kwamen halen.

„Die komt 's middags niet,” zei Wolly wijs en zij liet zich achterover hangen om op die manier eens in een andere stand met het tuinkekje heen en weer te gaan.

En toen stopte er opeens een two-seater voor Berkenoord en een jongeman wipte er zo vlug en lenig uit, alsof hij geen sikkelpit last van de warmte had.

„Hallo,” riep hij.

Knolletje, de terriër, schoot blaffend naar voren. Al was het nog zo heet, hij zou de twee kinderen toch verdedigen tegen iedere aanval. Maar voorlopig had de bezoeker geen boze plannen. Hij leunde op het hekje en begon: „Zo kleuters, kennen jullie me niet meer?”

„Nee man,” zei Wolly resoluut.

Er kwamen zoveel mensen bij vader. Die gezichten konden ze heus niet allemaal onthouden.

„Mijn vader is-t-er niet, hoor,” vertelde Woutertje ongevraagd.

„Hebt u kiespijn?” informeerde Wolly lief.

„Gelukkig niet, hoor,” lachte de jongeman en hij liet een rij blinkend witte tanden zien. „Vertellen jullie me maar eens, waar Greetje is.”

Woutertje keek hem nu aandachtig aan.

„O Wolly,” zei hij, „dat is Greetje d'r grote broer. Weet je wel? Hij staat op het portret en hij was er ook, toen we zo fijn bij Greetje d'r oma geweest zijn.”

„Greetje is naar Eva,” vertelde Wolly, „en ze zijn allemaal weg.”

„Dan zullen we Greetje moeten zoeken,” knikte de bezoeker. En toen zag Woutertje een kans om aan de verveling te ontsnappen. „Mogen we dan mee?”

„Nou . . . ,” weifelde Coen, want hij was het werkelijk.

„Maak dan een rondje met ons,” hield Woutertje aan. „Tonia slaapt toch.”

Coen, die schik had in de vrijmoedige kleuters, beurde ze op en zette hen naast elkaar op de bank.

„Vooruit, dan gaan we een straatje om.”

Natuurlijk was Knolletje ook van de partij en die stuurde de hele zaak weer in de war, want die blafte zo hard van blijdschap, dat Tonia wakker schrok. Zij stooft naar voren en kwam nog juist bijtijds om te zien, dat de auto wegreed.

Zij dacht aan een ontvoering en stak haar dikke armen in de lucht en daarom draaide Coen maar weer om. Tonia kwam met uitgestoken armen op de two-seater toe.

„Gauw eruit, je mag niet met vreemde . . . met vreemde . . . Ach meneer, nou zie ik het . . . u bent de broer van Margrietje. Is uw boot weer in 't land?”

„Ik wil natuurlijk zo gauw mogelijk mijn zusje zien,” knikte Coen. „Gaat het goed met haar?”

„Uitstekend, hoor. Ze is op 't ogenblik voor een paar dagen bij een vriendinnetje gelogeerd.”

„Ja, dat vertelden de kleuters al. Als u me het adres geeft, ga ik gauw naar haar toe.”

„En wij mogen mee, hè oom?” zei Wolly parmantig.

Tonia kwam al gauw terug met het adres. Ze had het overgeschreven uit de telefoongids en duwde Coen een voddig papiertje in de hand.

„Kan meneer 't lezen? Och, wat zal dat lieve hartje blij zijn.”

„En wij mogen mee,” zei Wolly nog eens.

„Jullie mee? Zo vies en vet?” schrok Tonia.

Maar toen Coen begreep, dat die slordigheid de enige reden was, startte hij vlug, voordat Tonia gelegenheid kreeg de klein-

tjes uit de wagen te halen. Nu kon zij niet anders doen, dan hoofdschuddend de wagen nakijken.

„Twee Pietjes Smeerpoetsen en een blaffende hond. Wat zullen ze daar in Huize Irene wel van zeggen?” zuchtte ze.

Dan slofte zij maar weer naar de koffers terug en glimlachte. Geen tweeling en geen patiënten, in ieder geval kon zij flink opschieten.

„k Geloof, dat ze hier ook op reis zijn,” zei Coen, toen hij zijn kleine morsige medereizigers uit de wagen tilde. „Er is niets te zien.”

„Wij zullen wel eens gaan kijken,” hielp Woutertje ijverig. Met ingehouden pret keek Coen ze na, zoals ze daar om het huis heen stapten, hand in hand, met hun verformfaaide schortjes en afgezakte sokjes. En Knolletje dribbelde achter hen aan, kwispelend met zijn stompe staart.

„Daar ligt Greetje op het grasveld,” juichte Wolly en zij liep naar haar toe, zo vlug als haar korte beentjes haar dragen konden.

Greetje, die heel lui languit had liggen soezen, vloog op.

„Kinderen, waar komen jullie vandaan? Zijn jullie weggelopen?”

„We hebben in de auto van die meneer van jou mogen zitten,” vertelde Wolly.

„Het is geen meneer, het is een broer,” verbeterde Woutertje.

„Coen . . . is het Coen . . . ?”

Even later lag Greetje in Coens armen. Ze lachte en huilde en Coen klopte haar op de rug en zei: „Ik had je toch beloofd terug te komen. Moet je dan nu zo schrikken?”

Wolly en Woutertje hadden de verwelcoming maar niet afge wacht. Ze vonden het veel leuker om maar eens op verkenning uit te gaan in die mooie tuin.

Maar Greetje keek om en zag het kwispelend staartje van Knolletje en dacht met schrik aan het lawaai, dat zou volgen, als Knolletje Eva's poes zou tegenkomen.

„Kom mee, Coen. We moeten Knolletje vastleggen. De meisjes zijn in de tuin bij Michiel.”

Coen volgde langzaam zijn zusje. Hij schrok, toen hij in de verte de ruststoel zag. Was er hier een ernstige zieke? Dan had hij een beetje ondoordacht wel wat te veel drukte meegebracht.

Maar daar kwam Greetje alweer terughuppelen. Annelies was nu bij haar en ze vertelde van Michiel, die beter mocht worden in het mooie grote huis en dat er een echt draaibaar tentje zou komen. Maar dat dat nog niet klaar was.

„Zo, zo, zo,” zei Coen en hij liet zich meetrone naar de plaats, waar Michiel lag. Eva zat daar bij hem. En de tweeling stond met de handen op de rug te informeren naar de welstand van Michiel, die schudde van de lach om de grappige kleine aapjes.

„En je tanden en je kiezen?” vroeg Wolly. „Doen die geen zeer?” „Hij wil vader aan klanten helpen,” lachte Annelies.

Eva en Greetje hadden nu stoelen uit hun eigen huisje gehaald. Coen maakte het zich gemakkelijk en zuchtte: „Dat is met recht: hoe warm het was en hoe ver.”

„Ik ga vader zeggen, dat er visite is,” zei Eva. „Dan zorgt tante wel voor thee of kwast.”

Tante kwam onmiddellijk kijken, wat voor gast er in de tuin van Huize Irene neergestreken was. En mijnheer Charleford kwam ook mee. Hij drukte Coen hartelijk de hand en zorgde voor sigaretten en voor een verfrissing in een glas, die meer paste bij een zeeman dan thee, zoals hij lachend opmerkte.

Toen moest Coen vertellen en de meisjes moesten vertellen en opeens vroeg tante: „En waar logeert u vannacht?”

Coen lachte weifelend. „Ik had een uitnodiging van mijnheer Stenfert. Nu zal ik maar doorrijden naar het huisje van Hans en Grietje in het bos.”

„Geen sprake van,” zei tante. „We maken vlug nog een logeerkamer in orde. Dat is het voorrecht, als je een groot huis bewoont.”

„Praat me niet van een groot huis,” zei mijnheer Charleford. „Daar krijg ik vanmorgen bericht, dat ik van mijn huis de bovenverdieping zal moeten afstaan. Ik mag zelf de bewoners kiezen. Maar waar haal ik die zo gauw vandaan?”

„O maar, mijnheer Charleford . . . !”

Coen was opgesprongen en vervolgde: „Ik heb . . . ik weet . . .”

„Weet je soms mensen, die met een paar lastige klanten samen zouden willen wonen?”

Coen lachte breeduit. „Het was eigenlijk nog een geheim, maar ik moet het dan maar prijsgeven. Vader en moeder hebben geen

idee, hoe erg het hier nog is met de woningnood. Ze schreven me, dat ze naar Holland zouden komen, als ik een huis of kamers gevonden had."

Greetje werd beurtelings rood en bleek... „O Coen, komen vader en moeder naar Holland?"

„Maar dat zou een prachtoplossing zijn, als je ouders hier kwamen wonen!" riep Eva's vader.

„O Greetje, in ons huis... voorgoed in ons huis," jubelde Eva.

„Dat kon wel eens heel goed voor je zijn, meisje," zei mijnheer Charleford en hij keek zijn dochtertje doordringend aan.

Eva sloeg de ogen neer en Annelies trok Greetje bij haar mouw.

„Dan ga je bij ons weg, Gré."

„Denk eens aan ons eigen huisje in de tuin," zei Greetje. „We zullen er net zo dikwijls samen komen als we willen. Maar...," vervolgde ze, „toch zal ik jullie erg missen, jou en de anderen."

Ze boog zich naar Wolly en Woutertje en knuffelde hen.

Maar Wolly ontworstelde haar kopje aan de omhelzingen, waardoor ze niets kon zien, en vroeg aan mijnheer Charleford:

„Hoe komt u aan die gouden tanden? Van mijn vader, hè?"

In het algemeen gelach zag tante, dat Michieltje er wat moe en bleek uitzag.

„Ziezo," zei ze, „nu gaat de jeugd naar het Edelweisshuisje, Michiel gaat rusten en de grote mensen komen in mijn koele serre plannen maken en spijkers met koppen slaan."

„De eerste spijker is een telegram naar Nieuw-Guinea," zei Coen.

„Dan kunnen ze met een paar maanden hier zijn," dacht Greetje.

„Er zijn nog vliegtuigen ook, die reizigers vervoeren," zei Coen.

„Het zou wel eens een paar weken kunnen zijn."

Mijnheer Charleford bleef nog even alleen bij Michiel achter.

Hij legde het kussen terecht en liet de patiënt wat drinken.

„Michiel," zei hij, „wat denk je ervan, dat we zo'n huis vol mensen krijgen? Gisteren vroeg ik je, of je op mijn kosten naar de

tuinbouwschool zou willen gaan. Je zei toen iets van verplichting. Maar als je nu straks flink en sterk bent, zou je op je vrije middagen de tuinman wel eens een beetje in de tuin kunnen helpen. Hoe denk je erover? Je zou best zoveel kunnen verdienen, als anders met glazen wassen.”

Michiel gaf geen antwoord, maar greep even de hand van mijnheer Charleford.

„Als vader 't goedvindt . . . graag meneer,” zei hij dan zacht. „Maar denk eraan,” lachte Eva's vader, „mondje voorlopig dicht tegen de meisjes. Ze breken me de boel af van pret, als ze 't horen.”

Na een gezellige middag bracht Coen Annelies en de tweeling naar huis terug. Slaapdrongen waggelden de twee kleuters bij Tonia de keuken binnen.

„Gelukkig zijn meneer en mevrouw nog niet terug,” zuchtte Tonia. „Nu kan ik jullie tenminste schoonschrobben, voor je naar bed gaat.”

Coen reed weer terug naar Huize Irene. Greetje wachtte op hem bij het hek.

„Rijd je nog even met mij om, Coen?”

„We stallen de two-seater bij de garage, waar ik hem gehuurd heb en we wandelen samen nog wat om,” beloofde Coen. „Waar is je vriendinnetje?”

„Die praat nog even met Michiel.”

Door de heerlijke zomeravond dwaalden broer en zus naar het rozenpark, dat in de nabijheid lag.

„Ben je blij, Greetje?”

„Nu vergis je je zelf ook met mijn naam,” plaagde Greetje. „En moeder en vader zullen het nooit leren mij bij mijn nieuwe naam te noemen.”

„Dan blijft het maar Greetje-Margriet. En desnoods alleen Greetje, want het voornaamste is . . .”

Hij maakte zijn zin niet af. En Greetje zweeg ook, maar in haar hart herhaalde ze nog eens Coens woorden van vroeger: „Het

voornaamste is, dat je op een Margriet lijkt . . . een wijd open hart, dat gekeerd is naar het licht.”

„Nu wordt het weer gemakkelijker een Margriet te zijn, Coen,” zei ze.

Maar Coen schudde het hoofd.

„Een Margriet te zijn in het leven, is nooit gemakkelijk, Greetje-Margriet. Hoe de omstandigheden ook zijn: het licht, het innerlijke licht komt nooit door hulp van anderen. Dat komt alleen . . .”

Weer maakte hij zijn zin niet af. Er waren dingen, die niet zo gemakkelijk onder woorden te brengen waren.

Maar zij keek op naar de sterren, die een voor een begonnen te fonkelen aan de hemel, en drukte de arm van haar grote broer. En zij begrepen elkaar, ook zonder woorden.

INHOUD

1. Greetje	7
2. De laatste morgen	10
3. Bij de Stenfertjes	13
4. Het regent – het regent	16
5. Greetje op Berkenoord. O, die tweeling	22
6. Op school	39
7. Zwemmen na schooltijd	47
8. Een roezemoezige middag met een vreemd slot	57
9. Een raadselachtige geschiedenis. Greetje en Annelies blijven over	65
10. Het geheime plekje. Oma's verjaardag	84
11. Coen	94
12. Gevonden voorwerp	102
13. Bij Eva thuis	108
14. Eva op school	117
15. Bij Michiel op bezoek. Een picknickpartij op school	128
16. Een cadeautje voor Eva	136
17. De verjaarpertij bij Eva	143
18. Weg uit het kooitje	149
19. In Zandkerke	159
20. Zandkerkse kwajongensstreken. Een nachtelijk avontuur	167
21. Een grapje, dat ernstige gevolgen had	183
22. Slot	194

C. Th. Jongejan-de Groot

Greetje-Margriet

Iedereen mag weten hoe het gesteld is met het hart van Margriet. Haar prettig open karakter doet denken aan de witte bloem die dezelfde naam draagt en die haar altijd gouden hart naar de zon keert.

Ernst en scherts wisselen elkaar in dit fris geschreven verhaal voortdurend af.

UITGEVERIJ G.F. CALLENBACH bv - NIJKERK

ISBN 90 266 3922 8

M. 12 e.o.